Parany per a piranyes. Volum IV

[*Meditacions de darrera hora (en 'a-la-cantina' prosa, si fa no fa versificada, per a, com un ruc, emfasitzar-ne — tot i que no calgui — tant se val — la significació)*.]

1.— (*Que no us desmaneguin la titola*.)

Fills meus, havent estudiats els clàssics babilònics, catalònics, llatins i grecs (en aquest ordre, i després, els xinesos i egipcians) tots aquests vuitanta anys meus, la més important lliçó que en trac és que les dones et desmaneguen la titola. I això quan no te l'infecten amb qui sap quants de letals gams.

La titola és font de plaer corporal inexhaurible. És un gran tresor, el millor tresor que mai no reeixiries pas a igualar amb cap altre tresor espiritual.

Per això et cal sobretot vigilar on la fiques.

No la desessis mai en cap capseta capciosa. Les capsotes de les dones, de totes les femelles en general, són el pitjor indret on mai no les podries embotir.

Hi ha tants d'indrets avinents, fills meus...

Per què penetrar un cos enemic, contrari, adversari, antinòmic, antagònic per definició...?

No us oferiré pas idees.

Cascú és abocat al món per a pensar-se'n de bones i millors.

A cascú per a trobar el millor indret doncs, no diré pas de penetració (la penetració és sempre perillosa, sovint dolorosa); diré, pus tost, de pseudo-penetració.

Que aquesta sigui, fills meus, la tasca més essencial de la vostra, si pot ésser llarga i benaurada, vida.

Ara em moriré…

Bona nit, nois…

Me'n vaig a escoltar, d'allò pus contemplativament, i per a l'eternitat, la silent, molt harmònica, cromàtica, còsmica, simfonia…

Au, passi-ho bé.

(…)

2.— (*Els fenòmens són com ara texts*.)

Sense por ni prejudici, ni cap altre de tants de paralitzadors a prioris, tantost hom és en presència de cap fenomen, si no vol acabar cagant-la monumentalment, cal que sobretot no s'armi pas amb el seny de la tradició, que és sempre la pitjor via per a conèixer re de debò, ni amb l'instint ni la intuïció, car aqueixes són dues altres inexorables vies vers el cras error.

Allò que cal que faci és que, fredament i desapassionada, l'esbrini ben esbrinat.

Només ben esbrinats, només analitzant-ne l'espectre sencer de possibilitats d'origen, us duran els fenòmens a l'explicació de les causes.

Cal veure segurament els fenòmens com a texts, i ben estudiats, com a bon hermeneutes, ens revelaran de quina ploma al capdavall aqueixos texts no rajaren.

L'autenticitat, la realitat, amb aquell implacable exercici, se'n desix, se'n desprèn, com el suc de cap llimona que hom prou d'estrènyer debades no sabés.

(...)

3.— (*Tot es mou.*)

Tot es mou. Aquesta és l'autèntica condemna que fot tot allò que existeix enlloc.

Tot és mou. Amb la conseqüència perpètuament assassina de la impossibilitat de repòs per a ningú.

Tot és mou. Re no rau en pau. Forces boges d'atracció i de rebuig pertot arreu que volen que re no reposi mai mica.

Per què...?

Car si re mai reeixia de debò a reposar, l'enveja boja immediatament declarada en el romanent absolut dels 'quelcoms' existents, ho fotia esclatar tot en un pet definitiu.

Car la llei inviolable és que ningú no descansa ni mort.

Mort, ningú no és ningú. No és sinó re.

I ‘re’ no es mou ni no mou. No hi és. No existeix.

(...)

4.— (*Només els somnis*.)

Només els somnis
Els quals projecten
Llurs imatges estrictament personals
Damunt el forat negre
Que rau al centre mateix
De la nostra existència
Ens integren prou
Que podem cascú de nosaltres
Sentir-nos individus
És a dir, únics.

(...)

5.— (*Les saons i l’aranya*.)

Al reialme dels solemnes dilemes
Eixivernàvem i l’any s’escolava.

Les saons del fred volaven en somnis
D’un sendemà d’autumnes
Amb fruits omnipresents.

Els insomnes impunes
No en lleixaven d’indemne
I totjorn calia recomençar.

(...)

6.— (*El cinquè quadre*.)

Hom sent al bescoll el pessigolleig de la propera constel·lació que vol atansar-se’ns massa; tot se n’anirà a can pistraus en un aürt impressionant.

Amb tremp peripatètic, com si soc lladregot de prístins taüts, entre la gentada qui sanglota, una cavallot, i prenys, antiga coneguda pianista, veig que va estripant, pels camps d’alarmada userda, totes les notes hagudes i per a haver.

En el cicló del damnatge pentagramàtic, caic en naufraig, i soc a frec de negar-m’hi quan exhibeix un esguard indesxifrable, i m’apuja, m’estreba amunt pels cabells, en qualque arrest preventiu d’insospitades conseqüències.

Crec que tot ho veu amb la lent opaca de l’hòrrida passió, mentre eu, por de morir m’escarranseix de valent la roseta.

Me la guaitava i eu mateix em deia, «*l'àngel custodi tinc tot esvalotat/ somiant com somii tant de disbarat*».

Tant ella com eu, crec que ens forníem, com cada matí com sortíem del cau, amb tantes de fornitures com no ens pensàvem que ens caldrien per a afrontar qualsevol peripècia, mes qui hauria cregut que les nostres constel·lacions de sobte s'esventessin una contra l'altra?

Quatre quadres volaven pels camins. Eren clàssics.

Amb sabres ratats lívid indecents fan la perpètua guerra.

Amb davantal d'ivori eixarreït s'aixafava la cintura amb cenyit cinyell una altra gebrada medusa.

Amb neguit i desconhort, potser prou comprensibles, una expectant tirallonga d'ignots tifoidals els abelleix, es veu, d'escrutar les ocultes al·lusions d'un cel ratolinesc sobtadament enllumenat per cap ferotge doll d'enlluernadora ràbia.

Amb eutrapèlica bonhomia ens embalbeix la sagaç suposada lliçó del benedictori antic savi qui ens garanteix, als enfangats en les misèries quotidianes de l'estalvi per a sobreviure, un esdevenidor la rosàcia claror del qual cal dir que ens deleix nogensmenys veritablement.

Car oi que és tot clapant que la vida esdevé lògica? Com a l'altre món, tots hi funcionem durant la funció, i a l'hora de la defunció se'ns ha acabat el paperet.

Una estoneta deu romandre-hi on sent que em diu, en una veu que, de tan prima, es desfà, «*crec que som al quadre del cinquè segell*».

Li dic, rient, «*no fotis; l'univers, quin patafi! Còmic, tu! Sembla que tot s'hi val, amb re sense cap ni centener.*»

Hi havia ara, pertot arreu, tot de pires funeràries, a la llum somorta de les brases de les quals, hi veies fornicar les anomenades 'incendiàries'.

Falenes fúnebres, adés atretes per la fosforescència dels ossos dels sebollits, també s'hi atansaven i afegien.

Els déus, com sempre, histèricament envejosos, atiaven i esperonaven l'enuig dels qui es prenien estúpidament per piadosos, qui amb els repel·lents lladrucs de l'escàndol només hi fotien un desordre suplementari.

Tranquils per la perifèries, qualsque bones ànimes s'hi coïen aladrocs tot de fumeres embolicats.

(...)

7.— (*L'atzep de l'atzaneta per atzar etzibava l'atzur*.)

Traginàvem, rere les balustrades, panistres de pilastres per als palustres i sapastres sàtrapes hemorroidals.

Eren per a les gegantesques baranes amb les quals pretenia de fer (el sàtrapa) l'illa-presó més inexpugnable encar.

Els presoners, tots mags, sembla que se'n penedeixen, amb lapidaris mormols, com ara expel·lits per goles eixutes de gàrgoles fuetejades pels vents.

Nosaltres, qui guarírem els budells dels bidells i almiralls amb màgies del tot inaferrables per a la plebs ni per a llur tirà, som ara qui hom acusa i guarneix alhora amb tota mena d'escrús i arcans penjaments, abans d'ésser pels saigs cruels del sàtrapa atrapats.

Els torturen també encolomant-los grumolls i incrustacions que, amb hipèrboles dels puristes, els mags titllen d'«insuportables àdhuc per a faquirs», car esdevenen llavors, imbricats a la carn, ardents arams que no desencastaries mai sense emportar't alhora tot de llenques d'un cos com més anem més escadusser.

Ploràvem liles petites rodonetes baies cal·licarpenques, car no pas per no re érem mags.

Potser els escarcellers qui ens les recollien i espletaven, i es desaven als butxacons, com si els fossin perles embruixades i dotades doncs d'omnipotències astoradores, ens tractaven aleshores millor.

O potser, qui sap, pitjor, perquè ploréssim encar més fort.

Efectivament, als plecs intercrurals, ens hi embotien simbòliques, de tot anafrodisíaques, serps, qui se'ns cruspien d'un mos els ous rovellats, i a les vèrtebres que encar ens vertebraven, quantes de pèrdues no n'havíem d'anar comptant quan, contemporàniament, com si fossin

túmuls conquerits per immisericordiosos guerrers, queixaludes llúdries ens les rostaven fins despullar-les de tot teixit ni tendó, de tal faisó que ja em direu amb què caminaríem, nosaltres qui fórem, en tarzàniques jungles, ultratjosos gimnastes, ara greument atesos per la degradació inqüestionable del mecanisme de l'organisme, i per quin altre afegit exòtic desconcert dut per la sobtada secessió de la seua rellotgeria...?

No en tindran mai prou, lladres assassins inquisidors.

«*Afluixa les maixelles, condeixeble!*» I ens daven rosegons infectes perquè no moríssim d'inanició.

O ens deien de xalesta, xiroia, xicoia.

I ens manaven: «*Eixampla't, xiqueta! Escalaixa't de cuixes!*», perquè poguessin enfonsar-nos, nafres novelles endintre, alçaprems sensacionals, amb els quals, degudament premuts, ens emetien, com coets alats de cues de foc, cap a orbes d'enlloc.

Érem atzanetes etzibant amb els nostres nàquissos atzebs l'atzur tacat de sangs.

Malgrat anar prou mal orquestrats pels espais desguitarrats, cap de nosaltres, ni de gairó, ja no retrocedeix pas mica, i ens conjurem a ascendir (o descendir, tant se val), perduts pels angles esglaiats dels cels diferentment esgaiats ni esmaltats, fins a no trobar cap nínxol amb vistes nevades, ni bassals amb sínies, i faunes qui hi pul·lulen (amb llangardaixos, saltarel·les, cefalòpodes, sangoneres, bufaforats... finets bombicíl·lids... orangutans rancs i acròbates... píties desvagades qui fan ganxet, puntes, rauxes...).

La pols escàpola de les petjades de qualque monstre imminent colpeix llavors sobtadament els contraforts.

Sortim els qui érem a l'aguait a ataüllar qui fos i com fos fet; volíem assolir el cim de la torratxa més alta.

Amb els tendons poplitis tallats pels botxins, i amb peülles de plom, assajàvem, amb ulls empobrits, d'esbrinar-ne l'origen i la llunyària (o la proximitat) (dels ominosos trepigs).

El tirà ha defalcat en sa besunya; tros de lluç, no pot trobar-se'n gaire satisfet, de no haver pas fet son deure.

Ni gatges ni pletges no s'hi valen pas gens.

Res no atendrirà el monstre.

Els nàquissos atzebs oferim-li, màrtirs salvadors, com sempre, de darrer enverinat esquer.

(...)

8.— (*L'apòzema amb brèvoles metzines pil·lulars*.)

Resident clandestí al palau del duc dels Brèvols, hi trobava, pel parc, entre els matolls, vora l'estàtua d'un mortífer orador, un infant petitó qui, perquè plorava, m'enduia per

aquelles vastes oblidades extensions interiors.

Volia el pobrissó segurament llet, però s’ha hagut d’acontentar amb un didalet d’aigua de l’aixeta.

Ara que callava no sabia tanmateix on jaquir’l, i doncs encar el portava damunt quan m’he ensopegat, justament passant una de la portes grosses, amb el duc, segurament son pare, el qual no n’ha tanmateix fet cap cas, i en canvi m’ha empudegat una vegada més parlant-me d’un, ‘Espectacle Sensacional que…’

Li tallava la paraula, ‘Escolta, noi, saps què? Prou; no et cansis; no tinc cap interès ni un en el teatre ni en cap altre ridícul, hemorroidal, espectacle preparat; em foten tots fàstic, m’hi ofeg de tedi, i m’hi irriten la gent feixuga i xarona i fava qui hi són, i encar més els infames malfadats qui l’esguarden, i no en puc sofrir les pudors i encar menys llurs converses, ni llur aclaparadora presència; així que…’

I me n’he anat amb el xiquet als braços qui, ara eixorivit, me n’adonava que guaitava devers tot arreu, i qui per això l’anava instruint, fent inflexió en les definicions de les coses a punta de dit (de peu) molt expressiu…

—Veus? Això és un “mur” ple d’“esquerdes”, i aquesta cambra és “buida”, i aqueixa estesa que veiem davant, passada aquesta altra porta del darrere, és un “parc abandonat” on no hi creix fulla, potser perquè hi viuen “conills” (això bo i estrafent dues bellugoses orellasses amb els dits d’un peu) o d’altres bèsties qui n’endrapen…

Li anava doncs explicant el món sense disfresses, res a veure amb les espúries i afectades representacions dels espectacles; al contrari, només afirmat i ferm, i recolzat i

sorrat, per allò sòlid i com cal, allò gens ficte, allò espontani, natural, sense adulteracions ni adotzenats afegitons d'estugosos cosonets qui presumeixen d'artistes, ecs...

I ell, llavors, intel·ligent i atent rai, i heus que fèiem cap al fons de tot d'on s'estenia la propietat del palau del duc dels Brèvols, ací i ara el darrer mur escrostonat confinant amb (i àdhuc gairebé encastant-se en) el barri dels pobres, i la prova, per si en calgués cap de ben palesa, són les mosques innombrables qui, a eixams negrosos i nidorosos tothora hi vaguen i voguen pertot.

"*Mosques, mosques!*", bon entomòleg, li vaig dient, i assenyalant-li amb l'índex d'un peu, vull dir, més pròpiament, amb l'hàl·lux d'un peu, no pas amb cap pòl·lex de cap mà, amb el tènar tibat i obscè, o amb cap altre dit maleducat, aquells exèrcits invasors de dípters traïdors, amb probòscides verinoses i llefiscosos pulvills, i "*moques, moques*", repeteix ell, adorablement.

On li ensenyava de fer setze, i ara ell feliç.

I així anar fent.

Li descric, tot caminant, particularitats i avinenteses. Aquell salt d'aigua nítida que s'aboca en cascadeta brugent damunt les rodones pedres rovellades envernissades pels velluts de molses vives...

I, allí, "*lluts, lluts*", diu ell.

O que guaités, si li plagués, de part de terra, el detall curiós, entre els coprococs d'uns palters de gos, aquella ungla de mà (o de peu) verda i falsa caiguda de qualque prostituta esvalotadament escopetejada.

“*Tuta, tuta*”, fa.

I com em viltenen, tot passant, molt masclament i doncs tifa, uns quants d’irrisoris atletes; li dic que allò rai, que atletes i monstres, cap no som millors que cap palter de gos sub specie æternitatis...

On, saviet, corrobora, “*Tatis, tatis!*”.

—I admira’m, mocós, que li faig, enlluerna-te’m amb la beutat qui, sinuoseta, pit-culeja amb el seu vestit de bany blau cel semitransparent.

“*Bau, bau!*”, s’anima, precocet, gens embarassat.

Car havíem arribat al pont, i li dic doncs “pont”, i pic al ferro i emfasitz, “barana, barana”, i dellà dellà el “port”, que li mostr...

Car, efectivament, érem repenjadets a la barana de dalt al pont que duu al port.

I abans del port, no gaire lluny, més a prop nostre, la “platja”, i a la platja qui s’atansa...?

La geganta! La geganta no pas que fos gens acromegàlica ni altrament deformada; era perfectament proporcionada, d’allò que hom en diu «ben plantada» a collons.

—Heus... I ací l’esparracat captaire Godofred, qui sempre en té...

“*Fred, fred*”, endevina el xerric.

—El pobre, si sabessis les calipàndries! Belleu un bon dia es trobarà part de terra cap tapanàs i en tindrà menys.

“*Tap, tap*”, puntualitza, escaient, llavors, ell.

Relliscant isnells per aquell lloc perillós, férem ollaó, perdó, oixque, i ens trobàrem petant foc.

Camions carregats a curull feien drecera per indrets prohibits, davallant per talussos fortament inclinats; fums, polsegueres, sorolls, jaquits enrere, i els morts a betzef, enduts seguidament a cal maeller, a cal boquer, tal qual, sense pretensió de mortalla, perquè l’esbocinin i el venguin a la plebs afamegada.

—Els boquers, els maellers, de tots els elements (o súbdits?) de la república el més útil de tots, bo i netejant, fill meu, la població, eliminant perfectament tant de betzol ni de carallot ni de pudent.

—Ven més cares, no sé pas per què tampoc, vagines i esòfags.

“*Vaginòfags, vaginòfags*”, fa cada dia més avençat.

Vall avall, passada la balcera, li mostr ara la casa on viu la meua dona, la geganta.

—Una geganta de tretze metres i mig. Son cony es cruspeix, de viu en viu i sencers, tots els capsdecony qui troba pel camí; i ningú no en fuig, noi, tothom prou sabent que és inútil voler escapar al seu fat.

Vora la platja, el seu cony, complagut, es declara molt bon païdor, i s’instal·la gegantí i pompós com un paixà, i si se’n

cruspeix llavors, i se'n conymenja, xuclats amunt, engolits d'un glop, i per a més tard, amb prou feines expulsar'n egagròpiles o tricobetzoars, tants d'encantats que se n'admiraven, d'aquell fantàstic cony fartanota rai.

—Ara, minyó, pararem tanmateix molt de compte, no fos cas que ens prengués de cop descuit per cap altre capdecony ni encantat i se'ns paí en un tres i no res; petitons com som, què fórem, creus? Ni un mos (ni dues meitats de mos) per a son enorme cony, acostumat de menjar's individus d'aquells qui n'hi ha una penca o pus.

—Creu-t'ho, tot això, i pus, com dic, car t'assegur, company, que m'enfellonia bon tros si hom gosés mai pensar ara que faig barrila, o que en dic de massa crespes, o que pix fora de test, vint metres lluny pel cap baix!

L'estrany és que l'instant on el meu marrequet trobat albira la geganta a la platja, comença de bramar, "*Mama, mama!*"

Si és fill de la meua dona és potser així mateix mon fill?

Car com crec haver jaquit anar abans, la geganta era legalment la meua dona; el príncep bananer, vull dir, el datpelcul duc dels Brèvols, m'hi féu casar, tot i que mai no m'hi he atansat tant com ara.

Hauré de passar un vel poètic pel desastre que s'escaigué ara.

Car m'havia esperat que potser hauria, el jovenot qui duc al costat, dit, com féu el rei en Jaume a la platja, "*ganta, ganta*", car prou n'era una, mes ell no, gens se'n xauta de l'ocell, i diu "*mama, mama*", i ara comprenc que el marrec al capdavall potser sí que em pertany, vull dir, que és,

figuradament, fill meu; els dos tenim uns peus molt expressius, i en fem esvalotegar els artells, i per això (pels meus dots histriònics) el duc m'aprecia, i em permet l'estada, car és un enamorat dels acèrrims contrapunts, dels grotescs contrasts; un ull (el seu) molt 'teatral', com sempre se'n vanta; i el sedueixen els trencaments sobtats als diàlegs, i pel fet que va perpètuament flàccid i ha abjurada, com jo mateix, tota aberració anacreòtica, i no es cardaria doncs mai tampoc cap geganta, per molt que l'obliguessin de casar-s'hi, ell i jo, magres paràsits encadenats a la mateixa baula, l'oscil·lació terrible de la qual ens duria a mal pas, si mai en fèiem, massa brèvols, cas.

Qualsevol conyàs se'ns empassava com apòzema refrescant de remot estiu.

I d'això, fugim-ne com de qualsevol altre infern, si mai podíem, és clar.

(...)

9.— (*Mai no t'estàs tan bé com quan ets mort*.)

Guanyí un accèssit i em creguí immortal.

Al diari local, un esment amagadot, i tanmateix quin esclat d'emocions, tant dins mon cap com al veïnat.

Sortiren també, com caragols amb la pluja, llavors els envejosos, els quals amb quina ràbia no demostraren la

tírria que en realitat no em portaven.

D’altra banda em felicitaven hipòcritament els peixots de l’instant; el paer en cap, el president de l’equip local, el director del ‘*Mirall*’, tots en lletra adotzenada i irrellevant que, abans meu, devien haver rebuda, amb els anys, milions d’altres individus, i que d’entrada em creia que eren lletres originals, i escrites i signades de la mà del peixot, i no me’n vaig adonar fins més tard, com un carallot, que tot era no re, una enganyifa més (aquesta de ben nàquissa importància) dels indignes dignitaris del moment.

I llavors què?

Que d’immortal, ni pensaments.

Car em vaig morir, és clar.

I hi havia un xicot, d’una generació ulterior, qui capriciosament es féu, per un moment (no devia tindre re millor a fer), especialista de la meua ‘restauració’ (jo qui mai no havia estat ‘*estaurat*’.

I a fi de què...?

No cal pas que et despeceguis ni neguitegis per mi, noi.

Et ben assegur que mai no t’estàs tan bé com quan ets mort.

(...)

10.— (*Sota la fèrula de l'enemic*.)

Rebíem mastegots per tots cantons
I ens gitaven bombes els avions.

Eren plenes dels nostres les presons
Incomptables les execucions.

No s'hi valien ja mai més cançons
Anorreats moríem com bacons
Embadalits amb les vils accions
Dels assassins de torn.

(...)

11.— (*Faula de l'iglú enmig l'oasi i el nen raptat*.]

Irromp el maligne pròcer a la nostra zona idíl·lica amb l'agressivitat ni interrupció pròpies de cap altra irrupció suïcida. Tothom se'n recorda, de les forces salvatges de la mateix rèproba horda atroç qui tantes de vegades no ens esborren per sempre més vasts trams de la nostra història.

Tot ho ensulsien i dissolen. Hi aboleixen ecos bucòlics, i hi instal·len per comptes només l'estridència i l'anàrquica sorollada.

Pertot on passen, només hi roman un fètid residu monstruós. I molts de cadàvers a mig podrir.

Un empobriment i un abandonament — un guaret eixorc que abraça tota l'extensió. I uns fonaments gingivítics, escleròtics.

El damnatge és universal.

I les remçons que exigeixen pels infants raptats, una follia que no podem pagar. Ens els mal educaran perquè esdevinguin botiflers — és a dir, els pitjors, els més aferrissats enemics nostres, tantost no els jaqueixin anar, com feres perilloses, i ens envaeixin, fills bords qui internacionalment passaran, pel nom i la nissaga, com a fills legítims i com cal.

Només amb la subtilitat de l'enginy innat i les armes escaients, el nostre minyó el podrem si més no alliberar, perquè ens romangui aleshores fidel, si actuem amb prou prolepsi, i si som prou vius de no lleixar-lo desviar-se tantost no el recobrem. Si mai el recobràvem, és clar, no cal pas dir.

Allò que cal és persistència, i una pell com més anem més gruixuda. La veritat no vol demores. Tot fals determini ens condemna a la inacció.

Així que em vaig constituir tot sol l'heroi que rembria el nen pres a l'iglú al bell mig de l'oasi.

Travessa deserts, i amunt, em vaig dir. Saps perfectament

que al molt gruat moment de la fi del món, tots els conys, vius i morts, se t'esbadellaran perquè hi regiris. Així que prou pots, l'esdevenidor sempre és brillant. Endavant!

Trobava 'escandalosa' la puerilitat dels irrisoris virus qui em vivien com ara domiciliats per a la durada; potser es pensaven que mon cos era xauxa. Tan primitius, pobrissons! Què saben mai de la complexa vida dels adults!

Tant se val. La qüestió que eixia doncs del niu, un niu que llavors només em nou el resclum de tanta d'antiguitat feta malbé. Car, posseint i galivant davant tants de florits incunables, tot de subaquàtics fongs i capçals crec que ja em naixien al cervell; si més no, llúpies al visatge n'eren prou visible testimoni.

Cert que de nits em bressolaven dolçament noctiluques (falenes fúnebres), i pops (i 'popes'), i bous, i grossos llangardaixos lents, mes àdhuc ells (o millor, elles!) pudien — sentors les llurs de molt estranyes avials pudors, com ara d'antediluvianes oblidades carronyes de clots mal enconcats.

I me'n record que sovint, gairebé cada nit, passava pel cementiri on rac, ben arrupit al meu clot, sota la meua llosa quasi esborrada, la qual em fa content nogensmenys de saber que fa de llit a manta de bustuària, qui em posa setge durant la visita, abans la qual de sobte m'ha sortit, com cada vegada, de la mateixa boca de l'infern de la capella, l'homenot vermell i amb pel·lagra, ferotge i enfollit, palesament no gens intel·ligent, qui em fita tot ple d'odi.

Duc a l'esment que em convidaven, les meues optimistes llogateres, sovint a acaronar-los les fufes. N'hi havia qui m'engrescaven, m'esperonaven, amb manyagueries, i escalfors de corporals calius, i propincs pessigolleigs, i

carones que assajaven infructuosament d'ésser fascinadores.

I em passaven, desvergonyides, eines metàl·liques, fetes a tall d'espèculums o de concavats lliuradors de gelats, per a alfarrassar-los les xones, com si els soc cap sastre de calcetes fetes a mida. I em guaitaven alhora la carranxa per si res mai s'hi mogués. I si assumien erròniament que mai res gens no s'hi bellugava, llavors com burxaven!

— Encapsula-t'hi el ben engreixinadot llimac, campió, apa, apa, som-hi!

—Encapsula-te-la en cap càpsula del temps com la meua, manyac, on et viurà segurament eternament...

—I tu, amb sort, d'apèndix seu...

Totes rient de valent, com raps esgarrapats a qui les ganyes els glateixen.

Per tota contesta, a una o dues mans, tinc present ara mateix que els feia amb palesa displicència la figa... i em deia, amb perfecta lògica, '*Per què llurs figues pus tost que no les dues meues?*'

I trobava aleshores més proficu d'ignorar-les i d'entaular-me, damunt la llosa mateixa, a dissenyar la ruta i el viàtic calguts per al meu periple d'àrdua recuperació.

Soc en Sísif, el del palimpsest lapidari, em deia. Me n'havien donada la idea els vells esborradors veïns de ca nostra quan érem petits qui esborraven les inscripcions a les lloses per a revendre-les com a prístines.

Tu també. Hi esborres nom i dates, i la resta de les

inscripcions i incisures hi poden romandre, tant se val. Allò que val per a una vella despulla, val així mateix per a la més recent. Bo i dient-hi com era inapel·lablement de collonut el difunt d'aleshores, i n'és segurament el d'ara, i les fictes fidelitats, i les amors i les honors, i les altres conegudes pestilents vaguetats, i els carrinclons baveigs, i, pitjor, és clar, les sòlites suades falòrnies sobre resurreccions i àngels, i merdegadetes així.

I amb allò, ai suro, et penses que faràs prou per a pagar-te el duríssim viatge.

Així que partia sense un sou al sarró.

Qualsevol estaquirot cronista us podria relatar allò que segueix. Com mes gestes i proeses, i mes opulents dots acadèmics, no em feren salvar totes les dificultats, un altre fènix exuberant, o Odisseu sense escrúpols, qui indemnitza a la fi tothom que hi ha perduts bous i esquelles, car per cansament de tots plegats, la multitud i els implicats, l'espectacle fa oprobiosa figa abruptament.

Que canti el chor mel·liflu i crepuscular de noietes amb dents de porcellana i genives flagrants l'enyor on cau el combatent, ja sense més empenta, i víctima dels paroxismes i les al·lucinacions d'un contínuum esfereïdorament empantanegat. Melangiós idòlatra desconfit, a qui el déu o deessa idolatrat li ha fotut el salt. No es pot valdre tot sol.

Escuma de comiats.

Volves de cendra errabundes i ombrívoles obstrueixen encar pus la tenuïtat del morent monòleg.

I ara a escampar la boira. Aprofitem, però, qualsevol llosa.

Hi deu mancar, ben conspícuament, algú de qui n'oblidàrem àdhuc el nom.

Què hi farem.

(…)

12.— (*L'amazònic mec.*)

Així apellat per la ignara plebs, l'Amazònic Mec, qui adés fa vint anys (als seus setanta-tres!) digué haver fet com el nostre ben insaculat heroi multisecular, en Mao, l'alliberador de pel cap baix mig món — ço és, nedar, fort vigorosament malgrat l'edat, tot a través el riu blau (el *Iang-tse*), i la forastera, pega, plebs de sempre confonent, és clar, un riu amb un altre, sens prèvia meditació, acabaren dient que potser no fos que fos l'Amazones — riu no pas blau ni groc, ans policrom — i no pas gens innocent ni pacífic, jotfot, ans clafert de mortíferes bestioles — doncs això, tant se val, havent perduda pistonada, cos deteriorat, al capdavall tant li fotia com l'apellés ningú.

Doncs bé, aquesta vegada l'Amazònic Mec, claudicant de valent, davallava un riu escapçat, el Roine migpartit, mentre per les vores es pentinaven com putetes els ermitans i qualsques cràters abjurats eructaven canyella i oleandre, i els pigmeus ens hi eixamenàvem al voltant, i als braços en

bressolàvem els infants perquè, ben sacsats, es fessin gegants.

Sanglotaven els voltors als peus de la seua estellada estàtua, la qual esdevenia nugatòria (sense vàlua) a pedalades (o nedades) accelerades, i el Mec, agònic, es canviava de ferradures, i condemnat a les aigües negres de l'amnèsia galopant que tot ho esborren, adreçava son comiat, com bon hipnosofista, a aquell somni adelerat que fou la vida, i es disposava a entrar, com dic, en barroera buidor, quan, com en Iàmblic, inspirat, les seues carns enrunades i la seua asclada carcassa qui mai, en temps d'ufanor, no foren temptades per les insolents mamelles, ans solament per les purificadores aigües dels rius naturalment salvatges i nets, decidí de re no penedir-se'n (els penediments sempre foren fules fal·làcies), ni de recar-li, ni de doldre-se'n, ni de saber-li mica de greu cap dels seus episodis natatoris, que tantes de glòries sepulcrals no li valgueren.

'*Alles ist miteinander verbunden*', li deia furtiu remugaire budell surador, '*ara travessaràs l'Estix, i què serà sinó encar un altre altre afluent de mateix riu de no re que sempre no travessares adés?*'

L'espitxaràs sense més platxèries i tot d'una tot allò teu romandrà penjat per a l'eternitat.

L'home acomplit i el mal complidor, ambdós, sense compliments, al mateix clot. És conegut. Sobretot al cap d'estoneta. L'oblit, l'oblit.

Pèrdues silentment eixordadores ous privadament; t'esbudelles, t'esberles, t'esvaeixes amb lentitud, com la fetor d'un pet de cap escombriaire molt triat ni fastijós.

A hom, tot i que potser li sap greu de buidar la bufeta al primer lloc convenient, prou ha de fer-ho, ca, pobrissó, si prou és reu de mesquina bufeta qui, prou a trenc de trencar's, altrament crebava, ca, no fa?

En l'absència de la mestressa, els inveterats llufaires, presos de llufera, podíem continuar a lloure els nostres fervents fer vents.

Esfigassats damunt les poltrones, tantost no entrava tanmateix la primotereta senyoreta de llatí, per continença, bons minyons, llambrescs ens desenfigàssavem, i esdeveníem, dins les nostres no gaire generoses possibilitats, abstemis, sobris, continents, pel que fa al ventar de part d'enrere.

Amic Mec, m'hi jugaria que el son sobirà t'ha tranquil·litzat bon tros (i que t'has lleixat de trons per un bon instant). A part que, guaita la bicoca, l'exquisida moma, noi, cavà?

L'ordinari t'ha dut un bordaló o bací de viatge nou de trinca. Ara sí que prou podràs. No és gaire gros, adaptat a la teua mideta. El podràs portar amagat, sense escandalitzar la plebs ignara, gairebé pertot. I alleugerir-te en conseqüència. Digues mercès a la providència (a part que no siguis tu mateix que te'l compraves per correu).

Anant peix pel món, amb prou voluntat, se n'aprèn, a fer de tot, el mort, i, si cal, a apedaçar el llençol o la mortalla, a plomar el pollastre o a escorxar el conill, a trobar infal·liblement a l'espinada cada símfisi ni espòndil, a endevinar, d'hora pus tost que no pas tard, els ressorts de tota assequible viabilitat, a esquinçar, ni que fos a contracor, tot paperot ni document tot d'una esdevingut subversiu, car els malparits de les matances arbitràries i les constants

enganyifes, en novella horda compulsiva, t'envaïen de bell nou el territori…

No t'hi jaquien re sencer; tastet molt virulent de l'estat de mort (i de llonga data sebollit).

Prístines aigües, enyors i recances amb sentors i tonalitats d'espígols, i de dones humils qui espigolen. Hi ha, així mateix, per les vores empastifats i policroms ploraners qui ploren l'extinció dels fòssils; seran els mateixos qui em ploraran, amb la resta dels extingits. O ni això. Doncs ni mai.

No noc ningú. Hom (tant ventrelluts petulants com insolents esprimatxats llepa-soles de botes ferrades) fa dies que m'han per hac, per no re; i, de prear'm ja mai ni mica. Què se m'ha perdut? No gran cosa. Misèries.

No pas que em calgui llur escalf hipòcrita. Hom s'hi arronsa d'espatlles, muscleja indiferent; s'hi arrufa amb ganyotes de desmenjament. Al capdavall, què? Llei dels anys. Tota reputació llangueix, i, dels dubtosos triomfs, ganyó ganyut, fes-t'hi, car no en romanen en acabat sinó fantàstics romanents que negligeixen tot ensum de veritat. O millor, no en roman re. Per què fer-ne?

Temps inconsútil, esberlat arbitràriament i inútilment pels fútils lligamosques, t'estreny en mortífera estreta, com boja deessa massa goluda. I cada gra ni gla de sorra a la clepsàmmia, hi és, quan s'estimba, com ara feixuga llosa que t'esclafa i enfonsa més i més avall… Aigües tèrboles, aviat abissals…

No n'emergiràs pas, no temis pas, tampoc; això rai.

(...)

12.— (*Mots d’altri*.)

El conec de llonga data.

Es diu en Dídac Eixlokenberg, i a la seua obra magna, «*Facilis descensus Averno*», ens conta que al començament i a l’acabament de la nostra estrada vital hi rau la mateixa meta, i que la vida doncs és una prova de persecució en velòdrom, on hom es persegueix a si mateix, per a tard o d’hora trobar-se, ambdós llavors alhora fosos i triomfadors, en l’esclat creador d'innombrables mons aliens.

Som ombres mútues qui avencen en la més fosca nit.

D’espetec, d’una esgarrapada, tots dos sortíem alhora de les dues metes oposades al velòdrom del camp d’esports, on anàvem de nits, amb n’Emili i son pare, quan hi havia competició.

Cascú de nosaltres pedalàvem a mort, per a enxampar-nos l’un a l’altre, tasca gairebé impossible, car pedalàvem al mateix ritme amb la mateixa vigor...

Fins que a la fi dels temps l’equidistància no es trencà — un dels dos, qui sap qui, víctima de qualque atac al cervell — no pas que hagués feta cap trampa — era que s’havia sobtadament confós — i ara ens avençàvem, per estrades

oposades, l’un vers l’altre, i l’estavellament a tot estrop ambdós ens anul·lava, és clar.

Espill trencat en mils i mils de bocins.

Les dues metes esdevingudes una, cascuna cruspint-se alhora l’altra.

Un dels dos emmirallats per força s’havia de dir ‘mort’ — mes tant se val, si no se n’hagués dit un, se n’hauria dit l’altre.

El resultat darrer sempre és el mateix.

Moltes d’espurnes saltaren, com saltarel·les ecumèniques — i tenaços raigs de policrom desencant, a feixos es desprenien de la tafanera multitud al circ, tan sedega d’atrocitats, en veure’ns escàpols — no pas fets molt cruelment malbé, ans sols desapareguts, com qui diu havent, en un sol bleix, pujant, evasius, devers l’aire lliure, per l’atri, nit i jorn sempre de bat a bat, de l’avern amunt amunt.

Enrere, a l’era xorca, tèrboles marees. Salaç, inverecunda, atmosfera, les malignes eixordadores veus del cel sempre ens havien duts sobtats esclats de mort.

Mes nosaltres allà dalt som, com esvaïdes vapors, ascendint sense fulcres ni alçaprems, devers l’empiri. Rabits, en òrbita, en trànsit, entre mons. Tornant a la felicitat del no re, d’on no ens n’havien d’haver tret mai

—T’enlluern pas encar amb totes mes insidioses mucilaginoses cavernoses macarròniques observacions?

—Reconec que és recomanable que ma saviesa sigui

administrada solament a curtes dosis. Massa pregona.

—Obtemperaré.

—Sàpigues doncs que en ma vida privada (no en tinc cap d’altra) no soc sinó un de tants pàries cadavèrics, als quals no se’ns oprimeix pas l’aixeta — sàtirs hieràtics, qui trempem d’amagat, sots les vànoves esvellegadotes que ens vesteixen, quan a les portes dels temples, ens encantem davant les vaques sagrades qui, a llur lloure, s’hi caguen, i tant dins com fora.

—Com eu mateix, no creus pas tu també que al món no hi hagi re de més eròtic...?

—Vaques sagrades, llurs mamelles pèndules — cagant, cagant — fufes flairoses, merdoses...

—Oh, plaer diví, místic, infús!

—De nits, de vegades mos budells cometen incest sortint-me com serps del forat del ses quan soc dormint i, prement-me el pols dret amb el canó d’un pistola negra que duien amagada a una capça quadrada amb la figura d’un eixuga-cabells a la tapa de dalt, em donen pel ses i m’assassinen fredament quan han acabat; són serps molt barroeres, jo qui soc tan fi i eixut, puden no pas poc, llurs uns collons van plens de crostes de merda seca.

—Llibertat, dius? Independència? N’hem romasos massa anys sense, per a trobar-les a mancar.

—Tant se val, això rai. *Els més poètics somnis nostres són els més agressius malsons llurs*. Les hordes qui tot ho arrasen no viuran mai en pau.

—I al capdavall, què? Sempre ens roman la filosofia. I re no consola aitant com la darrera branca de la filosofia de la bona, és a dir, la mecànica quàntica. A la mecànica quàntica, tot s'hi val. Vols més llibertat? Més independència? Tot és atzar. Tot cau com cau. I si no cau així, cau això.

—Cap veritat no és sinó mentida. Com més imbuït de la 'veritat' no et creus, més xop de merda no vas.

—Ara, no trobes que els fruits més bons serven tots un tast, ni que sigui feblíssim, de fufa sana?

(Et dic que em dic Eleuteri. «*My name is Eleutherius/ A tiny man quite serious*.» Soc un homenic molt seriós. La vida no és feta per a riure-se'n. Soc lliure… dins la gàbia. «*Per ascles de closques estorts eixim/ I engabiats ens trobem: la vida és crim*.» Amb una molt coherent i ben pensada disfressa, a tall de la que duu la larva — cusca larva, però, qui no vol de cap manera transformar-se en vulgar imago. Sabràs que lúgubres temptadrius mai no m'han atretes. Mai no he tastada fufa, com demanes, «*Ni xona amb flaires marítimes/ Ni cony de molt gerdes genives*.» Soc un peix fred.)

—Malament rai! Amb peixos freds no guanyarem mai la guerra!

(Els qui s'esfereeixen de llur animalitat, quins animals!)

—Te'n recordes quan, esguerrats, arribàvem remugant renecs, i ens amorràvem, com rènecs encar no prou tips, a tendrums replegats a les escombraries? I com llavors, desdentegats, els mastegàvem a tall de repugnant xiclets?

Així i tot, no ens podem plànyer gaire!

«*Benaurat si com el gloriós Aquil·les*
No t'esquila ningú, i a tothom esquiles
Ningú no et ton, i fots com fa en Ton
Qui quan veu qualcú tos prou es compon.»

«*Tantost hom neix, pereix*
Tantost nat, soterrat
Tantost nascut, desaparegut.»

Extrema fragilitat d'aquest embolcall esverat, més isnell que no la llum mateixa, que en diem cos. Cos aerodinàmic com coet amb foc a la cua, sempre en perill que de sobte no es trenqui, s'espatlli, es desfaci, esclati, o se li bloquin qualcunes de les cordes que el mantenen precàriament sencer, tant part dedins com defora, perquè tot se'n vagi, com cal que calgui tard o d'hora, a can pistraus, amb l'embolcall que es desempaqueta i es fa malbé i, tant dedins com defora, tot hi esdevé podrimener.

Àdhuc les cèl·lules embrionàries et volen orfe.

Sempre em deia de petit, «Felix qui potuit rerum cognoscere causas», i quin origen de totes les coses més a prop que els conys de les dones més assequibles. Ah, les gemmes porpres entre les teranyines del parruf! Quin esquer que t'enllepolies, i com en salives! Els conys de les dones són focs infernals només per les mànegues de les vastes lleterades temporalment mig apagats. I d'aquell volcà, les gernacions qui guerregen i s'entremeten.

I tu, tu sempre peix. Sense saber ni això.

Potser (qui sap!) tractant de cardar-te-les amb degenerats

tentacles manllevats d'altri, per procuració… Oi que sí? Oi que ho he endevinat? Quina cara fots! Ai mesquí!

Som-hi, embraga, embraga, carallot…

Això rai.

A l'hora de l'estavellament recíproc, campió, esdevenim immortals, pel do del bes ardent que generosament no ens entaforava la magra, esquelètica, omnipotent deessa.

(…)

14.— (*Les malaurances del benastruc Emili*.)

Llosa força gastada; ara fa anys hi havia escrit:

«*La dona agafava un altre emprenyament fort èpic*
I jo em trobava totalment desarmat.

Mentre amb mant afalac epíl·lic (ço és, melòdico-èpic)
Em crec prou ortoèpic
Per quin altre greuge encesa no s'ha encar disparat?

I amb quin subterfugi no fugiré ara estèpic
D'aquesta cleda conjugal on so tancat?

Amb quin llarg molt patètic gemec heteroèpic
No dic 'prou!' al dur aprenentatge i em declar l'alliberat?

Pètria la veig com l'estàtua qui amb llamps t'ha fulminat.

Galatea de qui els ulls de foc com si so (en llauna) sèpic
Em paralitzen sense mica de pietat.»

I llavors...?

I llavors, re; que mai no en té prou, boja deessa massa goluda.

Sempre planyent-se de qualque cosa o altra; i en acabat em fot de sorda mala llet la seua incansable, molt irritant, poixevolesa, vull dir, poixevolitat. Es deu pensar que hom existeix a can Nyoca. Que a tothom ens ve tot fet. Que no ens hi posem de valent de trast en trast, quan la musa, fascinant, prou no ens sol·licita...

Mentre que ella... Que només a ella... Se li fot la vida costeruda i qualque mena de niell o faralló relliscós de salvament que no sabem prou com aferrar...

Escric a la llicorella: «Avui, quin esfereïdor visatge d'assassina. Un posat ni continença que no em diuen re de bo. Tot allò incoant, és clar, la sospita que em corroeix...»

Hi escric: «Eixampléssim els oronells; respiréssim a fons; boca de bat a bat; desféssim-nos minuciosament de cada nus; penetréssim constants les incessants onades d'insalubres fogots... Fornim-nos així mateix del canonet al calaix, i de pler de pinyols de cireres i d'olives de munició, a manca de millor armament. Una destral de cuina fora massa lleig. Fa tremolar de fàstic. Al mateix temps, hom feny

invisibilitat, fa com si no hi és. Evaporat. A pleret, hom tria d'anar-se desalterant. Entra en pseudo-mística intangibilitat. S'esma que, com als vells temps, un baf candent d'aflats i panteixos torna a eixir del tàlem ocupat rere els cortinatges; que les prosaiques raneres d'orgasmes formidables tornen a inventar-se d'idònia orquestra a l'apartament. Porrons i setrilleres vibren i bateguen al ritme dels sotracs dels dos clinícoles al llit, mentre, rere les portes, tant els solls com els banyuts, ulls i orelles alerta, i amb sollats genolls, rostàvem delitosos ossos de triomfant humiliació. Tots hi érem al capdavall personatges de ficció — arribatges i derelictes duts al món amb les casuals onades d'un cel glauc i cendrós, posts com ous asclats pels esfereïts engranatges a les lunars cavernes de l'ignot.»

Hi guix encar: «Meteoròlegs afeblits, i vinclats, i àdhuc al capdavall enderrocats, en cap col·lapse aparatós, pel pes de tanta de nuvolada constituïda de dols i de neguits (negres com la pega) com ens cau damunt.

«Univers esgarrifós que garratibat ens estreny el coll. I els íncoles qui hi formiguegen miserablement o taujana, badocs molt afeccionat als espectacles dels escorxadors i els gimnasos.

«*Cal·lígraf dels trets gruixuts/ del traç tossut i arrelut/ fes-me un epitafi mut/ com més poc no parlaràs/ tampoc menys no mentiràs*.»

Inventaren els enemics de la intel·ligència la família per tal de suprimir-ne tota traça en cascun dels individus qui queien en la trampa i molt carallotament s'hi apuntaven.

Com me n'esquitll? Família, niu soporífic en la millor de les avinenteses — soporífic la meua vida d'abellot aïllat

condemnat a la insignificança.

Dejecte, m'esguard els monyons on se'm convertia un cos on abans de la nefària cerimònia era ple de promeses d'acompliments no pas totalment negligibles.

I ara? Cap exegesi, per bondadosa que fos, no n'ocultava les escruixidores vergonyes. Un cos pràcticament idèntic a una buina fresca.

(...)

15— (*Reialme interdit on hom s'enfonya si pot ésser a restaura's*.)

—I ara! Què dius, dilecte company d'eclèctics delictes? Aixeca l'ànim! No val a badar!

«*L'horda ens esborra del mon*
Ja a cap història no hi som
Som a l'horror del no re.

Tenim el present barrat
I de futur, ca barret!

Vils borreus molt barroers
Els terroristes de l'horda
Hòrridament ens esborren.»

En acabat de l’acte d’adoració a llurs déus psicòpates, i llurs altres llunàtics redemptors, i (ran dels múltiples estupres) esperonats per llurs disparèunies, que els bàrbars matalots (adés suara troglodites) facin doncs això, com solen:

—*Que irrompin i assolin arreu, i que anorrein tota identitat d’altri, i que de l’indret envaït en trenquin tot l’entrellat*.

Hom en roman ben retut, tant de batallar debades contra massa obsedits bàrbars qui bramen, diabòlicament elegíacs, en cap repugnant llenguatge truculent i vinagrós.

(Calleu, company. Ja em perdonareu. Udols furibunds que nostres meselles orelles abruptament sotraguen.

Paia hidrofòbica, traient bromera per la mui, mentre em va escarnint. Quin altre pecat no he comès?

Hora de fotre el camp furtivament pel foradet més adient.

Car som hom de pau.

So en Manitú Vint-i-u. Mon reialme és rousseaunià. Silenciós, sota la col, on no hi neva ni plou. Home d’esperit singular, qui s’estima alhora l’ou virtuós i el serpent maliciós.)

(Qui amb prou zel el cim assoleix
Perd neguit i greix, i sencer es guareix.)

(Arbres únics creixen de casualitat a la meua petita selva, i l’espectacle n’és gloriós. Al jardí botànic de la vila els n’he regalats certs exemplars que són l’admiració del món informat. S’ho han guanyat, bons minyons, i sobretot pel fet

d'ésser mos molt assenyats veïns.

Car a la meua arca de supervivències només hi cabem, amb els assenyats veïns amb els qual hom amicalment prou s'entén — car és clar que no enraonaríem mai emprant els maleïts brams de les barbàriques hordes — son sons infectes que ens fa perperir, i engegar-ho tot a panteres parir — els insectes, els ocells, els arbres i els vents.)

—Company, saps que l'enemic té la insolència d'incloure'ns internacionalment al bascós panteó de la seua pestilència imperial? No pas somiant ens salvarem mica de l'anorreament imminent!

(Parlem vernacle a l'hivernacle. El vernacle dels qui hi eixivernem.

Hi solem, com tothom, parlar del que sabem. De nous, de llavors, de pòl·lens, de saons.

Tothom parlem en demòtic, i en el vernacle del nostre ofici, la nostra feina. La nostra dèria, a la qual ens afeccionem tan vitalment.

Soc l'abella que destil·la mel de paraules, mots, trops... D'això es tracta.

No hi ha re d'estrany. Al contrari.)

—Company, l'espontaneïtat incòngrua de qualcunes de tes rèpliques em lleixen tothora amb una cara de parat; no pas amb un pam de nas, car no pas que servin cap mena de sentit; ans amb una cara d'incrèdulament sorprès per la teua sobtada estupiditat, que no es manifesta normalment. Què pensar-ne?

Els polítics, saps què?

Els taxidermistes qui en preparem les mòmies faraòniques prou els veiem de pèl a pèl. Totalment corcats part de dintre. Totalment.

(Per què m'hauria d'obsedir pel risc que representaria l'aparició rere qualsevol cantonada de la infame bretolalla, la xurma repel·lent? Els rígids, els encarcarats, els rectes — rectes com el recte que tramet la merda feta a l'impúdic molt pudent forat — foren els menys aptes a esmunyir-se'n — tret que no anessin encar més armats que no els atacants.)

—Per tots els joiells del soldà, company! Ens anorreen, i fins ara no te n'adones? El pregon parasitisme de les corporacions, els bàrbars dimonis omnipotents de l'exèrcit, l'oligarquia obscenament carnavalesca. D'ençà que els destructius papissots ens envaïren, tot va de bòlit, i ton dilecte dialecte fabril o del mester, vull dir, el teu vernacle — què...? — esmicolat, esclatat, llampferit pertot arreu — rellevat per succedanis sense cap ni centener.

Amb falòrnies ens empapatxen, i romandríem dòcils? Per comptes de tentaculars i vehements?

(Amb l'esguard del mussol, ens les esguardàvem fascinats. Al vessant del castell, mentre xiulava el vent guimbant per la carena, on veníem, a la llum d'un feble fanal, a estudiar-hi paperassa mig estripada, amb fotos caldes, i plena altrament de copròნims i prou, de vegades, per cristiana caritat, sense que ens calgués mai pagar ni cinc, boldronets de dones molt generoses emergien de la foscúria i ens ensenyaven llurs fufes, sovint orbitades per afrodisíaques mosques.

Lapidaris com cadàvers, no dèiem re — *car qui voldria llavors trencar l'embruix?* — i ens la pelàvem isnells, accelerats, les nostres dèries imperants esdevingudes mestres absolutes de tota voluntat.

Tornant a casa, per estranyes cruïlles en la boscúria, oíem de cops brams de combats d'orbs a l'ombra. Ninots senescents, molt probablement, per les traces, senils, se les fotien ben fortes, a cop de crossa o de mangala amb virolla rovellada. La càndida serosanguínia que els regalava d'antigues plagues i nafres, novellament actives, els vessava amb exhalacions immundes dels cantons dels cossos — gairebé les despulles — més impensats.

Ens sentíem, és clar, vagament ostatges de les circumstàncies. Un ventijol esblaimat semblava accentuar les raneres de les sístoles i els esbufecs de les diàstoles astronòmiques d'un univers anodí que ja carranquegés devers l'ocàs. Ens temíem i confiàvem alhora que cap encant intempestiu no inaugurés justament, dins cap de les clarianes que anàvem travessant, sobtats cràters meteòrics amb l'aparició espurnejant de tresors instantanis.)

—Company, ets el cambrer esquivant llambrescament la gentada, i alhora pescant fragments de variades, més o menys banals, converses.

A què trau tot això?

Quan l'important és saber quan, a aquest estat tan corrupte de la societat, no li penjarem finalment la llufa que el condemna sense remissió?

Llavors si que podríem cantar que el càntic de la llibertat. *«Amb els budells del darrer capellanufa penjàrem el darrer*

dels reis!» El rei, la maligna estupiditat de l'absolutisme invasor per aquest inflamable espantall grotesc representat.

(Reialme terraqüi. Els dos ens — éssers, individus, entitats — més poderosos: l'arbre i l'oceà.

Em demanava si l'oceà se'n recorda de tots els borrallons, les volves, de neu que s'hi han fosos tantost tocar-li la sentida tremolenca pell?

I l'arbre cada insecte — escanyapolls, cavalls de faves, espiadimonis — ni ocell — àligues, colibrís, tucans — qui el visita?

Home, si el mateix cervell teu es buida (es neteja) d'idees passades i de records florits — com un vàter on la brutícia hi rau — com qui diu amb un cop de mànec i un doll d'aigua!

Arbres oceànics, oceans arboris... I tothom altri és déu!

Ben mirat, és clar, pensem-hi. Deu ésser veritat que ets déu, car res no s'escau fora del que conceps; tot l'existent per a tu prové de tu mateix, de la teua ideació; prou tantost quelcom deixes de concebre-ho, jaqueix d'existir

Amb això, potser no som culpables de re. Només de néixer.

O pitjor: d'ésser culpables de néixer passem a ésser doncs culpables de néixer'ns.

Car amb l'exercici de la 'cons-ciència' (l'auto-saber-se un mateix) ens concebem, i qui es concep, es neix!

Ja ho hem trobat! Ara tot s'escau!)

—No anirem enlloc.

(Embalums sense solta ni volta pertot arreu. Mecanismes infernals de màquines idiotes. El pallasso tot-ho-veu — omnituent — tots ens sotja, tot ho vigila dalt de tot de la trona. Mamerri d'ogre, pueril matusser malcriat.)

—No veus la totalitat del tenebrós paisatge, company. No hi veus de cap ull.

(No m'hi veia gens. Se m'havia ficada una brosseta a l'ull, i m'estimbava escales avall.

No pujaré dalt mai pus. Per què fer-hi? No fotem. Tan bé que s'està a baix!)

—No hi ha res a fer.

(Defensar? Per re no em jugaria pas la pell. Cap opinió, cap causa.

L'únic per què prendria mal és defensant el tec que m'haig de fotre.

Això sí. Això i tant. Això amb la pitjor mala llet.)

—Com llagosts sots les ardísies, sorges invasors passen incessants com flagells assassins sots les nostres arbredes — els enemics qui tot ho estupren, àdhuc «*grapegen els arbres*» — i tu voldries barallar-te per cap entrapà emmelat amb mantega d'ametlla, golafre!

(Sí ves. Carallotet com soc, sempre he sabut tanmateix què em convenia, pobrissó.)

(...)

16.— (*Faula del darrer aür.*)

L'altre Marció havia raó. Amb els seus tres manaments essencials del viure menys dissortadament ni merdosa.

1. No noguis.
2. No noguis ningú — ni el fotis nogués — si vols estalviar-te enuigs, neguits i penes.
3. No et neguis — ni te n'ennueguis — en neguits.

Benauradament, passius, rere els cortinatges del (sovint banal, mes episòdicament prou engrescador) (ara ronyós, ara exuberant) escenari al teatret on la delirant grotesca tragicomèdia del viure no s'esdevé; hom s'estalvia d'haver d'afegir més de dolenteria a tanta de malesa.

Ens n'assabentàrem i no ens en desentenguérem pas. En contrasemble, fou el moment on ens despenjàrem en elogis, ens despenguérem en ditirambes, vers la proposta d'adopció. Ipsofacte, de tot altre manament, ens en desempallegàvem, ens en desprenguérem

Conteu-me anònim entre els bons. Em coneixeu de mena

metamòrfic. Doncs bé. Qualsque de mos tentacles prou saberudament murgonats m'anaren ressuscitant sencer a diferents indrets de l'esfèrula on hi esdevinc present com qui diu si fa no fa de forma sincrònica.

I els crims no poden pas ésser tots meus. Mes ho són, és clar que ho són.

Són crims inofensius, que ningú no es neguitegi, vós. No nouen sinó els qui han de noure, ço és, els malèfics qui l'infern del món aprofiten per a fer'l encar més infernal; els maleïts qui s'empesquen maneres d'empitjorar les vides. Els males pells — literalment, vós, amb pells més tòxiques que no pas les de certes letals prou acolorides granotetes.

Pensem-hi. Qui puteja el putejador sempre ha tota la raó. Soc un dels fugaços pops justiciers d'en Marció. Només som nats, efímerament, per a plantar el bé.

Morim pertot, i pertot tornem a surar, reconstituïts, justament enmig del mateix camp de combat.

(The last hurrah is bound to be ours.) El darrer aür no pot ésser sinó nostre.

(...)

17.— (*Lleixat a la lleixa dels inservibles*.)

Anàvem a tota velocitat, a una corba molt pronunciada, quan de sobte el semàfor del control de trànsit es tornava vermell, la dona frenava i cuidàvem fregar la barana de contenció, i em creia estimbat amb el vehicle, i quan la dona ha frenat a temps, he sortit del cotxe a respirar, i he romàs admirant la platja de baix.

Una platja del Pacífic sense sorra, només amb còdols, molts de còdols, còdols pertot, tant ran d'aigua com fins al parapet de la carretera com quan les onades es retiraven dins mateix de l'oceà, i els banyistes que feliços tots plegats, estesos damunt els còdols o a remull entre els còdols de diferents tonalitats, molt pareguts a joiells de dimensions diverses i molt atractives construccions. Ah natura! Quina exhibició!

I m'havia tranquil·litzat del tot, és clar. De fet, això rai, sempre he sabut tranquil·litzar-me fàcilment. D'ençà de petit, on vivia angoixat per la idea, no pas de les tortures de l'infern, ans, pitjor, del martiri d'una eternitat sens fi, que, al capdavall, per tal de sortir d'aqueixa tortura i aqueix martiri, vaig veure-hi clar, un bon dia, que en realitat tot era absurd, que qui era jo sinó un altre pobre animalet perdut pel temps com qualsevol altre, i que calia doncs no fer-se'n cap muntanya.

A exemple dels animalets, qui tot (o si més no les fal·lacioses 'grans qüestions') s'ho guaiten amb filosofia, em vaig dir que no cal mai fer-se'n, de re, cap muntanya.

Car la fi és sempre la mateixa, a desgrat de tota circumstància. Et mors, i au. S'ha acabat. Ni eternitat ni mandangues. Ni carallotades semblants. Prou.

Així, doncs, era badant, repenjat a la barana, admirant la tranquil·litat dels banyistes, quan me n'adonava que, darrere meu el trànsit tornava a rodar, el semàfor virava al verd, i es desfermava i s'esbravava esmeperdudament la caravana, la repel·lent riuada de sorolls i fums a gogò, i el cotxe de la dona, que havia frenat davant el vermell del semàfor darrere un primer dels cotxes que frenaven amb aparatosa polseguera, no era enlloc. Es devia haver vist empès per tot el trànsit del darrere, i he començat de neguitejar-me una miqueta, i he romàs com un estaquirot, a la vora de la carretera, on esventats passaven els vehicles, i me n'he adonat finalment que, lluny darrere, hi havia un automòbil aturat, i m'he dit, heus ací on la dona m'espera. Més val que m'afanyi. Deu anar furiosa, deu treure fum pels oronells. I m'hi he atansat, i he vist que el vehicle no era pas el nostre, ni tampoc que la dona qui hi era era la meua dona.

Aleshores m'he ficat a caminar…

Badar i caminar, vós. D'això sí que en sé. A això no em guanya ningú. No haig fotut altre a la vida.

Xano-xano, m'he arribat a la caseta del controlador del trànsit a la perillosa corba, i li he exposat el meu cas.

Li dic, anava amb la dona, i he davallat del cotxe perquè estava una mica marejat, i quan hi he volgut tornar el cotxe no hi era. Fos del món. I jo solet com un xut.

Lleixat a la lleixa dels inservibles. Com cap altre titella espatllat, ha-hà.

La dona és una dona molt atrafegada, sempre preocupada amb els negocis, els afers, les maneres de fer diners, i no se

n’ha degut ni adonar, la pobra, que havia perdut el seu homenet pel camí.

Som així, què hi farem, i, com solc, avui també s’escau que no duc ni diners ni documents; les butxaques buides, no, perdó, un mocador; i re, això... que em volia ficar a caminar, bo i seguint la carretera de tota manera, per a veure si la dona no se’n recordava a mig camí i m’esperava més lluny, o si fins i tot no havia pogut tornar enrere, i així l’ensopegava bo i trescant endavant, i haig pensat que potser la vostra amabilitat em permetria que la truqués amb el vostre aparell, car prou me’n record del seu numeret de telèfon; ara, el que no us podria pas dir és el nom de l’hotel on crec que ens estem, a Çonfrancesc, ni el nom del carrer on és, ni si tenen telèfon ells mateixos, que supòs que sí.

L’home em diu que em permetrà d’emprar el seu telèfon en un moment de calma, en acabat, diguem-ne, que el trànsit boig d’aquell moment no s’apaivagui una mica. Que mentrestant m’esperi, i que d’hotels a Çonfrancesc, res a fer-hi, que deu haver-ne ben bé una pila.

I he sortit de la caseta per a lleixar-lo tranquil que fes la seua feina tan important, i he davallat vers la platja, i estès i badant damunt els còdols de tantes de precioses tonalitats, m’hi he adormit.

Eidòlons llampants em visiten en somnis superflus, on, honests impostors qui estrafan la dona, la canalla, l’hotel, la carretera i jo mateix, amb força empàtic magnetisme, en un enfilall d’irisades escenes de dolça comèdia, em demostren que tot escorcoll que pugui fer de la meua situació serà sempre irrellevant. Així que tant se val, noi, tranquil.

Convençut, i ben corprès per l’anàlisi que em faig, ni que

sigui només en somnis, del ridícul entremès on he assolit de tornar-me a ficar, m'he despertat que era de nit i que tenia fred. I que a la platja, nideu.

La caseta del controlador llençava una llum esblaimada, i per la finestra veig que l'home no és pas l'home qui conec. I aquest no fot gaire bona cara.

De moment, massa de vessa, o de mandra, si voleu, i no m'he volgut tornar a ficar a caminar ni amunt ni avall. De fet, ni sabia on era amunt, ni on era avall. Així que romania a lloc. I em deia, no siguis ruc, vols fer-te'n una muntanya, i no n'hi ha mai per a tant. Segur que un dia en riuràs de valent. Ep, si sobrevius.

Tornava avall, vora la tebior de l'aigua. Lluents llambrecs estranys em venien tantost de la platja, tantost d'entre les fosques aigües. Prou sé que de nits, les bèsties són unes altres. Sovint més traïdorenques, i amb ferramentes més esmolades. Mes, escolteu, si s'escau que no m'estenallaven ni em devoraven mentre dormia, per què ho voldrien fer ara que soc despert? No crec que siguin tan, com se'n diu, sàdics. Recordéssim que no parlem d'humans. Ni de gats degenerats.

Així consirava, quan, per sort, la matinada, subversiva, començà d'encendre's. Albirava a les llunyàries capçades típiques d'arbres de muntanya, i, a l'altre cantó fums estantissos d'urbs cosmopolites.

Flaires delitoses de peix rostit m'arribaven i m'obrien l'apetit, la talent, si voleu, una talent que em menjava un bou amb la cua dreta i tot. Així, prou content de pertànyer al món dels vius, m'atansí on uns altres pòtols, improvisats pescadors, no s'amanien a esmorzar. Els deia que ja els

prepararia jo l'allioli, si volien.

Se me'n reien de valent. Només el cel glauc estroncava l'eco de llurs esclafits. Em donaven, per caritat, que rostés quatre cues d'uns peixos que eren els millors que mai no havia encar tastat.

Bufava el garbí, i em vaig ficar a caminar, mentre badava i badava, molt thoreaunià, o rousseaunià, si voleu, bressolat pel calmós oceà mateix.

Escaujava a cop d'ull que la indiferent carretera fora infinita, i que sempre podria esperar.

I així platja amunt, o avall, qui sap, qui sap on faria cap.

Si mai feia cap enlloc, és clar.

A tots ops, tant se val, car encar hi som. Anar fent.

(...)

18.— (*Peans per a l'amic Mazoc.*)

Abans de relliscar devers l'abís de la infecció, el minyó, precoç, oscil·la entre tantes de temptacions escèniques.

Llavors, resta immòbil, intrús a les catacumbes, davant totes les nues femelles.

Quina astoradora eidètica exposició de ressuscitades natures mortes!

Despullades pels insectes indiscrets, de qui les proeses insolents escandalitzen àdhuc l'estellada feixuga matèria dels mateixos sarcòfags.

Encès per la litúrgica sublimitat de l'emoció de veure-les renéixer, mogudes per les larves, el minyó s'estarrufa. Esdevé fastigosament limfàtic.

Feny aleshores d'haver-se ell mateix tornat insecte rosegaire, mossegaire, i es consumeix de goig, bo i bellugant les buides maixelles.

Allò no pas que esglaï mica les nues donzelles.

Perquè els manquen els ulls, no poden gitar llurs esguards irritats damunt l'intrús qui obria de bat a bat les portes de llurs sarcòfags, i esfereïa, revoltats, els íntims molt acompanyadors insectes.

Ara, però, que no se'ls atansi pas gaire, car li fotrien queixalada. El devoraven amb quatre bones mossades. Encar ens romanen (es pensen) força sòlids elements a les nostres corcades ferramentes.

Re no les apaivagava. En aquestes estretors, llur absolutisme, un pic desencadenat, és omnipotent. Les encarcarades, arcaiques, senyoretes, com escaroten, rigoristes!

I adés adés com es fotran encar a petar-se d'un riure cruel, mentre, tot ben compassat, els retrunyen, plaer inoblidable, els ossos dels rostadíssims esquelets.

Mentre en Mazoc, amic meu, sa mòrbida tita en son lívid cos, quin esquitxall d'esquetxos sos ulls fantàsticament fits no centellegen, entre les grasses rialles!

Intrús, com sempre, irrueix colposcòpic, i tusta, i tossa, i birba, malicós, sense esperances, insistent i paraclausitíric... On...? ,A les malagraïdes portes d'ivori de milers de conys de malson, és clar.

En acabada la disbauxa, cargolat com embrió, hom el trobà, com cap altre mag extraviat nitament en el meticulós engranatge dels riells que hi davallaven, no pas lluny de la platja, gebrat. Pitjor, glaçat. Precisament en aquell matinot hivernal que fotia un fred que escorxava.

Ell, com tants de minyons de la seua edat qui, a recer dels llençols de llurs llits pateixen durant les nits per a estalviar el suc testicular, amb por que no se'ls sobreïxi nogensmenys més tard mentre clapen, i més tard doncs mancar-los-en quan es tracti justament de posar en acció tota llur sexual mestria, així mateix (ell) havia destil·lats desigs de la carn en aspres incultes bajanades, on al moment de la veritat la seua erecció i el git poderós de sa titola no esclatarien al niu esparverat de la respectiva retuda donzella, de tal faisó que àdhuc els queia com ara morta.

Potser fins i tot aprofitaven l'avinentesa, i fugien per cap ascla o finestrella sense pagar-la.

I encar, això no és re. Car qui sap si quan es deixondeixen de llurs voluptuosos esvaniments, les senyoretes, com se

n’enyoren, de ses insolents proeses!

Diuen, deliciosament somnolents... D’on som, d’ací estant, creiem albirar l’atans sospirat del nostre empedreït fill predilecte... El lent huracà de son barroer verriny ens espigola el paisatge, bo i trepitjant-lo i esbocinant-lo amb idees suculentes i esplendoroses... La ventada polsegosa ens esperona al parpelleig mig petri... Ai pobrissones...! A poc a poc, esdevenim de la mateixa matèria que no són fets els mateixos sarcòfags, on, somiant-lo, i somiant-ne ses gestes, no recorrem immòbils l’eternitat post-mortem.

Sotmeses i esmorteïdes, no hi ha metgia que ens reviscoli que no sigui la provinent de sa molt dreta vareta màgica. De la seua banya embruixada, brau incontenible.

Del seu carall, carall! Un carall fet de ‘keraia’, de banya sempre erecta.

Fins que (al llit del meu costat) la son finalment no li fa cap, i calla.

(...)

19.— (*Repapieigs a rampellades. Esquediasmes que semblaven prou escaients a l’instant*.)

—Quan sense veure-hi de gaires ulls, entotsolat, em vaig donant lliçons ambulatòries, i doncs me'n dic, distret, de ben bones.

Em distrec, com faig ara mateix, més tard, escrivint-les . Escriure-les és quelcom que aclareix la pol·lució d'un cervell que se t'embalava i envolava cap als núvols; hi veus molt més clar, l'esguard se't fixa a terra ferma; se t'hi obren vies segures, damunt les quals hi pots trepitjar sense caure de cap broma ni alta ni baixa.

Doncs bé, mentre tresques discorrent de valent, si de sobte s'escau ara que, de lluny, o pitjor de prop, sents o veus màquines sorolloses qui forniquen soles, operades per operaris qui molt desgraciadament hi formiguegen, estúpidament ocupats, què fas?

Vull dir, què faig? Collons, m'atur en sec i gir cua!

Res no em fa tanta de por com els treballadors, sobretot quan treballen amb màquines. Embeguts per la merda que foten no són capaços de fer anar el cervell per a cap cosa que, mentalment parlant, pugui aguantar-se mica. Es creuen herois del treball, i que fan re d'útil. Útil a la causa.

Quina causa? Desgraciats! No hi cosa més ridícula.

—Els obrers, els productors, els aqueferats, els maquinistes, els mecànics, els metàl·lics, els armats amb les eines de producció i doncs de destrucció, tots els fàmuls del treball en general, són perillosos, són fastigosos, són els profetes de mort, de mort per tortura extrema i extremadament perllongada.

I són immensament ximples.

Cal fugir-ne blasmant-los íntimament de totes les malvestats del món.

—Un món, un univers, que ja és prou merdós d'ell mateix. No cal empitjorar'l pas, com l'empitjoren ells fins a límits inassolibles, insofribles.

Tot hi és rodes dins rodes, i dins rodes rodes, i totes roden ensems, i perpètues, i tot roda alhora, i viure és rodament, és vertigen, és caure, i caure, i tornar a caure.

Caure fins que hom no cau ja més més perquè ha caigut un darrer cop, el cop on la palmava.

—Si mentre vas caminant, dubtes si hi ets, si s'escau que el Solell treu el nas, aprofita-te'n i demana-li si ets prou sòlid — son (ton) ombra t'ho diu. Fàcil faisó de guanyar tranquil·litat.

—Només els intel·lectuals de mena sabem què ens empatollem.

—Com digué amb raó un dels Borges de Xàtiva, o d'Almacelles, tant se val.

«Qui no cau dret, cau tort. Tret que tot tort esdevé de dret si a cap jutge li passa pels ous de decretar que dret és tort i tort dret. I que doncs tenies dret de fer tot tort. I tort de fer re dret. Així que al capdavall tot és molt fluïda caguerada.»

—Em ve, bo i caminant, aquest altre mot al cap. «Verges altrícies.»

Les verges altrícies són considerades caganius qui han ops o besunya que qualcú les guardi, com aquells àngels carrinclons de merda qui els cretins encolomaven (o potser encar ho fan) a llurs cretinitzats petits.

Guardades fins que no siguin prou esquerades. No fos cas que prenguessin mal. O perdessin l'honor!

Car les verges altrícies, idiotes caganius, es veu que són molt propenses a fotre les pitjors carallotades.

Per això les vigilen bruixes repugnants. O mestres tites. O d'altres espantalls d'ordre adeptes doncs a la falòrnia, és a dir, a la irracional cagallonada de la moral ben entesa.

—Ep, ull viu.

I que tantost els desconsolats no irrompin que caiguin al pou sens fi de les caguerades.

Car els vells, quin remei! Se'ns ha acabada la paciència amb les ximpleries.

Claferts de segriny, ens esguardem com la ràpidament fungible pell de xagrí de la nostra vida va escurçant-se'ns fins a la imminent desaparició total. Amb això (aquesta claríssima noció) ja en tenim ben prou.

No ens vingueu doncs amb carallotades sense solta ni volta. Allunyeu de nosaltres la pesta dels immunds merdosos llefiscosos capellans i monges, i dels repel·lents agents funeraris, i notaris i advocats, i qualsevol altre personatge adhesiu, aprofitat, i pudent, com ara les fastigoses hienes qui amb llur 'esperit de màrtir' us amenacen amb les penes de l'infern, ep, ni certs hereus ni familiars qui flairen pèmpims

que no pas tampoc haguéssim.

Prou tenim prou feina capficats en les escàpoles escorrialles d’allò que ens roman a raure...

—Li feia discretament avinent que té una taca de Sol al cul del nas. Una taca com ara un pedaç lleig al cul dels pantalons.

Amb fulminants escarafalls, comença d’assajar de netejar’s la taca de Sol al cul del nas.

És innetejable, vós. Ja t’hi pots esdernegar. Debades. Per molt que te l’escombris amb la mà, la taca hi roman. Nas tacat al cul. I saps pels clàssics que el cul sempre ha vençut i vencerà, i s’instal·larà cofoi part damunt de tota mena de neteja. *Podex lotionem vincit*.

—Dic i dic i de tot el que dic me’n desdic. Soc un datpelcul qui viu en l’embolic. El món veu tort i de biaix amb ull oblic. I és tot el seu tresor la borra al melic.

Qui m’esborra la borra inesborrable del pregon melic?

La màquina del cor li és grinyol i garranyic. De psique, ell, gens — és cos sense altre explic. La flameta del viure se li encengué amb un clic. I se li apagarà amb un altre buf ben xic. Sense que ell mai no hi fiqui ni pic.

Em duu de corcoll un tic antic, tan aviat amic com enemic; tantost em pessigolleja amb un tremolí de fredolic, com m’etziba qualque pessic inic.

—A Catalònia, és a dir, a la República dels Països Catalans, en Guillem Guillant ens ofereix un catàleg raonat de natures

mortes. Els focs a les establies. Les carronyes, fètides horrors, qui, dels sarcòfags badats entre les ortigues, es drecen hom diria que a reptar els becs dels verdums qui a lloure espicossen pels capolls de les espectrals aranyes qui adés amb les carronyes tant no convivien i ara amargament cellafeses criden 'Al lladre! Al lladre!'

La meravellosa Revolució Catalana del 2017. Com més anàvem, menys atlètics, tost ben exsangües... Mes els guillats continuem tanmateix guillant; fenyem treure forces d'on no n'hi ha, i amunt i endavant, sempre amunt i endavant.

—Els mossecs vampírics de l'afoll qui duus dins, on llavors tu, el mossegat, esdevens absolutament astènic, privat de tot voler, àdhuc incapaç de moure't.

Tot embrió exerceix amb impunitat els vicis del xantatge i l'extorsió.

Això és massa sabut.

«Joia! Volin pardals!» Li diu a un altre dels guillats.

—Diu llavors en Guillem, «Hi ha massa de xarnecs i de botiflers pertot arreu; mentre els desarmats qui només ens armem de sublim esteticisme, només ens duen de dret al clot.

Tot put a podrimener.

Ens cal fotre el camp, ens cal guillar ben lluny, arribar enlloc (ontocom, a qualque tocom adient) on respirar net i bell.»

Fa, guillant, en Guillant, «Els castelladres, qui només saben

garlar en xarnec, regurgiten canfelipútrides nocions i es foten passar per catalans davant els mitjans més pampanes. Oi que els hauria de caure de vergonya la puta lletja purulenta cara llur? Doncs creu-t'ho. Ecs, els repulsius ignorants, llurs ejaculacions, esgarrifadorament vomitives! Llàgrimes, mocs, salives, cerúmens, pixats, menstrus, lleterades, supuracions, secrecions, merdes... Tot el que els raja, llefiscosa caca. Allunya-te'n; allunya-te'n ben lluny!»

—I ara era al taulell esperant la medecina, mentre des la rebotiga m'arribaven les veus dels savis qui s'hi reunien. L'apotecari trigava un ou. Segurament, s'havia deixat envescar per la densíssima conversa. Entrà una dona.

—On és l'apotecari?

—Per a servir-la.

—Vós no sou l'apotecari. Sou al mal cantó de taulell. I no porteu la bata blanca.

—Endreçava aqueixos pots de potingues. I la bata me l'emblanquinen a ca l'emblanquinador. Per això vaig de paisà. Quan serà ben eixalbada, veureu com presumiré. Què voldríeu, eh? Malalties de cony? Remeis en tinc per a qualssevol. Només cal que em mostreu quines.

—Pocavergonya! A tu t'ensenyaré el cony!

Em volia atupar i m'arraconava, quan l'apotecari aparegué. Xap enfora li penjava un pam de pixa.

—Ah! Segimona! Entra, entra!

—Ep, i jo? Ni bèstia què fots aquí?

—Encar hi sou?

—Esperava el meu nootròpic anacardí.

—No el tenim pas, el vostre.

—No el preparàveu dintre?

—Altres feines tinc.

S'enduia la dona a la rebotiga. La dona ja s'havia espitregada. Amb les grosses popes totes nafrades li mostrava a l'apotecari on exactament ves a saber quins faunes rutilants ni ignis ni opulents no l'havien mossegada. Fotia l'apotecari una cara grotesca de ficte, còmic, esglai.

L'espontaneïtat de la rebuda per part dels savis em deixà parat. Em veia com una trista efígie de mona només bona per a cremar més tard. Remors de disbauxa m'arribaven ara.

Em guaitava mut a les vidrieres, rere les quals les lleixes amb els pots antics, amb noms gòtics, desaven inexistents herbes màgiques.

Qui hi soc, reflectit? Agre, rancuniós, ranquejant?

Quants soc? Els vidres em mostren multiplicat, tret que sempre diferent. Soc un ramat de rivals atmosfèricament paradigmàtics.

Qui m'ha empeltada la mania delusòria dita de Frègoli, on el pobre qui la pateix creu que tothom qui veu és el mateix paio disfressat. Que només existeix un altre jo a part d'ell mateix, fins que no se n'adonarà, massa tard, que àdhuc ell mateix

és l'altre, disfressat d'ell mateix, és a dir, que no es conté, que és contingut per l'ubic disfressat.

Per això caminava peristàltic, com una estàtua, i m'endinsava rere les cortines vers la rebotiga on l'oïda acció prou devia esdevenir-se.

Ranc, emaciat, xafallós, m'he ficat a remenar i ensumar avials flascons. Tost soc a trenc d'orgasme, car prou allò d'escorcollar secrets d'altri, sempre m'ha fet esmeperdudament trempar.

Entre l'ésser quelcom mentre vius i el no ésser res de res per sempre més després, cal fer-se una resolució o altra. Per què no?

L'apotecari serveix tothom amb el medicament de moda, un dràstic purgatiu fort com el ricí, el laxatiu Leroy, que els de poble, és clar, seguint la pronúcia molt entesa de l'apotecari, senten com a "la ruà", i, els de cap a Lleida, "lo ruà". Les padrines troben que és remei per a quasi tot, millor potser que no l'aigua de melissa i tot, elixir totsà.

L'apotecari, sos molt fútils rituals, amb tremolins de simple adroguer.

Als virtuals clients els arribaven sindàctils, palmats, natatoris, els membranosos tegells interdigitals escrits en lletres rares de recòndits secrets, les quals (lletres), si mai confegides i llegides, creaven eixarms.

Amb la prenys ominosa quiescència del grifó, d'ulls ambres com les galàxies més inabastables, els quiropràctics furetejaven amb zel exemplar els conys venusians, venusts,

de planta carnívora, savis molt cults.

La clienta sempre en surt complaguda.

Sortíem alhora. L'eixarm que era jo era, i el seu, que era el meu. Car tots som u.

—Si l'altre migdia era el barret, avui era la gorra que se m'enduia el vent.

Se m'allunya i què haig de fer sinó anar-li darrere?

Haig de caminar una mica més de pressa per tal d'atènyer-la. Abans no l'atenyc, però, una parella de xinesos molt mal educats hi han fet cagar un dels dos gossets llurs. Com si no en tinguessin prou, l'altre gosset, estort, em ve a hostilitzar a cop de lladrucs molt irritants.

No sé pas què fotre. Estic ben fotut.

Quan m'haig d'acarar a la gent agressiva, un mareig insofrible m'envaeix; les cames no saben servar-me; estic segur que cauré...

Tot tremolant, he plegada tanmateix la gorra, i ara me n'anava sense dir re, no pas per empegueïment, només per a no balafiar energies, bo i tractant de no caure; tractant sobretot que la sang no se'm sobreïxi i em negui el cervell.

Veus dures i insults rudíssims sent rere meu. Vaig pel món com un pobre home qui vaig veure de petit a la placeta de l'estació amb un xi (més que no pas un xi, un coltell molt més gros, un xifarot) clavat al ventrell. Es tractava d'un xifarot on tot hi era verdet i rovell, tret pel cantó on el raor no devia tallar, ple de sang i budells. I segurament de merda.

La fetor era marejadora.

Xitxarel·los ennegrits qui vessaven sacs de carbó pels forats amb tapa de les cases amb carbonera, a l'entrada, sota les portes, per a les cuines i les estufes, s'ho guaitaven amb regalims de suor que solcaven la negror encastada a llurs pells, com ara rius de quin mapa amb tresorets ocults?

—Em diu en Lleopoldí Perers i Pomers que, quan havia arribat a Anglaterra d'ençà del repugnant país dels xarnecs on tot hi era feixista, és a dir, capellà i bòfia, enlluernat per les umbròfiles xicotelles, tan eixerides tantost no queia la nit pels barris més miserables, se'ls proposava, trempívol.

—Cusc i amb cundescs, em proposava a un pomell flairós de verges folles, les quals de mantinent, bo i traient foc pels queixals, tosques desagraïdes, em trametien a cagar cap per avall.

En virulentes serps, brutal metamorfosi, de qui els verins mosseguen amb unció, tant n'Elòdia com na Melòdia, transformades, com dic, en pugnaces harpies d'ençà de la feblesa aparent de virtuoses putarretes qui prou semblaven a primer cop d'ull, elles qui em feia (il·lús) que llurs orgies suposades eren de coneixença universal, i que glorificaven tothora els més degenerats ni corruptes dels companys i clients, veia que amb manguis — hi soc el suau metec, sense o amb pocs calers — i només qui ha els calers, ha els maleïts poders (militars, jurídics, propagandístics, de tot) — de sobte sucumbien a la ravata, i que amb la solemnitat del depravat, m'inoculaven d'atrocitats. La situació feia feredat.

I em va sàpiguer greu, però perdia, esporuguit, els estreps, i impel·lit per la por, la por que estentòries no convoquessin

coneguts morosos criminals abillats amb esquinçalls de moda, i mig drogats pels racons, els fotia cop d'ombrel·la perquè callessin i — car no callarien pas, ans al contrari — corria cap als trens, on els fums estossegossos dels fumerals obturats els treia encar pus de polleguera.

Tot hi pudia a carbó mal cremat. La boira i el polsim d'estalzí els afluixava la visió fins a tal mesura que, sense que mai se n'adonin, sempre els soc darrere, sinistre, esmunyint-me vers una altra placeta, on me'n record que haguí, per comptes, un col·loqui força il·lustrat amb un altre espelleringat embriac de fastigosa sidra.

(...)

20.— (*Pardals de bardissa*.)

Les rels del roure aixecaven les més feixugues pedres, arrencaven de rel cases i piràmides.

Indestructibilitat aparent de les rels. Rovell prodigiós d'on, amb idíl·lica intermitència, no reneixen, en acabat ençà del versemblant traspàs definitiu, tanmateix frescs esplets, no pas amb els coneixements crus i decandits, ans simplement renovellats.

El món, tot espatllat, anava de cul, i cada individu, fos animal, arbre o cosa, anava pel seu cantó i n'hi havia que creixien desmesuradament, i d'altres que desmesuradament s'empetitien, segons pensessin què fos que els convingués més, llavors, en aquell precís i alarmant moment.

Les hores del cel queien en dura pedregada.

Fort cruel fera esdevé l'atmosfera.

Terra depredada, de l'ozó a necromassa.

Els repetits eclipsis esfereïen els vailets, qui romaníem en cada sobtada foscor com ara atuïts. Com si l'esfèrula, segurament imminentment condemnada a la desaparició, anés a fer un pet com un aglà d'un moment a l'altre.

De cada vèrtex de la bardissa les febles onades dels monòlegs eren de por i basarda.

Comentà aleshores el vailet Carles, aquell qui adés féu estudis i tot a la universitat:

«Tant de menjar insectes i aranyes a la babalà, i ens hem degut cruspir, d'un sol mos, l'aranya d'en Hume, la qual era es veu que l'únic (o en tot cas el més important) déu racional, aquell qui, bo i imitant la seua perfectament concèntrica teranyina, creà els estels i els planetes que els orbitaven, i ara, és clar, sense el déu-aranya, o més ben dit potser l'aranya-deessa, tot va de bòlit, tot va malament rai, de qualsevol manera; cascú pel seu cantó, i au, col·lapses, col·lisions, interferències, eclipsis, rai, vós, a gavadals.

«Cometes escuats roden sense adreça, portant misèries alienes.

«I els estels deserten, perden fixitat, foten el camp enjondre, potser per a anar festejar amb d'altres estels, o fotre'ls la guitza, i mentrestant què? Doncs que els planetes i planetoides, què? Que s'estalonen com conills. Tothom juga i nosaltres les joguines.

«Si és així, com deia el conegut dissident, en Cony Beneit, ja hem begut oli, companys, tot se'n va en orris.

«I al capdavall, què? Conseqüència tot plegat d'una simple casualitat (un git de daus com qualsevol altre), d'aprofitar la possibilitat d'un bon xeflis per la part de qualcú de nosaltres, qui, tot passant de gatzara pel món (un món tan bonic, ep, quan és lluny de les maleïdes indústries que ho malmeten tot), clac! S'omplia el pap amb un glop d'un déu badoc.

«Això és gruixut. Tot passant, a cop de joliua ala, hom s'empassava déu, i au, sense déu, què hi fotrem, re no va a l'hora. Un déu qui controlés la seua teranyina com si es tractés de cap rellotge així, força grosset, com deu resultar que és l'univers, qui sap.

«Ep, tot això és mon humil opinió, i prou, sense més matràfola, vós. Ja ho veieu, i força lògica, crec.

«Un déu (o deessa, car aranya) que qui sap si portava una amorfa irreversible amor als seus estels i planetes, i sobretot a la seua teranyina on tot s'hi enganxava, àdhuc les errònies brutícies i indecoroses noses, de tal faisó que, entre guanys i pèrdues, s'encantava amb emoció en els mirallets de l'espectacle de la consolidació del seu assaig estètic, que, amb cor agònic, potser volia no pas volàtil, ans estàtic, i això el perdia, car qui massa bada es fa cruspir per altri. Cal sempre anar ull viu.

«Ara, m'abelliria qui-sap-lo conèixer (crec que a tots vosaltres també la curiositat us deu rosegar el rereteatre de l'enteniment), conèixer, dic, el pardalet qui es crupia déu; imagineu-nos, dic, que fora fàcil d'identificar'l si trobàvem que cap de nosaltres, o entre els veïns de bardissa, n'hi ha cap qui… Qui caga sens fre, com si — com feien les àvies, quan se n'adonaven que romaníem de petits massa d'estona pelant-nos-la al vàter — i trucaven a la porta de la comuna — i ens deien, dic, amb tota la raó, si cagàvem veta. Us en recordeu? Amb enyor i afecte, supòs!

«Tant se val. Ell és culpable — ep, l'innocent culpable! — car qui podia haver-s'ho… — qui s'ho hauria imaginat — una aranya qualsevol el déu de l'univers, vós!»

Alguns dels vailets (no gaires, una minoria) deien d'en Carles que era un degenerat i un iconoclasta, d'haver gosat de dir allò que havia dit — de dir que déu (una aranya, per a més vergonya!) ha estat menjat per un pardal com nosaltres, quan «tothom sap» (ço que és mentida, car només els més rucs s'ho pensen, o es pensen que ho saben) que és déu qui es menja, mitjançant el seu agent secret, la mort, tants de pardals com li roten — tots els pardals, si li passa pels ous — siguin on siguin, piulin on (i com) piulin, vells i joves, nats i nonats, collonuts i lleigs de solemnitat…

Lògicament, argüien, posat que n'hi hagués de debò cap, un déu (d'aquells de debò, doncs) només podia ésser un pardalot inaprehensiblement ben parit! Insomniable! Inassumible per a cap cervell!

Si més no per a cap cervell de pardal corrent de bardissa — al capdavall no re d'altre, cap de nosaltres, més enllà de folls afolls d'un déu inepte… Inepte, o volgudament, molt

malparidament, malfeiner.

D'altres us feien avinent així mateix que dir que déu era una aranya és imaginar quelcom de totalment inimaginable, és a dir, un déu. El qual, per sa dimensió, tant hi feia que, de tant microscòpica, fos del tot indetectable, com que, de tant enorme, fos igualment immesurable... I llavors, és clar, hi ha la incompatibilitat de l'aiguabarreig de la nostra química biològica i la seua...

Hauríem de viure en mons (universos) diferents, ell al seu, nosaltres al nostre, on, és clar, a l'univers de déu només s'hi podria trobar ell, fotent-hi l'estaquirot, i al nostre no hi pot haver cap mena de déu, per impossibilitat asimptòtica o quelcom de paregut, car com més se'ns atansés més ens anorreava, per infecció radiològica o qui sap, divina... O l'anorreàvem (nosaltres a ell) per infecció viral i putrefacció més corrent...

En un mot, les nostres biologies, tan diferents, tan contradictòries, que ens anul·làvem tots plegats. O l'anul·làvem, o ens anul·lava; i així tota especulació d'aquest coll és pixar fora de test, car mai no podríem conviure-hi, enlloc, que no fos al món de l'estúpida fantasia. Més val que ho lleixem córrer. No serà pas aquesta vegada que en treurem els comptes clars i nets.

Tothom, cada barret de rialles entre nosaltres, es ficava llavors a atiar gratuïtament ses brases cerebrals fins que li espurnegessin en la incerta figura de qualsevol anècdota que impliqués si fa no fa cap astròleg obsedit i llepafils qui tanmateix molt la cagà, es veu, al llarg de la passada història de les especulacions alhora metafísiques i astronòmiques... Tothom, atès de cap presumpte llampegueig espiritual, amollava els asos de la seua combustió particular, i allò aviat

era un xampurreig que feia esgarrifaó, una xerrameca d'esbart destarotat amb accents rogallosos de tords de bordell en disputa, molt indigna d'un esbart d'assenyats i molt seriosos pardals, immergits de més a més en una situació tan compromesa.

Devia ésser que la psique de molts, en tèrbola avinentesa, se'ls torç i se'ls enfonsa en l'opacitat, i tot allò llavors són capaços d'expressa esdevé pantomima i putxinel·li.

Ens avinguérem un exigu grupuscle, esdevingut silent i reclòs, a no mossegar l'esquer de l'eixarreïda desesperació, ans a surar, en desorbitada tranquil·litat, tant se val el tomb que prengués el tripijoc on la carambola sidèria ni cosmològica traïdorament no ens sumia.

Arreluts, cap xafarnat, per greu que fos, no ens aboliria.

(...)

21.— (*Tothora candorós*. *Res a amagar*.)

—Crec fermament que, tot naixent a contracor, em declarava en vaga contra tota mena de treball.

De mantinent, totes les tasques se'm feien fonedisses

màgicament.

Has de voler viure feliç, no hi ha pas d'altra sortida al carrincló enigma del viure.

Mon gat molt murri m'escriu a la sorra esborrada per l'oneig les instruccions calgudes per a no viure sinó molt filosòficament distret.

Em diu que són escrits escrits només per a la distracció dels qui serem sobtadament escapçats.

No us en féssiu cap gra a la melsa, nois.

Sols sou víctimes circumstancials de les distretes orgies dels benestants emmascarats.

Esdeveniu afectuosa decoració entre molts d'altres rebuigs d'escorxador.

Com ara mal rostades carcasses de morts, i ocasionals truites de sang vora l'estufa.

Vosaltres bulliu en caldera, mentre el cap d'estudis antropològics es passa la trista vida passant irrisoris rosaris.

Si us fa la guitza haver d'acomiadar-vos, en sojorn escapçat sobtadament, d'aquesta destarotadora sínia on tot és descol·locada ecolocalització, crec que us erreu.

Més val sobtadament escapçat, que escapçat amb lenta tortura.

Quan els botxins invasors, morts de la fatiga d'insistir-hi durant segles i segles, finalment no ajornin llur partida (no

pas doncs fins que en trobin el desllorigador — car no pas que el cerquessin mai, altrament que en forma d'anorreament i oblit totals — ans fins que definitivament la claveguera no se'ls empassi i els dugui a llur paradís — celestial aixopluc panoràmic on conviuen feliçment i molt cruel, per sempre pus, amb d'altres fallits embrions de llecs llimacs i sargantanes qui seguiren, com ells, fil per randa totes les instruccions ofertes pel poder figuradament impol·lut — mes en realitat espectacularment brut de sang i femta...) de la soca i de la rel, de la necromassa de la història i de l'avial substància pròpia..., encar hi serem..., emergents, ressorgits, en plena novella renaixença.

Impertinents espantalls qui no caiguérem mai en la temptació de jaquir-nos fondre en llur foguera, que ens volia, com l'envaït territori mateix, cendra.

Ninots atabalats, de molt dubtosa higiene, cauen faceciosos per horribles trencacolls.

Llurs trets es veuen constrets a la blana ganyota de la frustració, del desencant i el desplaer envers un mateix, de l'haver soferta una concloent desfeta per mà assassina de si mateix.

El daltabaix els duu al desert dels greuges, els glaços, els freds, els frens i els odis d'un oci infinit.

Amb llapis improvisats obren cicatrius a les atzavares, i eixamplen nafres a les dunes, que s'avaloten ventades pel garbí i els esborren en sorra.

N'ixen a cops de raor, fets ànecs dissecats en marbre.

Vacuïtat de tota vanitat, es creuen llavors sobrehumans,

àdhuc immortals, i atlètics, com ogres enclins a l'orgia antropòfaga, s'abandonarien als plaers i gaudis d'antany, gais i joiosos, amb, per a llur esplai, joguines ebúrnies i queratoides, si no fos que abans, tantost com es rebregaven i rostaven i estrijolaven amb sorres ardents per a netejar-se, no romanguessin tot d'una debolits, esdevinguts engrunes dels menys nobles minerals.

Contrits, torts i torbats, oprimits, cerquen per tots els llivells qualsevol mitjancer exuberant mitjançant el qual potser poguessin maldar a tornar a una vida o altra.

Debades. Afolls deplorables, ofegats, arraconats, aritmètics, emètics. Per a vosaltres ningú no en tindrà mai pus sinó desdenys i rapsòdies ensordidores d'obscens vituperis i riotes. La brama de la molt escandalitzada, pega plebs us ha, pòstums, com a monstres a no pas emular gens ni mica.

Tret que és clar de la posteritat hom se'n fot solemnement. De què serveix sinó perquè se n'aprofitin els lladres i assassins de sempre, els defectius avortons constructors de lleis i constitucions

Greixosos i petulants com rabassos que ja no foren a l'origen, i ara, mòmies corruptes, quin calfred incoherent no els solca quan es veuen en imminent descens al gimnàs fet de rovellada ferralla on el darrer viure es desgasta fins al no re.

Se'ls esmussa, és clar, el gust pels queviures que de tota manera se'ls podreixen a tot estrop.

Totes les màfies entre els rics, els entretocs d'una simple encaixada podien transmetre'ls un fotimer de secrets. I ara...? No encaixen ni amb els espectres del resclosit passat.

Amb el garbí es lliuren novament a la gatzara les sempre ambigües dunes, i s'hi escalfen, irritats, els escurçons sense escrúpols qui, tot candorosament i esbufegant força feixugament, els poliran d'una mossada. Per sort finalment àdhuc potser els estorceran així de totes les penúries de llur carregosa existència.

Fes-te'n el desentès, tothora desmenjat. Cadascuna de les efímeres guspires de les esbombades efemèrides no són sinó minses febles falòrnies que no poden sinó enlluernar els sòpits addictes a la contínua enganyifa.

Mesquinament ardit, no entres mai en contacte amb les lúties pells dels teus pudents idèntics.

Ja et tens prou a tu matex, per a saber com tot no ratxa.

Esclafeix-te en la rebequeria, i roman hipogeu, i que pels esvorancs, entre laves, no emergeixi de trast en trast ta rialla.

Al capdavall, ja ho saps. El món sempre ha estat el mateix del tot negligible misteriós calaix plenet únicament de caca.

(...)

22.— (*Res no rau gaire estona enlloc.*)

1. Res no rau gaire estona enlloc.
Un altre buf i tot es fon.
Tot és deleix amb un altre bleix.

2. Havíem assolida l'equanimitat pel que feia a la qüestió de la irreversible, ben merescuda, devastació de l'espècie. Gladiadors impedits, regalls de sangs i d'icors ens regalimaven per bruses, jupetins i jupes (tan bufons, oi!). Instantanis com capriciosos electrons, esguardàvem enrere i vèiem que, per molt que maldéssim, mai no jaquíem enlloc ròssecs gens impressionants. S'envolaven si mai n'apareixia cap, amb cap petit moviment d'aire.

3. Tantost nascuts, tantost enganyats pel muntatge imbècil de la societat.
Ubiques molt irritades carrinclones gentades amb hipòcrites màsqueres de rectitud ens voltaven com monstres de malson.
Guanyats per l'enganyament, enguany, com sempre, crèiem en la victòria.

4. En tot joc de qüestions i contestes, se'ns ofereix sempre l'opció més convincent de la molt virtuosa conveniència de l'extermini.
A l'oasi de l'odi, tothom hi és ben rebut — amb odi — i quan, prop l'àrctic estany, vol ficar's a beure-hi, s'hi trobarà que, com al divertit món subatòmic, tota molècula hi és hidrofòbica i treu molt rabiüda flama.
Convidades a la sorollada on l'individu es negava, noves amorfes creatures n'emergeixen horroroses...

5. Els turments de la voracitat són apassionants i llurs voltes

cranials hi allotgen cuines on s'hi couen masses cerebrals en formes de molt pronunciats penya-segats esbiaixats vers l'interior.
Amb exabruptes de guerrer amb por de no re, com cassoles abonyegadisses d'estranyes dimensions, ens llencem als buits de l'abís que així mateix no duu sinó a l'extinció. Magnífic remei per a als rodaments.

6. Expel·lits com ridícules carcasses pels estimats ocupants qui ens destrueixen amb impunitat per dret de meravellosa conquesta, i es projecten, com majestuosos rènecs imperials, a perpetrar — ideals, idonis, idíl·lics, idolatrats, iconoclastes — la nostra total catastròfica exterminació sense discriminació de ruques víctimes..., furtius, com molt carismàtics conillets, tremolem, com ara fredolics, pels més remots inaccessibles raconets que no som capaços d'ensopegar en la nostra unànime fugida.
Com redreçar greuges irreconciliables? Amb cor longànime, ens compel·lim a rebutjar cap inútil suïcida acció d'índole represaliatòria.
Allò ens assegura un plàcid passatge vers el no re definitiu.

7. Ho celebràvem com prou tocava, amb una profusió d'arbitràries, molt esplèndides, sistemàtiques, lletjors.
Per exemple. Amb gelós arravatament, car tots ho volem fer millor que no el veí, ens escorxem de viu en viu, amb zel exemplar, i si mai trobem, en el delerós escorxament, cap obstrucció diguem-ne somàtica, ens preem de no demanar mai ajut a ningú, ans a escorxar-nos doncs de mica en mica, a base de plecs i escapolons, fins a acomplir, sencer, el recorregut degut.
Què en faríem amb la pròpia pell de conill? No pas gran cosa. Això sí, les hauríem banyades en xampanys, si n'havíem a tocar de mà — i les hem, en canvi, de banyar amb els prou bons darrers pixats que produïm; ara, però,

reconeguéssim que això i tot fan de debò forrolla, vull dir, goig, patxoca, penjades al Sol perquè s'eixuguin — despulles daurades, perfectes perquè els resplendents conqueridors se'n torquin, quan els calgui, el cul, pobrissons.

8. Llurs excel·lents abusos ni delictes, ens els prenem, en plena darrera ranera, com a petits, molt simpàtics, incidents. Tota resistència és puerilitat. Tan bé que no estaríem, companys, captius i exclosos de tot dret — quina magnànima concessió la llur. Gloriosa casta de triomfadors imperibles!
Quin règim més enriolat d'opressió que ens estrenyé fins a l'ofec no imposaren llavors amb tota la gràcia!
Foren tan generosos! Esmenéssim-nos ara mateix! Fórem extremament gasius si ens estalviàvem d'adreçar'ls les immenses piramidals lloances que els pertoquen! Féssim el molt dreturer determini de blasmar-nos públicament de desagraïts. «Maledicció, ens en fem càrrec! Com ens reca, vós! Perdó, perdó!»

9. Peans per a ells, peans, molt sotmesos peans! Si no ens haguessin extingits potser els fèiem feliços i tot. Tot s'ho mereixen. Apaguéssim doncs de mantinent tota inelegant remor de conxorxa! Sabéssim desaparèixer com cal! Sort que amb la nostra desaparició, re no els grinyola ni els grinyolarà mai més! Bona jugada!
Apa, som-hi, som-hi! Tothom mort i esfumat! Que no en romangui ni ensum! Esdevinguéssim d'una vegada, a les últimes, ara que toca, totalment nets! No pas solament com si no hi fóssim; com si mai no havíem estat.
Tot comptat i debatut, això rai. Tampoc no és cas que mai es notés que fórem enlloc. Au, au, així, fent bondat, sempre bondat.

(...)

23.— (*Tot objecte i subjecte és depredador*.)

Tot objecte i subjecte és depredador.

Els objectes i subjectes qualssevol, tant se val quins, se t'amorren quan no esguardes ni vigiles, i s'afanyen a robar-te l'energia.

Ara, si mai els sorprens, i et defenses, és pitjor — amb ardor olímpica, embogits, se't llencen a la cara directament!

Duc els artells sempre altament ensangonats de tant d'etzibar cops de puny desesperats als maleïts individus qui pels carrers se'm llencen damunt...

I de barallar-me amb els llums flexionats que es volen acabar de nodrir amb els meus trets tots malmesos...

I d'ataconar les patates, les cols, les llimones, els melons... que de cop-descuit salten de les parades i se m'enganxen al visatge a xuclar-me i a escurar-me...

Cal sempre parar compte pertot arreu.

De vegades (força sovint, en realitat), més val fer-te

l’indiferent i el desorientat, i el pec i el distret, si s’escau que mai sobtaves d’esquitllentes cap explotació diguem-ne lateral, de part d’algú o de quelcom que et va calladament xuclant.

Car, si et revoltaves, ara, amb la teua experiència, i doncs amb la teua adquirida precaució, prou sabies que fora pitjor, molt pitjor, esfereïdorament pitjor…

Que amb els teus mastegots a la babalà, l’enemic se’t llençava, amb tota son agressivitat, llavors directament al visatge.

I trobes que, al cap de les saons, (el visatge) ja el duus prou xemicat.

Estalviem-lo belleu per al que roman — que si més no doni un rampeu a allò que fou.

Estalviem-ne, ni que fos una mica, per al possible dia de demà, car qui sap si encar hi serem, la remota aparença.

Que vegin els depredadors que som els soferts herois del passat, i que en portem amb dignitat les massa paleses proves al davant.

(…)

24.— (*Faula del substitut.*)

Me n'adonava que, dormint, cada vegada on endurava tantes d'aventures, no era ben bé jo el mateix protagonista. Era sempre un substitut o altre.

Aquest matí finalment en descobria el muntatge. S'escau que cada nit som molts d'altres. El personatge principal alhora sempre el mateix i altri.

Efectivament, anit, la nit última, tot esdevenia clar. Somiava un espectacle — tant se val si de teatre o de cinema — on, clarament, d'una manera intencional des del començament, el protagonista era sempre ell mateix, tret que es veia representat per un actor diferent a cada nova petita o grossa esdevinença en el complicat desenvolupament de l'acció o commoció de l'instant.

L'actor qui em representava, o més aviat representava el protagonista, podia ésser gras i granat, i tot d'una, tot seguit, jove i prim, o femella o mascle, o esparracat i tronat, o elegant i pretensiós, o d'una raça o altra, etc. Les diferències eren doncs enormes, o podien ésser només subtils, com ara per canvis palesos a les vives colors dels vestits d'un moment a l'altre, d'anècdota a anècdota, com qui diu.

Havent comesa, en una fira fora vila, un crim menor, més aviat per badoqueria i sapastreria que no pas per dolenteria, em creia perseguit i sospitat per elements sinistres.

Presenciava els meus protagonistes com assolien amb prou feines d'esquitllar-se finalment de foscs complots, per pler de cruïlles quiasmàtiques, cascun d'ells sempre molt

cerimoniosament disfressat, amb el substitut, doncs, qui sortia de cop i volta a cap cantonada, o a cap porta, totalment transformat de cos i vestit, amb cada personatge anterior, doncs, esdevingut o bé invisible, o bé negligit anacronisme.

Fins que, de cop, molt carregat, d'ençà d'unes galeries hipogees, aquell qui feia de jo mateix s'enfilava amunt, per una estreta escala mecànica, que eixia al capdavall al carrer populós del vespre.

Al replà de dalt de tot, però, dos malparits, brètols repugnantment molt faceciosos, s'hi estancaven i no em jaquien sobreeixir.

Tot pretenent d'ajudar-me, de fet m'impedien de continuar mon camí; m'arrencaven els guants grocs, fent veure, com dic, que, bo i estrebant, de mentides, m'ajudaven, i alhora els meus paquets, enganxats al mecanisme, aturaven el moviment de l'escala; la gent de darrere, qui devien haver començat d'ofegar-se, m'empenyien de valent.

Sentia inicis i indicis de sanglots i d'epilèpsies darrere meu.

Hora d'actuar de ferm. No trobava cap altre remei que punxar-los amb el ganivet. Tot fet molt subreptíciament i en silenci.

Fou llavors finalment que una matrona, amb un vestit blau lluent, els tragué, sagnant, del mig, i tothom poguérem eixir.

Amb allò, deslliurat, em despertava, i fou llavors on me n'adonava que jo, un pic despert, era encar no re altre que un altre substitut.

Era el substitut de dalt. Cert, naturalment, que un substitut molt més sòpit i estantís, molt menys aventurer, que no els altres substituts.

Ai, llas, vós, tothora una absència inapel·lable de proeses per part del substitut despert. No tan despert com això, però. Rau omès a seu currículum tot segment massa significatiu.

Me n'adonava així mateix, que, amb tot, així i tot, la continuïtat de l'espectacle no s'havia, de fet, gens estroncada.

Viure és continuar l'espectacle que els substituts hagin a bo de voler fer-nos presenciar.

(...)

25.— (*Esclataen els licopèrdons*.)

Als prats esclataen els licopèrdons
I els penitents ens deixuplinàem
I els picots trencaen fages i nous
I on ens nou ni cou ens hi estampàem
Fangs tots pixats.

Raucaen els anurs al reialme de les tòfones

I pels cràters llunyans hi requeien les ceraunites
Mentre pels laberints demoníacs
Els verms hi arrelaen.

Fragments testamentaris
Les antenes i palps ens n'eriçaven
Que ens coronaen els visatges astorats
I passaen perversos els ions
I tot fatalment ens ho trastocaen.

Llepats pel foc exudàem estranyes lluïssors
Noliejàvem la nau i l'agònic microbi
I el corc evocatiu ens n'esmicolaen els designis.

Ens estimbàem en la foscor
I el nostre sepulcre esmaltat
Pertot arreu feie aigües.

Del descens inapel·lable
N'alfarrassàem tots els angles possibles
I conjecturàem que el nostre patafi d'epitafi
Fora també escrit en evaporadissa aiguota.

I els rèquiems i drenodies ens els cantaen llavors
Rogalloses esgargamellades
Baldrigues molt baldragues.

Érem un vaixell tot plegat
Tan baliga-balaga com el de l'altre
Tret que no pas deny ni de pirates
Ni de loniceres necròtiques i caseades.

I llavors miracle!
Car per erupció submarina
Vaixell sense mariners

Xalests i celestins sallem entre tenebres i bromes
I n’ullàem els llamps
I els trons ens espaordien
I tot hi era glòria infinita
I uns pans i papadums com unes hòsties.

Amb coratge nimfomaníac
Abandonàem de la batisfera
Llençàem avall els fantasmagòrics escafandres
Altrament flairosos de mescs d’argalís
I sense governall
I malgrat la pèrfida hostilitat dels higròmetres
Amb els collons malves orquídies
Amb remucs de bou conqueríem les alçades.

Les volves de neu esdeveníem calidoscòpiques
En el plaer de la deslliurança de la presó
De les tèrboles bromes de més amunt
I ens desfèiem en llàgrimes de joia.

Tots els lipomes ens tornàem seromes
I els sarcomes en culs de mones
I en una peristàltica disbauxa de pirotècnies i espetecs
Les perruques en muricecs.

I érem ara al reialme de les cerimònies exhaustives
I els baldrics de debò nets i ben posats.

I així com jo m’instal·laa en l’alegria
L’alegria s’instal·lae al món.

No hi tornàem pas llavors com els esquius
Amb llurs historietes sòrdides
Ans ens n’estalviàvem prou
D’afegir al desordre re.

I perxò callàem com sardines
Pels huracans ultrasònics
Enjondre trameses
Perquè hi descobrissin nous mons
També com aquest precisament
Inhabitables si no fos pel que som.

Endavant les atxes, companys!

Monarques enlairats
De panacees i solaços venidors
Eufòrics com llets d'eufòrbies
Em sembla ara mateix
Companys com dic de la manovella
I l'alçaprem
Que tard o d'hora guanyarem.

(...)

26.— (*Suïcidis a nom d'altri.*)

Murris dels morros forts com som, pertot on anem, triem sempre finestres davant les més altes i fàtues creus, les més monumentals que prou sembla que són les atrauen més de betzols. I en trobem no pas poques, això rai. En trobem ça i

lla encimbellades al capdamunt dels estranys edificis…

I quin espectacle llavors per a tothom, i sobretot per a nosaltres, assegudets als nostres trons del primer reng… quan, bo i gratant-nos els ventres, ens identificàvem amb els molt exhibicionistes sacrificats… i era com ara si també nosaltres doncs… pugéssim i pugéssim, amb penes i treballs rai, fins dalt de tot de les creus més altes i grosses… tant se val qui fóssim… si dones de mitja edat només vestides amb una camisa mig llarga… o desdentegats barbuts d'ull boig…

I llavors, de sobte… ah el goig i l'orgasme quan, bo i invocant el nom d'altri, els ocells de mal averany… no ens estimbàvem… ben volenters… daltabaix, i rodolàvem, tot fotent, com esvellegats espantalls, capgirells entre les pedres… i desfent-nos i fent-nos miques per teulats i balconades… per tal d'anar a estavellar'ns finalment… i totalment esclafats… al dur paviment de baix de tot!

Esplèndid! Delitós! Uf, vós! I tant!

Bis repetita, si us plau!

Car, en efecte, tot pujant-pujant, ens encarnàvem en el molt irrisori i maldestre escalador de l'idoni moment… i n'adquiríem els mateixos estigmes… els estigmes del fanàtic, els de la típica idiotesa del màrtir…

I, ampul·losos, pretensiosos, conspicus, benestants… amb massa de lleure com l'heroi del dia… sentint-nos, com ell, superflus, i envanits com bromeres d'albellons… i tampoc no pas que volguéssim mocar'ns sinó a doble màniga i mitja…

S'escau que, amb els anys, n'esdevinguéssim, pobrissons, a l'espectacular ordalia, del tot fort bavosos addictes.

I com pregàvem llavors perquè en florissin més i més... molts més... i molt... molt més exhibicionistes... si fos encar possible... suïcides. Hi fantasiejàvem de valent... Suïcides a carretons. Carronyes a gavadals. Despulles a betzef. Quines festes hi fèiem els voltors passavolants! Si hom ens jaquia treballar només hi abandonàvem tot rostades carcasses. S'apilaven, galdosos, els cranis incisos i fenestrats, no pas per bales i espases, ans per caires de cornises i llambordes, i penetracions de llances de tanques i espires.

Car ens eren, a hores de llavors, aquells infames, com qui diu, les bugies que ens calia per a la ignició de la gran emoció que ens duia a l'elació i l'èxtasi.

I tant, com dic, som-hi, i tant.

«Caieu, caieu!» Invocàvem mentalment. «Caieu, si us plau, de més en més... caieu-nos tots... que amb vosaltres, molt solidaris, i tant, també caiem!»

«Amb vosaltres caiem... caiem...»

Tret que únicament per procuració, carallots.

Ens banyem al deliri... bo i sabent guardar el cos. Per a gaudir'n, de les vostres folles excentricitats, més endavant, més i més. És clar.

Qui es creuria que fóssim mai tan rucs de fotre altrament!

(...)

27.— (*Per les vies inexhauribles de la faula*.)

Al paradís dels huracans
Penjats de branca en branca
Ens hi esplaiàvem els orangutans
I si els llogaters no ens hi volien
Dèiem ni mai!

I ens endúiem per tot expedient
Viàtics ben llaminers
Lluny de l'arquitectura recargolada de les patums.

I en vaixells superflus i maleïts
Signàvem els nostres reeiximents
I les nostres glòries i clarors
Lleixant enrere gaiatells amb senyals errades
I signes enganyadors.

I fèiem l'assaig d'indrets desconeguts
De taxonomies ignotes
I si els autòctons ens destinaven sense gens discrepar
A letals sevícies i d'altres exòtiques seduccions de les llurs
Amb quatre renecs inveterats
I fent-los la botifarra
Els trametíem que es fotessin fotre ells amb ells.

Mai a cap temptació no érem enclins de sotmetre'ns

Ni a sucumbir en histèric astorament
De nafres i damnatges basilars incorreguts
En cap batalla per a ximples.

Les nostres creences han estades sempre nul·les
I és així com el rumb mai no ens ha fet figa
Havent tota la colla endurat el contingut sencer
De cada esmolat destret ni tràngol ni capgirell advers.

Al contrari
Els cants fúnebres de la tronada
Les drenodies del torb
Ens eren penjolls màgics
Carminatius i nacrats
I ens semblava quan l'oceà s'encabritava gaire
Que sos escatxics no eren sinó d'absolució
I de la cancel·lació de nostres més forassenyats
Ni xacrosos i funestos
Al cap i a la fi insabuts
Actes de barateria.

Fellones onades ens compel·leixen
A esdevenir petxines
Carismàtiques críptiques escèptiques i astèniques
Al tast de cascú.

Incongruent aigualiment sobtat llavors
De les vastes extensions marítimes
Amb el risc palès que tot s'hi corrompi
I envilit i ultratjat es torni ptomaïna.

Amb l'aigua elèctrica fins a les aixelles
Tornem al ferm tan transcendent
I no ens hi ensopeguem aquest cop
Ni llunàtics ni fanàtics aborígens

Qui maldessin a boldrons d’incomptables voluntaris
Via lapidació i d’altres càstigs corcats
De tortures en tòtems risibles
A favor de la nostra total inhabilitació.

Ens gitàvem retudes al Sol
I indolents ens hi ensopíem
Se’ns hi escalfaven els conys
I ens els esgarrapàvem
Quan ens n’adonem que ens beneeixen
I ens declaren quíties excèntric sacerdots
Vestits com putxinel·lis amb xinel·les
Per un cop tanmateix força convinguts
Diguem-ne acceptables.

Per a embolicar més la troca
Apareixen extremadament aberrants com sempre
Els molt virtuosos
I ací els escanyaríem com bunyols de vent
Assaltats per les forquilles
Car sabem per experiència
Que són els més imbuïts de certesa
Els qui ens menaven a l’anorreament l’extinció i l’extermini.

Per això orangutans molt polítropes
Molt putes tacanyes astutes i enginyoses
Fugíem de bell nou
Per arbres i tempestes
Vers mai assajats horitzons d’altres prometences vanes.

(...)

28.— (*Se segueix un nou interval d’insolències*.)

—«Estranyament ens abellia més de viure quan érem morts que no de morir quan érem vius.»

—Què vol dir això, i qui ho ha dit?

—Qui ho ha dit soc jo, i què vol dir no ho sé.

—...?

—Soc un mediocre presoner de la mediocritat. Mediocre en tot. En mon masoquisme, i en tots mos altres vicis i virtuts, si posàvem que aqueixes coses existeixen. En tot cas, expert en no re. Em declarava el més incompetent d’un arreplec de menfotistes. I ningú no hi trobava res a dir. Em dic que tinc una única pàtria i nació. La natura. Ciutadà de la natura — com qualsevol altre insecte ni ocell ni tant se val quin animal qui no es cregui idiotament superior. I parlant d’honors i grandeses, no trobeu que no hi ha re de més repugnant que aquelles truges qui els de la pega plebs en diuen verges? No he vist mai re amb dues potes al món de tan repel·lent; a part que són totes bledes i faves, i que sempre puden i duen el cul cagat, i que no se saben rentar, i que sagnen fastigosament, i que a l’hora de la veritat quina satisfacció en trauràs, si no saben ni què collons hi foten? No adoreu en canvi les putes? Llur admirable destresa en l’ofici? Llur netedat, llur experiència, i sobretot el fet que prou saben què es foten! Ma mare era casada amb un home qui devia ésser o impotent o baciu, i qui tanmateix, el capdecony, li demanava

que fotés un fill. Què féu, ella? Es transformà meravellosament en puta durant uns quants de caps de setmana. Em va dir ma mare, «No t'has demanat mai qui fora tot pare? No pas el pobre home qui ho pretén, això ja t'ho devies imaginar. Fiu de puta al barri xinès un mes i mig seguit, els caps de setmana. Érem als anys seixanta, on el barri xinès era immensament concorregut, vull dir, popular, i hi vaig deure tindre relacions, amb cada sessió, amb uns trenta o quaranta clients, tots obrers i estudiants, cap burgès ni panxacontent, ni fastigós llepafils, no et preocupis; així que ja ho saps, no cal que t'ho demanis mai més, si mai t'ho has demanat; ton pare pot ésser qualsevol, si encar és viu, un metge, un filòsof, un arquitecte, un manobre, un pagès, un paleta, un manyà, què ho sé jo...

—Una mare exemplar.

—Vós ho heu dit, no sé pas amb quina intenció, però me'n fot; la qüestió és que crec que teniu raó, una dona de les qui valen, una experta en amor i en saber portar l'estona merdosa on som vius.

—Doncs prou podeu.

—Ja ho sé. La tenaç absurditat del viure demana, segons l'avinentesa, un selecte bon nas pel que fa a la tirallonga infinita de raritats de tàctiques, com ara saber escorcollar dins la impossibilitat de l'univers, i inscriure-hi, a cap estel fugaç, amb sagaç estranyetat, l'escàs sentit que tot no serva, tant se val que sigui a tort, car tot tort és dret dins un tot, un cosmos sencer, sense cap ni peus. I a continuació, què?

—Què?

—Per les vies inexhaurible de la faula, que se segueixi doncs

un nou interval d’insolències.

—Si voleu; us romanen encar uns deu minutets.

(...)

29.— (*L’epi-cura de l’epicuri Català.*)

Berenàrem al prat, no gaire lluny de la font de sant Jeroni, i hom, caganiu encar en condició altrícia, ja es fa ressò de flàccides catèrvoles.

Maleïda raça, em caguí en llurs morts. Llurs fesomies esdevenien, tantost no em llucaven, naufraigs de disgustades ganyotes.

I tanmateix, de tarannà epicuri, només em moc quan no hi ha més remei. Cap reacció que l’agressió no esdevingui clara. De bon començament, viure — ai! — la impossibilitat de reeixir-hi (en la tasca) em petrifica en la indolència.

Llurs dones no en cobeig cap. Llurs armes, acer consolidat, se les poden fotre al cul. Els manen d’armar-se els qui, per a enganyar una mica més el gruix dels ignars, desitjaríem que s’anorreessin mútuament.

Tots em deuen voler de fitó. Veig en llurs esguard l'odi letal. Quin desfici pels afronts suara de continu rebuts. Tret que prou saps que no et tany a tu reptar ningú. Car no ets ningú. A qui ha mai tangut, doncs? Ningú no et defensarà. Ningú no defensa mai ningú. Fes-te fotre. Ignora't. I no t'enyoris de tu mateix mai. Sempre ets el mateix, nat i mort. Inassaltable. Inestablement inassaltable. Car no essent ningú no ets enlloc. Acaba't l'entrepà i podràs tastar el pastís.

M'ajaguí al rampeu d'un roure i m'hi adormia.

Havia esdevingut l'home qui fui, l'artista escombriaire — en Català, tan ben parit.

Damunt el pit de l'artista escombriaire Català, una processó de puces duen una de llurs beutats a ses noces molt sensacionals.

Quin casament més preciós! Quin maridatge més avantatjós!

No pas que a força d'envejoses no els requés la felicitat de la companya. Agenollades a l'ombra, en aquella tardor particularment lúbrica, remugant i omplint d'oprobis tothom altri, hi vivien atapeïdes com ara en llorda fètida sentina de vaixell d'esclaus.

Dalt l'escenari, un cadafal de mobles vells dreçat enmig del castell immens d'escombraries, l'artista Català es declara pres anímicament per una aguda afinitat amb els invertebrats.

Diu, patètic, «*Inesborrable, un estrany enyor ens entrevé el sensori — un enyor i una recança d'un abans, incalculablement remot, on no fórem. I ens reca i ens sap*

greu de no ésser pas capaços de retrobar'n la fugissera benaurança ací, durant la molt breu estada en aquest altre indret, del tot incomprensible, on som forçats de viure. Per això, tot allò que en diguem no pot sinó sonar com a bestieses de major o menor intensitat — en realitat, allò que de debò vol dir ésser immers a l'univers, inclosa aquella neguitosa nosa (o enyor o recança), aquell record difús i impossible envers aquell buit no re d'abans, és inexprimible. Més val que calli, doncs, i assagi belleu d'exprimir-ho bo i mimant.»

Pledejant silentment son cas, hesita, en Català, nogensmenys en excés, i d'escreix s'engargussa i tus rabiosament. Sos roncs d'ofec, amb l'afegitó dels signes (els intencionals i els reflexos pel mal a la gola i el pit), formen un barreig indesxifrable, i sembla pus tost que s'empatolli ningú no sap de què. Aleshores s'excusa sovint amb el pretext impaïble que pateix d'inguaribles, molt acerbes, afliccions.

Diu, «*Com qui, ujat d'haver despesa la nit enfonsant desesmat els ullals al jaç, s'aixeca d'una revolada i ix a la percaça i acaç de les àrdues coratjoses salvatgines, i en el trajecte sobra o s'esquitlla amb traça o sort de tota erupció tectònica i, entre el solaç i l'agonia, a través dels escamots inestimables d'eixamenats borinots i tàvecs, i d'enormes vespes mandarí, i sense oblidar els bòmbixs del morerar, cerca a les palpentes inexistents respostes a les qüestions vitals — així nosaltres*.»

Damunt les taules de l'escenari, hi romania encar doncs ell, i el recalcitrant (contumaç) '*rigor mortis*' de la seua representació feia que ella, al primer reng de la platea, sanglotant d'aversió davant la violència de l'abstracció, entrés en pànic.

«*Per què? Per què tant d'escarafall?*» — li demanava amb dits acusatoris el chor d'ombres entomològiques — amb caretes de falenes del cap de mort — falenes fúnebres o noctiluques — coltes i sagrades per les putes de cementiri, qui creuen que els porta sort — tot un pom de petites rèpliques de tota mida dibuixades per l'artista Català damunt les tombes que els enterramorts trobaven cada matí totes fregades de betum que hi jaquien, hom es demanava per què, els lladres de cadàvers.

Va dir, no gaire intimidada, «*Soc vídua ran d'ahir mateix, i ara reveig el mort a l'escenari, i no em puc servar l'emoció. L'horror em domina. Abomín la imatge que em rau i em rauta. No me n'emancip sinó amb una estripada tràgica tant de la túnica com de la pell mateixa del cos*.»

Responen unànimes els venerats insectes, «*No creus que una reacció tan extremada (histèrica) (de dona, ai) no et denuncia? Reconeixeràs-ho! Fores tu l'assassina!*»

Respon, esgarrifada, «*No! No! Bogeria! Aneu molt lluny d'osques. Vaig pujar i me'l vaig trobar estès damunt un toll de sang!*»

El chor d'adorable vermina la desdiu, «*No ens ensarronaràs pas amb aquest posat de flor d'hivernacle, pujada, amb ensucrat afecte, entre els lliris i les coliflors, i els narcisos i els nenúfars, amb les altres granotes encantades, i les filamentoses nàiades. Et penses potser que ens popem els polzes! Serem concisos, com escau a un chor d'ombres — com i prou ens ho manen els paràmetres clàssics...:*»

Interromp: «*—Les granotes, dius? La llacada al lleixiver blau on periren les sacrificades granotes no era gaire*

bona; suculenta, sí, mes d'un tast, com se'n diu, flàccid, insípid.

«Havia fregat un índex a la bromera on lleixava en acabat un aup helicoide, o potser vull dir un solc si fa no fa serpentí, transformat (al meu fur interior) en qualque mena o altra de cirurgià ranc, qui pletòric s'adona (s'abandona) (en el cos del traspassat a la taula d'operacions) a la progressiva ignomínia, o diguem-ne cap agre espantall de caràcter prou obtús, qui, amb una façana de mascaró pels cops massa escalabornat, àdhuc esbotzat, assaja, balb, d'esbrinar l'estructura de la boira.

«Cal dir potser que, molt despagada, m'havia atipat de conyac, i qualcú, al mateix bar, m'havia esquerdada la boca d'un mastegot, i la boca m'era ara com ara cràter de volcà d'on el foc que en sortia n'esteranyinés, als obacs i als racons fins ara opacs, els muricecs i d'altres troglodites qui alhora coerceixen (o constrenyen) a l'esfereïment i la fuga.

«Bo i partint, tentinejant, amb els braços envant, com qui va a les palpentes, els deia, perquè estiguessin contents, els qui em bateren i els qui em vituperaren allí dins, Ep, no ha estat re. No em planyc, no em planyc pas.

«I ara que era mig fora, encar me'n record que vaig dir, No, no me'n planyc pas...

«I que pensant-me prou lluny de llurs irritades, empoixevolides, orellotes de ruc, on estisoretes s'hi rabejaven a esbojarrats regiments d'ebris dragons, tanmateix, victoriosa, cloent la fractura, afegia: "...Poc!"

«I "poc...!" "poc...!" "poc...!" — anava dient, bo i trepitjant els tolls tots llords al carrer fosquíssim.

«Havia sentit a dir que, segons la mítica tradició del més remot dels passats, el Sol tost refusarà d'eixir, i esdevinguts tots esciòfils, gent d'ombra, espectrals, viurem com els èsquims durant els sis mesos (em sembla) que no veuen pas gens al cel llum altra que el reflectit per l'oníric anàrquic sobirà de mitjanit. Tret que sense Sol és clar que de lluna tampoc. Així que pitjor, bon tros pitjor, que no els èsquims. I sobre, mal acostumats al fred maleït, i sense les esciòptiques ulleres, totes relegades als museus, ja et dic que, de veure'ns-hi, ni gota.

«Tant se val, aquesta dec haver esdevinguda. Habitant de la gèlida ombra. Negant-me en les onades rebeques de borborigmes explosius. Presa de basca, amb un ventre prenys de caos, fet un vesper on les estòlides vespes neden en oli mineral.

«És com si m'han exiliat per sempre pus al reialme dels escarransits, d'on ens arriben de continu les hordes assassines de bàrbars invasors.»

«—Precisament, ai carallot, amb l'exageració de la teua reacció sembres les llavors per a la sospita. Fas com les femnes fatals fingint degradants neurastènies, enfonsant-se fictament en rudimentaris abims, i abandonant-se a sibilants glossolàlies per a impressionar els curts de gambals. Trobaríem hilarant, si doncs no fos greument insultant, que provis d'encolomar-nos-ho — a nosaltres, ep! — és a dir, a la serena severa veu de la consciència del poble, bressolat assenyadament pel vals assuaujat dels pampolatges i les ones, i les plomes d'oques, moguts pel divinal airecel de la moral inconcusa (indiscutible) ni inconculcable (intrepitjable) — la que es desprèn en directe de la bava del creador qui, ara a brams, ara a bels, així o

aixà no ens defecava.»

La tràgica volgué respondre-hi, «*—Escorxada, espellada, "desenguantada" com en diuen els dissecadors, romanguí davant l'espill on es reflectia alhora la seua carronya.»*

«—Si callessis! Poc que voldríem als penells penellons.» La sabategem, cellajunts, la implacable cort d'insectes i paràsits. «*Car pus tost par que qui et parla és la figa, molt prolixa, per la desdentegada fenedura, feta tota d'ulcerades genives. Molt lluç, ets! I en puts. Si et creus que ens creurem re. A part que un papalló se'ns plantava a cada orella a xiular-nos-hi melodies. A pleret, amb orelles somnolents, aviat ni sentirem l'abissal batec del far llunàtic*.»

Explica que, «*—Un moix iconoclasta em trencava pels prestatges mants dels flascons on s'hi desaven apòzemes de vitalitats vitalícies; sucs de nyàmeres i de dolçamares i qui sap de quins altres elements macrobiòtics... I de quines veremes? Ui, antigues, antigues; pel cap baix, de l'any de la picaó o el de la quica!*»

Avials espases tornaven a esdevindre miralls on els reflexos de l'aferrissada baralla aviat sangs diverses els esborrarien.

Digueren, esfereïts,«*—Osta ben lluny tots els esperits blancs qui ens eixorbarien, maleïts ocells de mal averany!*»

I, com ara ximples xamplois mags, ennuvolats (emboirats) d'essències químiques que els falsegen els senys, fan com si bandegen infructuosament ones de vidre tallant.

Gens commoguda, ella rebla que el moixó iconoclasta, «*—Àdhuc m'havia malmesa a les lleixes la miniatura del minotaure!*»

Llavors, activat pel mot ‘minotaure’, l’artista Català intervengué a la fi, sobrevingut per certes reminiscències de la vida prèvia, «*—Quan el grofollut bover de les quadres veïnes fotia passar devers el carregador de l’estació, davant la nostra botiga, la polsegosa bovada, les dones s’arregussaven les faldilles i entraven cridant esparverades, i com te’n reies, tifeta, com te’n reies part dessota el nas, mitjamerda, rere el taulell!*»

I ara fitava la dona qui havia interrompuda la representació amb les seues espontànies demostracions força fora de to. «*—M’ateny estranyament algun o altre tret del teu visatge. Et veig al mateix camp on esguardàvem els ximpanzés amb crosses qui jugaven al vell joc tradicional català apellat ‘lacrossa’, i tu, a una vora, romanies escultural (si parlem d’escultura de la bona), i fou aleshores on assajava d’adreçar-te’m, i vaig rebre, sota l’om, aquell mastegot antològic.*»

Fou un mastegot meteòric, còsmic, convulsiu, aclaparador, que el tramet, desorbitat, en hèlix esbojarrada, cap un daltabaix generalitzat, esplèndidament indecent, com si en el desori del combat ha rebudes ensems totes les forces de la gravetat, èbries o pujades damunt la barca del cel — un cel batut per la mala maror dels quàsars en constants naufraigs.

Forassenyat, com el cosmos mateix, amb cada cos celeste mirall rodó que s’allunya i s’atansa, sent, perduts per un crani que retruny, els drings embogidors que curullen amb tota mena de confuses al·lusions cosmogràfiques.

Trets! Esclats! Explosions! Erupcions aberrants! Roncs enderrocs a manta! Xemicaments continus!

Es deia, esgargamellant-se, «*Acotxa't! Acotxa't! I escarranseix-te tan arrupit com no puguis!*»

Era un món molt rudement anal, avui com avui pràcticament oblidat. Que ressonava, cru i en un no gens congru esquema, amb unes llunyanes harmonies delitosament esmicolades.

I exultava, «*Èpic encant d'un univers qui se'n va definitivament a l'última merda — beutat i glòria de l'obra mestra dels desastre absolut!*»

Un ben temprat clauer (de tocar musica), on els energúmens i els cefalòpodes, enriolats i tabolaires, coratjosos com asteroides, o millor, com aeròlits, es fiquessin a teclejar-hi com si cada so pogués crear un nou astre de colors, com ara cintes de firetes, així és com ens l'imaginàvem (l'univers) quan, encar nyecs, desdentegats, i riallers i barrilaires, com les nostres besties i padrines, vivíem en la benaurança de la infantesa impune.

I és clar que allò no podia durar, car com 'infant' vol dir incapaç d'enraonar, i ignora els mots, i si doncs comprèn re, comprèn només espurnes i ganyotes, tantost lleixava enrere l'agòmfia, i la llengua i l'orella se li afinaven i acordaven als sons de la paraula, tot l'edifici fantàstic se li ensorrava davant.

Comprendre vol dir anar completament venut. Vol dir saber on hom és de debò — a quin infern infinit! L'infern infinit del viure.

Diu, «*Si això fos de debò una tragèdia, tots els artistes hi sortiríem amb les cavorques buides, buides de fresc, amb els ulls oferts als gossos, i les sangs que se'ns escorrien*

galtes avall.»

Mentrestant, el chor ja no diu re. De fet, fa hores que s'ha fos. El chor érem ara els altres, desapareguts del prat, engolits pel fred del vespre i la foscor de la nit.

Ells, havent ofert al públic sencer l'erroni veredicte que l'assassina era la femella, la qual, segons ells, pràcticament s'autodenunciava pel fet de voler-se fer veure, quan ningú en ella ni pensar-hi, ja en tenien el pap ple.

Encar que tant se val. Com tots els chors de tragèdies, són, els fosos, uns desgraciats qui s'empatollen sense entendre-hi mai re.

Ara, els del chor alternatiu, integrat si fa no fa pels qui encar romaníem adormits sota els arbres encobrits, crèiem, amb més raó, que qui havia comès el crim era l'escombriaire, en Català, l'artista al cadafal, qui es feia veure molt més palesament que no la dona al primer reng dels espectadors.

Car prou era ell qui ocupava el centre de l'escenari, vós. Cert que qualcuns d'entre el respectable havíem cridat, «*És ell l'assassí!*»

Els 'herois', els protagonistes al centre dels escenaris, trobàvem que eren sempre, indefectiblement, massa pecs — massa pecs pel fet de voler ficar-s'hi. De fet, perxò eren herois, perquè n'eren — pecs, unidimensionals, monomaníacs, babaus...

Trobàvem que era de debò fatigós pretendre, com imbecils, de ficar's en les pells dels dos destarotats protagonistes de la peça. Havíem de fet esdevinguts llurs enemics.

I llavors anàvem plegant. La sala es buidava. I d'un en un, més o menys, mentre ens esvaíem, silents, ens dèiem, potser:

«*—Mon enemic és incopsable, incapible, lluny de tota atesa. Algú qui és incapaç de veure allò que veig viu a un altre món. Un món remot, inabastable. No crec pas que el pobre hegui de debò un cervell. Fins i tot el cervell d'un mosquit rutlla de segur millor que no pas la glàndula ratada de què deu (com qualsevol altre menjamerda bel·luí qui gosa presentar's d'heroi ni director davant la vil púrria qui no som), presumir ell.*»

I al capdavall, què? L'obreta al teatret dels escombriaires no podia tampoc pas sinó acabar sobtadament. I en punxa. Com tota vida, o tot món o tot univers. Tot s'acaba en punxa, i re no pot acabar-se'n sense — sense que no s'acabi en punxa. És a dir, sense resolució, sense catarsi.

Tots aqueixos conceptes — catarsi, resolució, rodonesa — no són sinó invents buits de la lògica. Els mecanismes falsos de la lògica només rutllen en l'escenari il·lògic de la matemàtica. I només els pecs hi creuen mica.

L'escombriaire artístic Català se n'adonava al cap d'hores que enraonava i discorria sol, sense públic, entre els tapirs de nas atapeït qui grufaven pels tells dels encontorns...

A l'abocador hi feia cap la remor atenuada d'un vespre morent. Una remor que al seu desmanegat emboirat enteniment, es convertia en el plany estireganyat de l'ubic esglai de la saviesa. Car com tothom qui s'encimbella es creia, en els seus somnis de truita deliqüescent, molt equivocadament savi.

El cadafal mateix, bastit a la fotrenca, aparentment per qualque escamot de no gens polits, força sollats, menairons, eixits en magma dels cràters de deixalles, i d'esquena a l'obra obtinguda, amb els garfis lligats darrere, amb quatre mobles irrecobrablement trencats, com dèiem a l'inici, s'ensorrava sol.

En Català, sebollit en porqueries, satisfet, se'n reia. Un altre èxit clamorós. La seua obra prou enduraria èpoques, eons — incomptables efímeres transformacions del vaivé inexorable d'un univers que 'ara neix i ara fina'. Sardana que mai no es trenca del tot. Tots els integrants hi som nous tantost vells. Hi som vius tantost morts. Matèria, matèria. Enjogassada matèria.

(...)

30.— (*A l'artista Català se li espatlla el verumontà.*)

El verumontà és un tendrumet que, a tall de vàlvula, impedeix que l'orina t'entri als conductes ejaculatoris.

El dia que se li espatllà seriosament, la seua art pictòrica se li estroncà primerament, per a després esdevenir-li espantosament abstracta. Tota abstracció essent merda, com ell mateix prou sabia, la desesperació, transitòriament, me

l'esterrossava.

«*Carro de la mort, porta'm a bon port.*» Digué. I esdevingué, a canvi, metafòric i anafòric, i aposiopètic i sinecdòquic, i en fi, literat molt fi. Descobriment meravellós el seu. Les arts són moltes i intercanviables.

Estranyes construccions dels retòrics. Barreges túrgides, acrobàtiques, de mots que alhora sonen i no sonen. I al capdavall què volen dir? Qui en treu el trau on passarà el botó de la comprensió?

Cal desenganyar-los. «*Saps què, noi? Bo i emprant el trop de l'ambigüitat mai no et farà pas més profund — et farà més ambigu i prou.*»

Tanta de xerrameca pertot arreu només per a amagar la veritat.

Va dir llavors: «*És vritat i és profecia:/ A cada dona son trau/ I a cad'home sa sardina./*»

Els (ara, pels pecs i espantats, molt colts, eminents, antològics) antics fornidors qui ens forniren els forniments de la confusió devien ésser boigs. No sabien fer-ho millor. L'angoixa els negava, ofegava. No entenien re del món. Havien d'imaginar-ne un altre. Aquest els era massa enrevessat.

No es podia pas ésser clar, si tot era opac. La mort era massa clara, enlluernadora, aterradora.

Calia empescar-se'n alternatives. Per bèsties que fossin; tant se val les crasses bestieses que demanessin per a llur construcció.

Els cervells són molt propensos als desequilibris químics. Per manques o excessos de certs minúsculs elements, es veu que veus visions, o sents veus, o ets esquizofrènic, o etc.

A doll et ragen les diverses apofènies (on creus descobrir, molt carallot, significacions ocultes), fosfènies (on els ulls et veuen, sense que hi siguin, lluminàries entòptiques), acusfènies o acufènies (on sents 'fènies' o manifestacions acústiques o auditives esporàdiques i autoesquediàstiques).

Tant se val. La qüestió: Que només les arts són capaces d'alleujar l'horror de viure. I així, n'hi ha qui n'esdevenen (n'esdevenim, si podem) artistes sinestèsics. Les sensacions els creen les emocions. I massa d'emocions alhora t'abarroten. Les has d'expel·lir com sigui. Ràpid, un poema, una pintura, una simfonia, un paradís, un infern, un tant se val, som-hi! Tot et percudeix. Les flors toquen el violí. Els nombres fan focs i fosforescències. Els llums encesos ocasionen musiques. Les musiques colors. Les colors mots. Els mots sentors. Les foscors de diferents tenuïtats il·lusions de tocs suaus o durs, eixuts o mullats, llefiscosos o llisos. Les rels no fan arbres, es metamorfosen en heroïnes, les heroïnes en constel·lacions...

Tot sigui per a distreure la por. La por de parlar clar. De pensar clar. La por de morir i de tornar al no re d'on fa ben poc no surts.

Només quan el cervell, amb tantes de minves o superfluïtats químiques, s'engiponi una espinada i, com cal, tiri pel dret, es confessarà què és de debò, i hi viurà mig en pau.

Car al capdavall què som, cascú? Un nu mos, un mos nu, qui qualsevol altri, tard o d'hora, es cruspirà. Això és allò que

se'n diu l'essència. L'essència de l'individu. I au.

Mentrestant, això de sobreviure demana traça, i sobretot paciència — molta de paciència. Cal ésser filosòfic, com el voltor estàtic i vigilant qui, bo i esguardant per la finestra de la cuina, veig que es distancia, i que fa aquell qui no hi és, i malda obscurament i obliqua.

És un voltor estrany, en el sentit de foraster, de metec, el qual, per tal com no pertany al clan, prou ha de romandre a la vora, tan inconspicu com sap, mai massa a prop d'on els invasors, amb bàrbara golafreria, s'atipen tant com poden, no fos cas que, si gosés atansar-se'n gaire, el rebuig no esdevingués encar pitjor — potser, ben fàcilment, mortal.

S'espera, s'espera amb tota la paciència del món. Quan els molt bruts goluts s'hauran atapeïts fins a les ganyes, i començaran, massa fatigats de les trifulgues i renyines mentre s'afartaven, a endormiscar-se, i en pler de casos, tumefactes i revinguts, començaran així mateix a patir les conseqüències de l'empapatx, i de l'enverinament a causa de les adipoceres i la saponificació de la carronya, amb vomituricions, evisceracions, descomposicions, i pler d'altres aventures mèrdiques...

Llavors, el rebutjat aprofitarà l'avinentesa, la demora finia, i a fil per pua, passet rere passet, subtil, amb precaució, s'arribarà, tot sol, ben sol, benauradament sol, a l'indret on rau la pelleringa, i d'amagat — sempre d'amagat, ben amagat, car prou sap que és així com cal menjar mai, d'amagat — vergonyosa acció, molt perillosa, quan més exposat a tota enveja ni revenja no raus — reeixirà d'arrencar, amb bec ben esmolat, qualque mossada que haurà romasa del tec indecent dels malparits.

On havia romàs? Ah, sí, «*Entra, i renta't l'engrut i les brees dels camins*».

Era el meu xiquet, l'atzeb, qui, suant la samarreta, com el timbaler del Bruc, havia aparegut, part darrere, a la porta de la cuina.

Em deia que ell n'era un, dels dos acroquiristes de la final del campionat de torcebraç.

Els dos acroquiristes s'havien untats dits i palmells amb làtexs i reïnes; les incisures a llurs voles vessaven d'un greixum molt relliscós.

El vailet s'havia preparat molt a consciència. S'havia amanides, de bon matí, pastanagues tallades en forma de carpanells, d'el·lipses, com a nodriment molt atlètic, i, més tard, havia sortit, bo i enfonsant-se en xafeguers i fotgeres, com feia jo mateix quan, de jove, havia volgut estudiar amb monocle les edats geològiques.

Ell, més modern, romp el segell al broc del flascó amb lletovaris reconstituents, i s'hi amorra adelerat. Jo m'acontentava amb sucs de llimona i regalèssia amanits personalment, i amb massatges de liniment que em faig no mateix.

El vailet no havia reeixit altre que a arribar segon.

Anava a dir-li una d'aquelles bajanades que em deien a mi per a consolar-me. Si la primera vegada reps un 'no', cerca enjondre — eixides, rai. La vida és massa curta per a balafiar-la en obsessions idiotes.

Si de primer no hi reeixies, torna a la cruïlla i prova un camí

nou.

Reeixir al primer cop és el pitjor.

Et condemna eternament a la mateixa mèrdica vida del buròcrata superflu.

«*Implacable, la corda se t'escurça, i aviat no en resta molla. Ets a les escorrialles, suc escolat, amb les rerialles que gotegen cada cop més mandrosament*.»

Hauria pogut emprendre doncs millor feina, tret que, llavors, davant la insofrible terror dels tumors inaturables, esdevingué molt onerós — mòrbidament obès — exagerant una mica, hiperbòlic, podríem dir 'només constret pels mèdols de l'horitzó' i tot.

De les cendres infernals del pèrfid idil·li amb els gànsters, què en roman? Un mal gust a l'ànima. I, amb fatuïtat irrefutable reflectia de bell nou que, «*Allò que et nodreix, et destrueix*.»

L'obriren en canal, i a grapades pel paltruu exposat, remenant-hi, per l'arraïmat butzam ara esbarriat, li arrencaren divertits nítols diversos. Amb els quals hi jugaren una estona, llençant-se'n damunt bocins petits i grossos, com si totes les vísceres fossin boles de neu.

Les flames s'ho havien menjat tot.

A les encàustiques ruïnes de la darrera guerra, hi renaixia, molt gerda i abrivada, la jungla. Albiràvem lluny algunes de les acolorides llufetes que aquell colossal (colós alt) foll inguarible, ço és, el firmament, no jaquia anar en forma d'idiotes focs follets.

«Amb tota lògica, mai no ens acomiadem de les despulles de ningú.»

Ni es neguitejaren a sebollir'l. El jaquiren a lloc perquè les noves bèl·lues se'l cruspissin.

Vailet de trajectòria vital força escapçada.

«*Això farà mal.*» Es veu que els deia el cirurgià de guàrdia un instant abans de fotre'ls tall sota el costellam amb l'estilet.

Allò no els feia pas trempar gens. Els repulsiu capolls romanien a ca llur. Prepucis hermètics.

Reclosos a la gàbia d'os dels nostres cossos, un pèl abans de veure'ns llençats, fosa sèptica avall, una subhasta d'incògnites se'ns aixecava davant.

L'infern — l'abís molt desgraciat dels desgraciats cretins — no hi creia ningú, i tanmateix, amb tons esparverats, com carallots, combatíem retòricament entre nosaltres per a trobar cascú una més idònia fórmula de comiat.

Com fa dir en Marlowe a un altre cortesà llepaculs, "*Et toca d'ésser orgullós, parençós, somrient i implacable... I de trast en trast, segons l'ocasió se't presenta, fotre coltellada.*"

"*Aprofita l'avinentesa*"; diu n'Erasme que "*l'ocasió duu el cul pelat (glabre, plomat, escuat)*", abraça-t'hi ara que pots, o se t'escapa per sempre.

Els cirurgians de guàrdia no s'ho fotien pas dir dos cops.

Quant a nosaltres, no sé pas si dúiem el cul gaire pelat — ara, cagat, segur.

Deambulàvem tranquil·lament per enlloc, i d'enlloc venien bales, i mira si se'ns havien fetes pedres al fetge — bales encar cap — tret de llavors. *Bang!* Caiguérem sagnant.

Se'ns endugueren força més tard, i ara ens obrien en canal, per tal, crec, de treure'ns doncs la bala incrustada al fetge.

Som els qui sempre arribem tard a tot arreu.

Volien que ens expliquéssim. Amb encants reptilians, ens hi atiaven, esperonaven…

Amb el primer mot en tens sempre prou, dèiem. «*Per què doncs mai continuar l'inútil superflu soroll? O és que et penses que no han amat mai els mots d'anar tot sols?*»

Que els cal, diuen, que te n'explanis llargament.

—Per què?
—Doncs perquè al capdavall et volen confús i totalment fora d'esme?

Exasperats, la nostra eloqüència esdevenia aviat loquacitat — de la raó i l'enraonament, i enraonant enraonadament, passàvem tot seguit a la profusa confusió.

Era palès tot plegat, pensaven, que arrossegàvem tanmateix un ròssec de culpabilitat.

"*Car què hi fotíem, enlloc…? Calia potser assumir que no re de bo. Enlloc no és mai un bon lloc d'ésser-hi.*"

Massa tard, personalment, sense que me n'hi anés re, o en tot cas gran cosa, hauria aconsellat tots els escapçats, que si hi ha re que cal conservar és sobretot el cap.

«*El cap cal tractar'l millor que no cap altra cosa. S'hi concentren els senys, la major part dels millors senys, i també el seny rector.*»

Reconec que, escapçats, no pateixen ni mals de cap, ni migranyes, ni atacs de feridura, ni càncers de cervell, tot això són avantatges, mes els desavantatges és clar que són molt més grans. No pots capir ni copsar. Ni sentir ni ensumar. Ni tastar ni guipar…

Malament rai, noi, malament rai. Ja ho veus.

(…)

31. — («*Ton cos, ton fat*» — *o com deia jo mateix de petitó, quan encar no era ni un pam i pipa de llarguet, «El físic domina el psíquic»*.)

Començàvem ja, bo i embarrancant'ns-e però, amb la introducció a la rondalla del ferotge corsari qui, a tall de

turc, i enmig de la furient tronada, no ens ho robava tot i no re, bo i havent guanyat, amb càpsula i ormeigs, accés a la calanca.

Com ens estrompàvem aleshores pels avencs sens fons de la memòria!

Torbats per les discordances, aviat qualcuns perdríem els estreps i tot.

A l'hora de les reminiscències, la petulància sobre les capacitats de la psique és totalment contradita pels resultats.

Ningú no roman gaire a lloc. Ens contradèiem cada vegada més irritadament, i l'opípar repàs romania a taula, amb prou feines tastat.

Quan la ignara bordissalla qui som ens fiquem pels dissortats atzucacs de les senectuts, els records ens abelleix massa sovint d'embellir'ls al nostre favor. Conegut.

Cascú s'hi fotia fort.

Per al primer qui oírem garlar, la rondalla començava amb: «*El vent que fotia, els cuguços hi perdíem les banyes*.» Per al següent havia esdevingut: «*Fotia un vent que escornava els cuguços*.» Per al tercer, en canvi, era pus tost això: «*Aqueixa maleïda tramuntana escalabornava els cornuts*.» Per al darrer: «*Collons com bufa! Un torb que tol, i fot al vol i tot, les banyes als tossos dels banyuts*.»

Segurament cap de naltres no abassegava la raó. Recordar és d'anar sospesant oblits per a veure si en garbellem re de net. En aquest circ horrorós, sovint les tragèdies més traumàtiques són les que mig emergeixen i assoleixen mica

de versemblança entre els derelictes irrecobrables del viscut.

Amb la longevitat, pateix la memòria. Les hores esdevenen com més anem més inexactes.

De joves, potser, cascú amb son propi rellotge, prou se sabia, aproximadament, el seu temps.

Higiènics, ens obríem cada nit la tapeta del crani i ens hi raspallàvem curosament el nucli supraquiasmàtic de l'hipotàlem, on els rellotges de pèndols dels nostres cossos molt sanitosos no devien residir.

Era una faisó excel·lent per a treure'n la pols i els detritus que, per llur intromissió, ens podrien oferir qualque paròdica diagnosi o altra, on (una altra volta!) no mancàvem l'instant totalment cabdal de l'anagnòrisi que calia que s'escaigués abans no esclatés sobtadament la sensacional peripècia que de mantinent tot no ens ho resolia.

Amb els anys, més i més nafrats pels sabres de les implacables busques, els temps se'ns han prostituïts. Vivim mentalment en anàrquic bordell.

Per això ens aïllaven de l'atabalador soroll del nou món desconegut. Aprofundint, tothom encar prou apolàustic ni positiu troba, en cap cel·la ni ergàstul, prou d'atractiu per a romandre-hi filosòficament acomplert.

Un cop dins, tanmateix, amb exasperació, cascun dels autoanomenats oracles (averanys) seus, tot allò pensat i cregut abans, ho tramet, en pes, sapastrement a dida.

Tots els seus aparells de disfressa que el presentessin al món com un altre ridícul bruixot, fora! Car collons, pobre home

fastigós, tot li sortia a la biorxa, poc que sabia com plantejar enigmes, no era pas capaç de reeixir a pensar-se'n cap amb prou d'enginy que a ningú li pogués mai semblar que meresqués no sols d'endevinar'l — de respondre-hi.

Per això, tornàvem, els supervivents, com ara resurrectes ni nocturns, al xibiu vora la platja i el barcarès.

I no hi revivíem re.

L'endemà, havent escorxat prou reeixidament el gat, camí de la feina, em sentia fitat per l'homenot abominable qui ix de l'ossari. Hò, m'ulla fit a fit, i estossega, amb un estossec vexant, com escarritx d'oracle melangiós i pensiu, i sé que m'ostaria com ara gos qui vingués a cruspir's els seus cadàvers, els quals, com en Timó, gens curós ni complidor, amb tota mena de saprògens arreu bo i campant-se-les, es troben podrits, tots podrits en diferents estadis de putrefacció. No en tastaria mai cap ni que m'hi constrenyessin les hordes salvatges.

La delicada fragilitat del gerd secretari dels gàngsters, de qui les hipertrofiades brutalitats li semblaven sòpites vel·leïtats de puerils sòmines, no el rebaixaven gens.

El fet que els qui el manaven fossin atroçment vils i idiotes poc que l'afeblia ni ensalvatgia. La cosa li fornia, a tot estrebar, un rebuig i un menyspreu que els emasculava i els terroritzava — canalla culpabilitzada, impura.

Manumès per la seua implícita intel·ligència, es rabejava en el despit que els portava, un despit manifest que els tenia com ara suspesos, penjats, emmanillats i tremolencs davant la seua insignificant i tanmateix meravellosa presència. Car era ell qui es trobava únicament posseït del secret de tots els

misteris que portarien la banda sencera de ferotges criminals a la garjola — o pitjor, a l'escorxador.

Sinantròpic com tots els bons empelts, aquell empelt ben aviat mostrava senyals que hom el rebutjava, pobrissó — ell, l'innocent, i qui tant que se l'estimava, aquell nou cos!

I ara?

Trobat part de terra: Un pobre empelt rebutjat.

Havia abassegats massa de secrets, òbviament. Un de massa. I fou histriònicament assassinat, un histriònic assassinat de més, com tots els altres qui s'escauen damunt les taules dels escenaris.

Al caire de la deliqüescència, mentre agonitzava, sota una cascada d'epitafis ignominiosos que tanmateix sabia que cap dels analfabets qui l'occien anc no afegiria damunt qualsevol bloc de ciment sota el qual molt anònimament no l'haurien sebollit, trobava que ni un bleix d'inspiració de la bona no se li esmunyia crani endins a un cervell que feia figa ràpidament — àdhuc els batecs del seu cor esdevenien fonedissos.

Aviat tot era silenci; tot era foscor; no hi veia enlloc ni diaris ni hi sentia ràdios —re.

Encar, una coent ansietat l'esterrossava, un deler de rebre les noves novelles de la vida de pertot arreu, un desig de moviment en l'espectacle del món, amb la il·lusòria esperança que si, fora, hi passava quelcom, encar ell i el món eren vius, encar hi havia un horitzó on ell i tothom poder potser tendir...

I després amb un fil de pensa es castigava. Es deia, «*Per què les presses? Quan no anem pas mai enlloc!*»

I com havia fet cada vespre enllestida la feina, es creuava de braços, i llavors els elevava, i alhora estrebava l'esquena cap enrere, com qui la posés, erta, al respatller. I deia, alleugerit, «*Uf, per a avui, 'solzament' això.*»

Al seu temps (com al meu), tothom et pegava impunement. Pares, mestres... I, no cal dir, companys, bòfies, capellans...

De ben petit, però, els qui més et terroritzaven eren els mestres, sempre sàdics, sobretot (en el seu cas, com en el meu) un qui es deia Esteve, i vivia i feia classe al carrer Major, a un tercer pis o quart, i per a arribar-hi, bo i pujant-hi esglaó rere esglaó, tremolant de por, calia anar mormolant totes les pregàries conegudes dedicades a déus i àngels si fa no fot doncs prou apotropaics. Petites mantres per a distreure la basarda. Car, no pas que allò et tranquil·litzés gaire, però cert que, d'aquest poc, més valia servir-se'n — altrament, potser que el cas força probable s'esqueia de no arribar mai a dalt — mort abans d'un atac al cor, per excés d'acolloniment.

Sempre odiàvem (impossible de no fer-ho) tota mena de mestre, capellà, polític, gàngster, militar — cap malparit de tota mena qui volgués mai imposar, amb qualsevol insídia, la seua voluntat sobre la nostra.

La por — solet de nits a la botiga, amb el calaix fàcilment violable — que els mafiosos no et volguessin 'protegir'. La malignitat dels humans no coneix límits.

Són ells — els cecs adeptes als fètids fetitxismes de les religions, colent i adorant xarons gargots de gàrgoles — els

pitjors culpables de tota la merda al món. Merda immemorial, pel que sembla indesarrelable. Jerarques de sempre — la mateixa repel·lent litúrgia de la destrucció total.

Jerarques del món ficte dels metafísics. És a dir, bòfies, jutges, legisladors...

Amb l'afegitó de llurs sicaris, del qui els batecs delinqüents a llurs cors tòxics només duen pèrdues de natura i vida. És a dir, parlem de l'horror al cor dels buròcrates — obedients anorreadors de tota mena d'alè vital.

Ara, per quina intuïció se n'assabentaven, els gàngsters (polítics, bòfies, militars, eclesiàstics, educatius) a les oficines dels quals no reeixies molt furtivament ni clandestina d'immiscir't, que al capdavall, al millor moment, els trairies?

No t'has vist mai al mirall? Massa seriós ni sincer. Ho portes a la cara. No te'n pots amagar. Ton cos, ton fat.

Sort que et coneixes. I coneixes la teua fi.

Prou podràs. També a tu se t'haurà acabat el patir.

(...)

32.— («*Cal delir tot ton text.*»)

Sòbria púdica abstinent i mòdica
Quina dona més astuta i emfàtica!

Troba als llençols una indeleble taca
I dura em diu amb cara de martiri:

«*Cada llit hi és només per a morir-hi!*»

(...)

Dona embriònica estricta erràtica
Vàcua apàtrida melodramàtica
Et fa triar entre solitud perpètua
I les agonies ni penúries
Del bordell precari i perniciós.

Hi assoleixes un coratjós sojorn
Enfonyat en amnemònic sepulcre:

Ton joc i jaç al fons de l'aixopluc
Subterrani on et munta el cadafal
Que et basteix amb bogalitat
Intrusa ineluctable
Esquelètica mort.

(...)

Vandàlica inhigiènica pútrida
Radiofònica t'anuncia que:

«*Som tots en gàbia condemnats a mort*

I ens la prenem abjectes com cap còmica
Anecdòtica prístina joguina
D'on infal·liblement el tan macabre enigma
Fantàsticament es resol tot sol.»

(...)

Jeràrquica metòdica prudent
Tot ho verifica i com s'adelita
En el seu anhel de correcció
Molt pestilent:

«*Cal delir de ton text tots tos aücs salvatges*
Ni mormols de grollera iridescència
Eròtics i insistents.
Que no hi romangui sinó allò ben balb
I flasc i absent.

Cap fragant ressò ni vívid xiulet...

Ans inconsolable ens romans
De cara a la paret.»

(...)

33.— (*Faula ulterior del reputat artista i escombraire Català.*)

Volgueren les circumstàncies que, quan encar era ben marrec, i en qualitat de missatge, com dic de circumstàncies, fos el designat per casualitat entre tota la quitxalla del carrer de dur a la propietat del baró de la M., durant els dies de l'altra revolució, un missatge qualsevol.

(Esdevinguí de cop i volta molt seriós eixea. En realitat, m'hi enviava mon pare, qui, del portentós detall de la imminent prevista execució, se n'havia assabentat a la botiga, i es coneixien amb el baró de la prèvia guerra. No sé si mon pare sabia que tota previsió acaba en imprevist. Ara, a mi, si em demanaven, «*Què preveus que s'esdevindrà?*» Sempre l'endevinaré responent, si em vaga, «*L'imprevisible*.»)

Vaig trobar el baró al canfelip de fora, tocant a l'hortet. Crec que en aquell si fa no fa privat refugi o mendraig s'adonava, com es veu que fotia sovint, estimulat pels divins perfums de l'indret i creient-se imbuït amb dots de magnetitzador, a qualque cerimonial joc de màgia fantasmagòrica, com es veu que foten altrament als llocs on les congregacions supersticioses no s'arrepleguen com xinxes entre draps bruts, i que imposava, doncs, davant i damunt la comuna tota cagada, les mans.

Imposició de mans — a imitació dels camandulaires (capellans bisbes papes… — amb mans doncs que pudien segurament a merda i a l'hòstia puta, tu.

Li vaig dir de rere els forats a la porta del canfelip forà, «*Baró, so el renunci (el segon missatger) encarregat de remetre-us sense trigança el següent comunicat*…» I li vaig embotir el paperet pel forat del mig, en forma de cor — o més aviat, és clar, tant se val, en forma de cul — que hi havia com ara cisellat a la porta.

És clar que em temia que no es pensés que fos paperot per a torcar's, i per això, vaig permetre'm d'insistir, «*Urgent missatge dut pel vostre fidelíssim missatge missatger bis — servidor!*»

En acabat, sense esperar cap mena d'estrena, m'allunyí isnell, a tall de bon maratonià, d'aquell lloc pudent d'allò pus.

Me'n record perfectament que en la propietat del baró de la M. tot hi era partit per la meitat. Tot hi eren meitats. Meitats de cossos, d'arbres, de cases, d'objectes generals no gaire ben identificats.

D'antuvi, incòngruament, em creia que només hi veia d'un ull. I me'ls freguí, i de les romanents lleganyes del matí me n'estorcí. I no. No pas. Era clar, evident, i palès, que tot havia estat migpartit.

Els arbres per exemple havien estats tots desarrelats i llavors serrats pel mig (no pas en els sentit de la llargària, ans de l'amplària), i llavors instal·lada cada meitat cap per avall; així la meitat amb les besses i la capçada, ara colgades, només mostrava una soca sangosa i pelada, i la meitat amb rels, amb les rels enlaire, semblava un arbre de branques força rares; segons la llum, àdhuc sinistres.

Les cases i casetes, i no cal dir el canfelip de fora mateix (quina transformació en tan poca estona!), tot hi era cap per avall i migpartit. Segurament el baró de la M. mateix. I calia demanar-se si cada meitat de baró llegia sa meitat de paper, i no sé pas si en treien l'aigua clara, ni si es comunicaven gens; potser no; altrament no s'hauria fet sorprendre i esquarterar pels invasors.

Mes tornem a la descripció del fantàstic escenari. Tot partit de mig a mig... La teulada tramesa als fonaments, i els fonaments fent de teulada.

I els cossos de tots els lacais i domèstics, i fembres de cambra, i familiars i amics i coneguts, i visitants i confabuladors del ram, i llepaculs assortits, i etcètera, tots hi eren doblats, meitat i meitat, i les meitats mateixes, aquelles amb els peus hi eren plantades amb les sabates per barret, i aquelles amb el cap hi tenien dalt de tot com a únic ull (sovint amb monocle!) el melic.

Amb la cobejança de l'apèndix esclatat que vol convertir el cos sencer en lúgubre cràter d'on només el molt planyívol chor convuls de totes les vísceres torturades n'ix espantós, d'una arrencada em vaig somorgollar al fanguet, entre obedients falgueres i esglaiades granotes i aombrats tritons, i així camuflat, esdevinguí invisible a l'escamot qui extremament enfellonit anava a executar el baró. Prou que l'havia avisat. No fora pas culpa meua, pobrissó.

En acabat continuava el meu trip-trap vers la vila, i ara, que em netejava, amb les fulles i tiges de les suculentes impacients, del pruent contacte amb l'oli eczematós de l'heura de verí, me n'adoní que se'm perdien pels vertiginosos grataculs de la còclea uns crits llunyans de donzella violada!

Cal que reporti nogensmenys abans que, mentrestant, en un instant d'immens cangueli, com ara sorprès rere cap cantonada per cap banda de bandits que et clavarien llurs ganivets tot passant com si no fossis re, de rere un dels arbres de rels per barret, em sortia, fugaç, sencera, imponent, la mort.

Amb quina acceleració no se m'atansava, tota blava d'un blau de sang gèlida. I llavors, uf, recobrí el bleix, car fotia ella tot d'una un cop d'ull al seu rellotge de polsera, i es tombava enrere, girava cua esventadament, com cap cometa al cel que es desdigués de sobte de la trajectòria que li havien assignada, i fugia, s'allunyava a tota llet, vermella de vergonya, com si fos a frec de mancar a una cita molt importantíssima, molt més urgent i inevitable.

Em negligeix, doncs, i jo tan content, això rai, car 'qui et negligeix en pau et jaqueix', com deia la padrina, 'ni et nou ni raons et mou'.

Mes tornem a la virginal estuprada. Me'n record que, aquest cop no gens tardígrad, he corregut cap a la molt interessant esdevinença. En ullar-la, vós, prou astoradot que no en romanc.

I tanmateix, com qualsevol decebut paleontòleg qui passés el raspall pel tapís hostil de qualque runa d'enderroc i es trobés, a la fi, inconfusible, desxifrat, el seu antiquíssim epitafi, i doncs, així previngut, es reprengués i tornés enrere, bo i cercant una consolidació estereomètrica, i com si diguéssim una robusta 'indesarrelabilitat' dins l'actualitat de l'ara mateix, no fos cas que, amb les cabòries i enrònies, no es dividís tot d'una ell també pel mig, amb una meitat fonent-se en l'aire prim, com animeta hialòptera, i ell mateix, el d'ara, amb mig cervell només, totalment destarotat, fotent figa per les fotetes burletes pedres, temorenc i inofensiu, com humil serpeta d'ullals àglifs... doncs això, amb el mateix robust cop de cap que devia fotre ell, pitgí el mànec de la matriu transitòria on em perdia, i, canviant totalment d'escenari, m'enfonsí, a tot estrop, mèdols enllà del malparit bosc encantat, on el meu domini de la situació, com la meua pàtria mateixa, amb tot allò, no

s’havien estúpidament esfondrats.

Alhora que, per quina arrogància contra les forces cosmològiques mateixes, per quin acte d’urc ximplet contra en Teixub, déu de les tempestes i el caos mental, em podia haver imaginat per un moment que, d’aquella fava seductorament esgarrapadota, la qual segurament al capdavall què altre fos que un altre maleït enze o brill amb massa marcats atributs sexuals, qui hi era per a atreure’m a ves a saber quin parany, en fora ni pensaments (jo, un no ningú, mai voluntari per a cap heroïcitat de merda!) el salvador!

Cansat amb tants de fenòmens sobrenaturals ni projeccions astrals… de monstres vists quan no hi veus del tot bé o no gens (car dorms)… de monstres de lletjor avial, desfigurats… quan es veu que el Ka, el ‘daimon’, el ‘gènius’, el ‘doble’ teu, qui durant els somnis se les campa, és qui mana ara… quan només sembla que t’hi treballi el magí que imagina, i sembla així mateix que l’enteniment que entén fot vaga, o es pren unes hores de repòs, i el sensori que sent, sent ecos de les cafrades dels ubics emmascarats xarlatans, i xamans, i predicadors datspelcul… tots plegats tifes d’anomenada, dels quals els més raonables sospitem que massa d’injurioses masturbacions són segurament allò que els duen a la vexatòria histèria del desdeny patològic que exerceixen envers els nostres mous o modes de vida… i es fan acomboiar per les hordes, les hordes esfereïdores qui tantes de vegades no ens duen a amagar’ns a les, d’amb prou feines accessibles, coves… m’he enfilat per la muntanya tota xollada, i hi ullava…

Hi ullava…

Hi ullava els lliris. Lliris, crec, ep.

En la solitud del teu taüt mai destorbat, tots els dogmes àvols i els vomitius ingredients totèmics dels diferents no gens il·lustrats exèrcits — fastigoses sectes ignorants de qui els palimpsests adés esborrats per la intel·ligència dels científics i homes de seny — de seny no pas adulterat per les falòrnies i les cretinades — amb tècniques d'extracció per vies de tortura, tornen a ésser sediment únic a l'imaginari dels bèl·lics malaurats vertebrats — et són, com certes 'històriques' cròniques falsificades per les forces del mal, on de cap xoanon ni xoana (imatges a mig fer) en fan un gegant fet i dret, i de cada gegant, perquè pertany a la nèxia equivocada, en fan un gargot letàrgic i traïdor, o ninot mecànic o, millor, l'elideixen i au… món infernal…

Món infernal, prou ho veig, sense ni indici de solta, del qual cal fotre ràpidament el camp, exiliat i ignorat, anant fent, inconspicu, fins que no pleguis del tot.

Era potser massa tard fins per a aquesta modesta resolució i tot? Car, si mai eixia cautelós del cau, i escoltava els vents, malament rai… Llurs fruits, vents fruiters, són fruits amargs, radioactius, enverinats…

I, efectivament, mals averanys per a l'ecologia de mon cervell, em deia, quan ara-i-adès caic i recaic. Si ara queia al forat de glaç a l'estany, adès requeia a la pira ardent. I com més anem, més la caguem…

Sovint, «*Ai, ja hi soc. Al fons!*», deia, i difícilment, amb mal pertot arreu, me n'aixecava. Cada cop més fotut. I així i tot, tant hi feia. Al fred i al foc tothora ben de morros caient hi anava…

Segurament l'hora no podia pas ésser gaire lluny de plegar

veles i passar per ull. Quan caus a cada cau ni clot, a la fi t'enclotes o t'encaues al darrer cau o clot que, aquest, no se t'acaba mai, i hi davalles, i davalles, d'empertostemps, inconscient, en l'eterna foscor.

Què faràs? Anònim i clandestí, a les fileres dels fugitius, ben barrejat, mes sense creuar vers enfora, on cauries de debò, sense no pas tampoc romandre endins, on els sostres s'esfondren...

Creus que hi ha per a tu marges d'acròbata? Fores un fatu de creure-t'ho.

No pintes re, i més et val mai re no pintar ni enlloc pintar-hi (per molt artista que et creguis o pensis ésser).

Te'n recordes que aquella dona, al magatzem, t'acusava d'haver seduïda la no pas encar gens núbil xicotella, qui, puteta, mentre s'emmoreneix damunt la molsa del parc, i alhora el Sol li amoroseix els vestits que s'ha trets fent veure que es pensava (qui sap) a l'abric de les mirades de la plebs, qui s'escau de no fer mai cap per aqueixa clotada abstrusa, t'ha clissat trempant com un goril·la al zoològic?

I com has dit, somrient, amb la sang més freda del món, «*tibià çumà saixol?*», i que et devia prendre pel teu doble, qui tothom sap a la botiga (no pas?) que viu als mateixos encontorns que no tu, i la dona adés furiosa la veies ara tota confosa?

I tanmateix quina fama criaves ni quantes de dones no t'ensenyen llavors d'estranquis el cony, i quan encar dorms, en solidaritat com se'l refreguen damunt teu, damunt ton vult tot esborifat?

I en conseqüència, per quines fules denúncies, per la finestra, penjat d'un cable que baixa del terrat, t'entra el pudent a ca teua?

I creus que sempre tens testimonis al teu favor… Que és llur paraula (la paraula sempre falsa dels invasors) contra la nostra, particularment contra la teua, i la de les noies i minyones?

No era na Cínthia, l'atlètica molt formosa negreta qui netejava, d'encàrrec per la patrona, pels pisos, qui et deia, falaguera, que feies oloreta de porcell ben net, i qui se t'atansava, de lliure albir, a cardar-se't mentre prenies la dutxa, i llavors us entenguéreu, d'amagat de tothom, durant un meset pel cap baix?

I per què la peixatera no et volia dir de cap manera el preu del peix? Per què l'havies d'endevinar? Per què se t'insinuava? Quin era aquell desesper, pobra dona? I per què el seu home, qui era marieta, mentrestant feia tanta de comèdia bo i esmolant els ganivets amb ganyotes de rancúnia? Amb aquell parell segur que no t'entendries mai. El voltatge no era el bo.

I, posats a dir, reiteratius, per què…? Per què tornava la minyona en acabat que t'has cardada la mestressa?

«*Cau-te'm als braços audaços com al llit llençols i coixins fets a pedaços*.»

Agenollat, assajaves amb el bec esmolat de la llengua de badar l'enteranyinada gola de son úter… Ella glateix, amb fi olfacte, com la volp magenca o autumnal, rere el formatge que es refreda a l'ampit… Li acarones carona i coroneta amb carícies carismàtiques…

I mentrestant, com l'univers, i com el món, i com el Sol, també hom es dissol tot sol.

'*Cada saó, sa llavor*.'

Me n'assabentí sempre massa tard. Les èpoques de la vida em sortien capiculades. Massa assenyat de jove, massa esvalotat de vell. Fent-les de rossí molt abans de voler fer-les, infructuosament, de pollí.

Oblic, tort, de gairell, pels biaixos més estranys, sempre per la diagonal dolenta, ara mateix, on vaig? Prolèptic, anticipant allò que vindrà; cinerític, fosc i porós com la cinerita; i retòric...

De primer, no veig arribar sinó negror... De segon, no sé pas absorbir sinó tristor... De tercer, què altre dec ésser sinó l'usurpador dels somnis de no sé pas qui...?

Car no és pas cada record que recobres elegia i benzina, deute i feix, vel en foc que tapa la cara inescrutable de la Seca?

I els teus contes... Recorda-te'n, si vols, car per això, per a entretenir l'estona, sembla que només serveixin les memòries que ens desem i llavors nogensmenys tan expeditivament fonedisses... Car en realitat tot allò pensat, dit, somiat i fet, és irrecobrable... Som boirina que enlloc s'enduu qualsevol bufadeta de vent...

Abassegadora bandolera mort — bruixa escardalenca, abillada de cassigalls, i amb una sabata i una espardenya, amb un braç feixuc, en vairescut, que porta la dalla rovellada i oscada, de mànec corcat, asclat i engalavernat — doncs sí,

és ella qui, d'una dallada, tot ho recobra, i àvida, avariciosa, s'ho desa... S'ho desa, entre els parracs, i molt carallotament, ben enfonyat a sa butxaca amplament foradada...

D'on això. Tot allò, reminiscències molt volàtils, dubtoses... Tots aquells contes, anava dient, per exemple, d'entrevinguda promiscuïtat... contes de dispesa i de molt suspecta despesa... Tot plegat... Contes copiats del fatxenda franjolí, en Ferran Ferràs, qui, com tu mateix, maleeix el Sol perquè l'enlluerna massa, i qui per al forn us duia bona llenya eixuta de Fraga, llenya que de vegades havíeu comprada a gleva, capmassada a ull, i que, de cops, perquè t'ho manava ton pare, pesàveu, el fragatí i tu, sense enganyifes, a la bàscula de l'entrada?

Ets de cap a peus una mentida... Soc tot estrafolleria. Ni mig home, ni engruna de gra. No llucaré pas! Desenganya-te'n, no llucaràs. No llucaràs. No llucaràs enlloc.

Car enlloc no hi ha enlloc. Ni enlloc per a llucar-hi, ni enlloc per a no llucar-hi. Enlloc és l'únic lloc que hi ha i hi pot haver i mai hi haurà.

I el teu amagatall... La teua muntanya... borborigmes ominosos la solquen perquè deslliuri el no re.

Ara tant se val, tot s'acaba... Cal dir prou... Dius bona nit, eixerit...? Ben acotxadet...?

Si de cas ja en parlarem... Ja en parlarem una miqueta més si mai arribem a demà... que no crec pas... no... no crec pas... car...

A la fi ningú tampoc no arriba a la fi. A la fi de re...

Sí... De viure, sí.

Galdós, galdós... Oi? Oi...? Galdós.

(...)

34.— (*El més greument irracional de tots els animals*.)

«Demà és sant Crispí i estúpidament crispat em tens ací. Ressonàncies acadèmiques m'han àdhuc les repatànies puces ben esgarrifades. Se m'acomiaden astorades per les sagnants tenebres que, desgraciat de manguis, flatulent i petulant, ivaçosament se m'atansen. Car soc un reietó trenca-pebrots qui tothom voldria fotre en la tebior malsana dels malmesos sepulcres sense sostre ni parets ni cap mena de base. Hi ha flames als vidres de mon telescopi. Només hi veig un esdevenidor d'enorme catàstrofe. Tothom qui encar hi romanen, fet uns zombis fastigosos i perennement agònics, hi duen els cervells embussats pels sorolls continus i eixordadors de les bombes. Bombes que s'empescaren els imbècils, construïren els imbècils, llençaren els imbècils, i els imbècils les reberen, esdevinguts ensarronats marmessors del no re enverinat a mort que els lleguen les forces més extremadament idiotes de la follia que el més irracional dels animals duu inextricablement encastada a

l'ànima merdosa que el domina.»

(...)

Queien densament els llamps al desert que feia segles que travessàvem debades.
Entre l'esper i el desesper, els qui fèiem bondat la fèiem debades.

Que escardasséssim de bocadents o que només de sobines clapéssim tant se valia.
Les finestrelles dels nostres oronells s'eixamplaven o estretien, i tant se valia.

La qüestió axiomàticament era respirar fins se'ns acabés la bufamenta (o el bufament o la bufària), i què? Així s'acabava la història.
Car al capdavall en quin garbuix ni en quina empatollada tot sempre no es resumia, i així la història acabava.

Les finestrelles dels oronells ens feien caure tots els anells d'una carn putrefacta que alliberava els ossos corcats a l'indret maleït on ja ningú no hi respirava.
L'indret on vàrem néixer, una terra morta on mai més re no hi respiraria.

(...)

Viure és passar la rella
Amb un cagalló a l'orella.

Ta tomba et té la mida
D'hora o tard tot s'oblida.

Per gens que hom visqui ni isqui

No hi ha déu que el revisqui.

Ta tomba en timba tomba
I tot hi és hecatombe.

Manen oblit i absència
Et fots, i paciència.

(...)

Durant els terriblement adolorits escarafalls de les no gens enyorades heroïnes, mocs i moltes de pitjors, més brutes i fètides, llefiscositats, no els rajaven ni secretaven, a fi d'assolir un més llord dramatisme.

(...)

Tantost trobàvem cap vesper, en dolç rabeig de cap ens hi llençàvem. Cada fiblada ens devia afegir virior, vitalitat. I crèiem oi més i suputàvem que àdhuc, si hi trobéssim enlloc potencials deixebles, els podríem fer lliçons de natació en vespers i ruscs, només calia que o vespes o abelles encar hi restessin. Oh l'enyor, te'n recordes? Ens hi llençàvem com en piscines i n'eixíem fets espectacular colossos.

(...)

Els qui no venim d'enlloc perquè els estranys invasors estúpidament armats ens n'han tret, de l'enlloc on vivíem, i ara som d'Enlloc (o d'Utòpia), i som d'Ucrònia (o de Senstemps), i doncs no portem mai rellotge ni fem cap cas de la divisió del temps imposada pels organitzadors dels genocidis incessants. Els dies no existeixen (els jorns amb les clarors i les nits amb les foscors sí que existeixen, els podem capir amb els senys), però no pas així ni els dies ni

les saons, divisions artificials, perquè no ens cal ésser somorts ni rutinaris, ans som impel·lits únicament i forta per les necessitats. La necessitat de sobreviure, i per això la necessitat de trobar aixopluc, de trobar teca, de trobar mam, i amb això n'hem prou, feina rai. I no ens cal parlar, altre que a brams llunyans. I això és la llibertat de l'animal utòpic i ucrònic, l'animal com cal en aquest univers, de tan caòtic, totalment incomprensible per a un cervell no pas educat, és a dir, no pas dut pel camí de la desesperació devers l'anorreament sempre imminent. Ni el temps no existeix, tret de l'ara mateix, ni l'espai, tret d'on camín o descans o els ulls del cap no em porten, els horitzons. La imaginació no serveix sinó per a imaginar, i imaginar és una nosa. En tenim prou, els utòpics i ucrònics, amb la inimaginable complicació de la realitat, ço és, d'allò tocable, palpable, tastable, ensumable, oïble, visible, i deduïble d'ençà de les dades reals.

Una cosa que els ucrònics i utòpics no serem mai és humans. Els humans, és a dir, els animals més greument irracionals que mai no han existit, irremeiablement addictes a la brutalitat més crassa, són els nostres enemics, i els fugirem fins que llur trànsit s'extingeixi com tot s'extingeix, és a dir, així com així, com la maror d'un pet particularment nefari.

(...)

35.— (*La faula de l'aranya divinal única*)

«Dins l’hermètica i esfèrica teranyina que és l'univers, tots els molt efímers éssers qui hi som enxampats ens trobem inexorablement sotmesos al poder d’una verinosíssima aranya, una aranyassa més grossa àdhuc doncs que l’univers mateix.

«Una universalment enorme i molt malparida aranya negra qui l’única diversió que posseeix sembla d’ésser d’anar fotent trencs i pedaços a la tanmateix sempre hermètica i si fa no fa esfèrica teranyina i, dins la teranyina, fiblant a mort cadascun dels enxampats.

«Ens trobem doncs amb una monstruosa aranyota cruel a més no poder, entretinguda a ordir extincions sens fi dins una teranyina que és una totalment impresentable horror d’inhospitalari ambient.

(...)

[Aquesta isòpica faula recobrada del pou sens fi del temps, sembla especialment dedicada per als qui senten que els cal un creador de l’univers per força situat fora de l’univers. Doncs, amb això dit, no crec pas que puguin trobar enlloc una contesta més lògica, no fa? Un constructor d’aquest univers tan particularment pervers, ha d'ésser un ens especialment monstruós, molt àvol i malèvol, i al mateix temps prou hàbil. Quelcom com ara una aranya incomparablement enorme. Als necessitats de creador els diria que podrien satifer llurs absurda necessitat amb la presència imaginada d’una tal aranya inexistent, car no crec pas que, per poc intel·ligents que siguin, voldrien ésser tan

miquetes ni adotzenats, ni tan curts (de mires i gambals) i pusil·lànimes, per a voler de creador encar un altre pare molt sever i doctrinari, meravellosament histèric, ximplet, i fastigosament i eixelebradament feixista, un altre dogmàtic militarista datpelcul, qui els castigués, torturés i martiritzés sense cap mena de pietat cada maleïda estona de llur trista vida.]

[Més durament i crua. «*Dins l'hermètica i esfèrica teranyina que és l'univers, tots els molt efímers éssers qui hi som enxampats, ens trobem...*»

(Segons el parer dels crèduls cretins 'creients' qui creuen en la necessitat d'un molt malparit déu o altre per a llur falsa tranquil·litat — falsa, dic, car per força, per mica de front que tinguin, un rau-rau prou els deu raure a un racó de la consciència que els rau i rata el cervell, això si aquest cervell ja no l'han inutilitzat per sempre al llarg de tants de dies per causa de no emprar-lo per a re important, i per manca doncs de fer-lo servir per a raonar, ni que només sigui un bri, filosòficament...)

«...a la mercè del poder únic i diví d'una aranya qui, ben mirat, ha d'ésser, per força, la cosa més maleïda que, si existís, hi podria mai existir.

«*Fills meus, fotrem goig.*»]

(...)

36.— (*Ara ves a endevinar què cony volia dir tot allò*.)

Un conegut a la dispesa t'havia donada una entrada per a la 'gala' d'estrena d'un film al qual no podia anar.

Hi anares, doncs, i quan ja hi érets, te n'adonaves, dintre, que de gala, no pas gran cosa. Quatre gats esgarrapats, i el film, malament rai. De terror fantàstica, o de fantasia horrorosa, en diràs com voldràs. Un film confegit per a la vespra de tots sants, amb allò d'una altra d'aquelles nits amb esperits, bruixes i dimonis fèlids i fel·linescs.

El film era parlat en hongarès i subtitulat en georgià. No hi pescaves re.

Comprenies, per les imatges, que es tractava d'algú, molt sinistre qui convencia el caixer d'una casa de préstecs que volia empenyorar l'oceà sencer. I l'home estrany de rere la reixeta n'acceptava el tracte.

Ran d'aquell fet absurd, un dels déus infernals (el nom del qual no assolies d'entendre bé ni de saber llegir) s'emprenyava de tal mou ni manera que creava el caos al món, i especialment, per a concretar, un estireganyat eclipsi que al seu torn causava un descominal tsunami a l'estanyol d'un oasi, el qual, il·lògicament, inundava el desert sencer, i els sobrevivents calia que el travessessin, pobres esquifits anacoretes qui amaven sobretot la solitud, i de menjar, miquetes, fins que, a les acaballes del desert transformat ara en oceà irat, se'ls engolia la vila on els assassins t'atacaven pertot arreu, a totes hores, i sempre sobtadament, de tal mou i faisó que queies mort instantàniament per ganivet o

estilet clavat al cor.

Enrere el desert continuava per un moment oferint l'espectacle. Hi queia un diluvi fulminant de nimfes d'un blanc fantasmal despullades de pèl a pèl, i feien llavors, en sords patatxaps, altes bombolles damunt les tèrboles aigües. On peixos durs, amb braços molt forçuts i percutents, hi prenien les rescloses per encluses.

I ara sortia un màrtir empeltat no pas a cap tòtem i travessat per viratons, com és costum, ans empeltat a cap arbre mil·lenari, d'on que fos vell i revell, tan vell i revell que es volia morir i no podia, i l'arbre li deia, sense dramàtiques contorsions ni metàstasis, quelcom com ara, «Ai, carallot, no me'n romanen pas pocs, de mil·lennis per a viure. Prou te n'hauràs de fer fotre».

Fou cap aleshores que, com si ja haguessis vist allò manta vegada, començares de pesar figues, i a somiar a bocins, de tal mou que confongueres l'acció a la pantalla de lona amb l'acció a la pantalla del magí. De trast en trast et deixondies i veies què hi passava, a l'altra pantalla, i et tornaves a ensopir i la historieta continuava doncs per altres vies.

Els films de por mai no t'han fet por. Ni de petit. Massa idiotes llurs premisses. Els únics films que t'han acollonit eren els dos o tres que vas veure quan passaves aquella enorme depressió, d'angoixa existencial. Els dos o tres que va fer l'Antonioni amb l'enigmàtica Mònica Vitti, on no hi passava re de debò, i allò era doncs de debò la vida, un patir absurd per a acabar en no re. I llavors aquell altre film, si fa no fa contemporani, del suec per antonomàsia, amb el «Setè Segell», on el Mort (és a dir la Mort, car, com tothom sap, a les llengües dels països del nord, incloses l'anglès i l'alemany — recorda-te'n que quan al campament feies el cigró, llegies

«*Der Tod spielt die erste Geige*» — 'der' Tod, no pas 'die' Tod, o 'das' Tod — la Mort és masculina — en tot cas, a propòsit del film, en hongarès es veu que no és ni home ni dona; deu ésser neutre o no deu ésser re, la Mort del sexe inexistent...), el Mort, en una partida d'escacs, es juga la vida, o el destí, o la destinació infernal (no te'n recordes gaire bé) del desgraciat humà medieval qui ja ha passades tantes de putades a un món i un clima, una atmosfera i una societat, no pas fets per a viure-hi, car on som, tots plegats, engabiats, sinó dins un planeta merdós, fet de foc i de glaç, i de fang, i de sang, i de crims i d'entranyes.

Aquell film, de por no en feia, però d'angúnia, te'n feia tanta com vulguis. Tot hi era rampoina esgarrifada i anant a la babalà. I llavors les escenes al cementiri, amb les mòmies i els zombis, i les noctiluques i les bustuàries, i sobretot les 'guls' (les vampiresses qui s'estimen més la sang corrompuda dels morts), i s'esqueia que una mena d'ogre molt gormand s'havia mort i l'havien sebollit, i de nit s'aixecava amb gana i la lluita amb la gul de gola golafre feia força riure, l'un se't volia menjar i l'altra xuclar la sang, i les dentetes els queien perquè deien mentidetes, i als ninots mecànics els esclataven els ous, i la noieta tota verda patia d'angines i s'escanyava, i se l'enduien a operar i hi vomitava anguiles (anguiles amb potes tot d'ungles, i amb pell plena d'espines) i els cirurgians, esfereïts, fotent el camp cridant, i es veu que algú, per sort enlloc de punxar-te amb cap tornavís, t'ha ficat un paperet a la butxaca; hi han al paperet uns quants de nombres encapçalats amb el signe de la doble creueta (te'n recordes vagament ara mateix de part del primer: #6616...), i no saps què deuen voler dir. No pas que deguin tindre res a veure amb el film. O potser sí. Tot al món va alhora lligat i deslligat.

A tots ops, t'has ficat a l'apotecaria i una noieta negreta molt

simpàtica t'atén amablement, i li dones el paperet, i se l'esguarda sense fer cap paper, i s'ajup i treu de sota el taulell un llibre gros i gruixut, i l'obre, i hi va cercant els nombres secrets, i els trasllada en noms abstrusos de medicaments, i es fica a la rebotiga somrient, i en surt al cap d'hores on la gul i l'ogre es veu que han signada (amb sangassa) la pau, i s'han aliats, i tots els cadàvers rebent pels dos cantons alhora, i les bustuàries fugint mig despullades, i agredides, damunt, per eixams escarotats d'escarabats gegantins, amb visatges de mags boigs, i la farmacèutica, al mateix moment, et lliura si més no un dels remeis, potser els altres no els ha trobats, o qui sap si els nombres eren d'elements químics i de substàncies polsoses i col·loidals que calia barrejar i en acabat metre en píndoles en forma de càpsules tricolors (blau verd vermell), i no creus pas que tinguis prou calers, i tanmateix et fiques la mà a la mateixa butxaca del paperet, i n'hi ha un altre, i és un bitllet amb la vàlua exacta del medicament. Quina casualitat. Sí ves... No cal que te n'admiris. El món n'és fet.

I t'acomiades de la simpàtica noieta, i emergeixes finalment a l'aire fresc del carrer, i te n'engoleixes de mantinent una, de píndola, i, a part el tast delitós, penses que potser la noieta s'havia refregada cada capsuleta pel seu cony màgic (encar millor!) i tant se val, d'immediat, collons, l'energia, tu! Ets un superhome, pel cap baix. I prou que et calia aquella injecció de vitalitat. Tan pansit i astènic com no t'havies ficat a la 'gala' ni a la 'gola', i tan ben dormit ni animat que no en surts!

Crec que recomanaràs el film i tot als altres dispesers. Encar que els adverteixis que això rai, que tampoc no hi entendran re. Car al capdavall, què...? Així (i això) és la vida.

(...)

37.— (*Cony incorrupte de la deessa Isis*.)

Érets allò que no hi ha. A colgada nit tornaves a dispesa, on t'esperava la truita freda que t'enduies a la teua cambra i que et menjaves espectacularment i famosa a cop de lenta forquilla. Alhora, però, ben ocupat que n'érets a explicar-li importants serioses qüestions al sempre prou interessat mirall de davant teu.

El mirall feia llavors que sí, que tenies força raó, i llavors ses raons no eren pas menys convincents que les teues.

I com us compenetràveu ran la vostra harmònica quotidiana nocturna conversa, i com n'acabàveu tan baronívolament amics!

Admirable! Admirable, company, admirable...

Admirable diàleg-soliloqui d'un doble sol cos fragmentat!

Pertot on anaves, encar que no hi hagués ningú sinó tu mateix, o solament una altra persona, com ara la del mirall, sempre feies, tanmateix molt educat, «*Bon dia a tothom!*».

I quan t'acomiadaves, ho feies amb un altre tan generós, «*Passeu-vos-ho bé, tothom!*»

Llavors, la nit, somiant, si no en tenies pas pocs, de companys amb els quals discutir i xocar-la com bons amics al pic que l'amical discussió no s'acabava.

De bon matí, si el matí era bo i hi feia bo, per comptes d'anar a estudi, enfilaves per la llarga avinguda i t'emparaves, al cap del passeig, dins el Parc de Puig-ratolí.

Quantes de vegades hom no t'ha vist, sorprès, als peus de l'estàtua a la deessa Isis. Ella et resol els deures que duies penjats de feia dos dies, o tres, o una setmana, car qui t'inspiraria millor que no una estàtua de femella amb la qual t'entens tan meravellosament!

Una estàtua sempre serà millor, molt millor, que no cap femella de carn i ossos. Una estàtua no emmagatzema pas part de dintre aquell abjecte, aberrant, invent que són els budells. Els budells, poc hi ha horrors més horroroses!

Les femelles al món (inclosa, ai llas, ta mare, la dona qui et fa la truita, sempre la mateixa truita), les veus tothora penosament sucant-se la pell, i sempre t'has demanat, «*Pell hermètica que deses la carn com si et fos preciosa, on en duus la clau? O la cremallera? Obre't de bat a bat! No saps que allò que deses tan acuradament ni afectuosa no és sinó merda i corrupció? Car no és pas que tingui cap altre destí, la carn, que de corrompre's?*»

Tu, per a tu mateix, i en procuració de tots els teus companys qui romanien als miralls i esperant-te sota el llit, per a compartir llurs noves idees amb tu durant la nit, alçant els ulls devers el cony incorrupte de la deessa Isis i

t'endinses mentalment al laberint màgic d'aquell cony de marbre on totes tes il·lusions se't realitzen soles.

T'hi estàs tan bé, en aquell si de pedra. T'hi aventures àdhuc sina amunt i esguardes, a través de la finestreta del seu melic, el món de fora transfigurat en la realitat vera. Una realitat on tot hi és estèticament perfecte. Com ta mare Isis, la de pedra, la qui et resol místicament tots els problemes.

I la sents cogitar, i en romans encantat, petrificat. Diu, ben clar, «*Aquest matí, amb el cafè, pensava, "Soc quimèrica, amoral, subversiva, i no gaire sanitosa. Ara, prenys amb bessons, en acabat que he anats violant de cop-descuit, i a intervals bategosos, com si els tinc cargolats dins malèfic pentacle, mentre mig corrien i es deportaven, i els arrapava i esterrossava rere eriçats matolls, tants i tants d'atletes, i l'hòrrida erupció de cada orgasme llur em regalava, tàctil, pels forats del cul rampant, fins que no els perdonava la vida, i se'n podien anar arrossegant-se, sangosos, castrats, perdent les escates com peixos sense gaire buf", i, "Qui pariré?" em demanava, esmant-me els hostilitzats nedadors qui mig ofegats m'esgarrapen els folres.*

«Tret que quelcom de molt poixèvol (irritant, emprenyador), em distreu. En C.R. (en Cuguç de Referència) cantant a baix al jardí, entre les estàtues venèries de marbre, estenent la bugada amb mànigues de camisa i calcetes molt degradants d'aquelles que li faig portar perquè, mig esfilagarsades, ja no vull guardar-les més i em fa mandra de llençar-les i més val que algú com ell les aprofiti.

«"Prou cançons de merda!" que esgarip per la finestra de la cuina, on soc fent-hi la truita, la mateixa, l'eterna truita

que col·locaré acuradament a taula, davant el mirall, perquè aquell altre carallot no li calgui anar a dormir dejú.»

I aleshores, trescant pel tresc on tresquen els duaners, hi feia cap on tots els amics ni bessons al ventre venerat de la divina mare Isis hi érem, eutrapèlics, seguts a taula i damunt les plàteres hi espigolaven teques de tota mena, llepolies i amanits inclosos...

En aquell instant, com dic, de rere el cul de l'estàtua, hi apareix, luti, com crisopèlia (serp lila-daurada qui d'alçades arbrades vers avall planeja), amb campanetes de porta-llatzèries, de captaire llebrós i agomfi, n'Hac-Hac.

El company Hèctor, el petitó, n'Hèctor Helicobàcter, n'Hac-Hac, com li'n dèiem, caminava sinuosament, com serp qui tracés espirals damunt la calda sorra, o a l'aigua tèbia, o la neu freda.

Tot ho feia doncs cargoladament, veia les visions cargolades, sentia les veus molt recargoladament, de tal manera que, si mai les entén, les entén adaptades a la seua jeia ni faisó de comprendre ni de fer.

Només es trobava mica bé al bordell, entre les cortesanes, i d'altres inofensius fràgils nans fòssils com ell, els quals són tractats, per les mòmies meuques, d'albardans i de bufons, i són ataconats regularment ("atonyinats a terminis" és la fórmula) per a expiar si més no qualque petita part dels pecats de tots els altres mascles (llur soberga brutalitat és insobrable!) del món.

Altrament s'amaga als culs de les estàtues, on, de cops, si mai va poèticament inspirat, a les natges impol.lutament

blanques hi escriu petits escrits en merda, amb un cagalló gerd que li fa de llapis, i només comptant, sigui com sigui, com cal suposar qualsevol altre al món, d'arribar a les clarors de l'endemà.

En el seu caòtic deliri s'imagina escombriaire subreptici, i s'encoloma soliloquis, amb sobtats esgarips barrejats que no volen dir re, a tort i a dret.

I sovint n'Hac-Hac, amb múrria hilaritat, es delia per a ferse l'impostor pertot arreu, mes no hi gosava, no pas del tot. No hi havia, dins seu, prou substància extravagant per a llençar-s'hi. Mancava d'exuberància, d'excés. I en públic procurava mai no perdre-s'hi irremissiblement.

De fet, no gosava mai respirar prou fresc ni pregon, ni així desarrugar d'una vegada els seus lleus sempre arrugats, i això ni quan era sol al seu racó (no fos cas que s'escaigués que en aquell instant algú l'espiés, com d'altra banda prou fa tothora ell, pels foradets).

Esborronat per la pròpia impotència, s'amagava llavors, a les fosques, a ca seua, i no en sortia, tret que l'en traguessin abans, que fora no fos també ben fosc i boirós. De nits, a ferhi el tafaner, certament. Ben cohesiu, ben tapat, tot ell ulls i orelles.

Figurava, qui sap si de debò o només imaginativament, disfressat d'espectre (espectre oblidat de qualque oldà interfecte), com ara element perfectament camuflat, a l'orquestra anònima (o pseudònima) d'infiltrats potencialment molt traïdors, i doncs altament nocius per al cos societari, on, exclusius, tanmateix, els oligarques panxacontentament no campen, com sempre han campats.

Cau, com qualsevol home dels qui no som gaire marietes, sota la fèrula de la petulant i impudent Estel. N'Estel, sos llambrecs piròmans coincideixen sempre amb els incendis als cors dels homes qui les rebem. Caiem ardents, cremats, com falenes enceses per la flama de l'espelma.

Escolta, tu, àdhuc els arbres mascles se li foten a cremar, si mai se'ls esguarda durant més de dos o tres segons seguits. I per a cap ocell a cap branca, malament rai, pobrissó.

Potser la llum als ulls de n'Estel és com ara la molt més poderosa llum que ix, no pas dels ulls dels vius, ans dels ulls dels morts. Tothom sap que la llum dels estels ens arriba als ulls en acabat de travessar milers i milers (i de cops àdhuc de milers de milions i milions) de centúries — una llum de més a més que correspon, la majoria de vegades, a la que eixia durant el procés d'esclatar definitivament i d'esdevindre no pas res altre que, de bell nou, energia. Potser n'Estel és morta, i és que ens n'enamorem, els obscurs poetes, com ens enamorem dels altres espectres.

I n'Hectoret, com algú qui jo sé, les cruels cremades les pateix en silenci, car altrament com gosaria, nap buf, pet tot fet, patufet, d'aixecar la veu i denunciar-se davant la salvatge bàrbara irracional insensitiva plebs?

Sempre dissimuladet i a l'aguait, ell, confós en les foscors, fent-hi el mateix paperot del, «*No hi soc, no hi soc; soc enjondre; no soc enlloc; ningú no em veu, invisibilitzat; això, invisibilitzat*».

A tornajornals, vull dir, a l'inrevés d'ella, conrea ell l'esguard de gairell, d'aparença tètrica, i se'n vana, i es creu que faria por o si més no n'inspiraria, i si no pas por, malfiança, o basarda i neguit. Tret que, en la realitat, no hi ha anat mai,

en presència de ningú, altre que amb el cop d'ull traïdoret.

El trobaríem, de vegades, si el sobtàvem, acaronant ambrosíaques piles d'escombraries.

L'oïa que digué, apropant-se a les palpentes a un clàssic o altre (que prou en deu haver qualcun qui ho ha dit, això segur, car els clàssics, no en fa poques, de centúries, també, que ja van dir tot el que calia dir, i tot allò altre que diem ara, què és sinó refregar el mateix fregit, re-remenar i reescalfar la mateixa samfaina?), digué, dic, «*Encimbelléssim la brutícia; i no ens n'abstenguéssim mai, de flaira'n la subtil feixuguesa. Un reguitzell impressionant d'aromes afalagadors us embauma, llausanger*.»

Ha demanat a algú tapat com ell, i com ell preferentment del món ocult, que li manllevi si us plau tots els carboncles que se li adhereixen a la corrupta pell, com les més succintes i negres pegellides. Amb no pas cap èxit ni un de moment.

Té un fetge, diu, artrític i transgressiu, lasciu i subversiu, on sempre sembla que cap gorgona no hi visqui remenant-hi tothora un viu fogós caliu.

Clandestinament, subreptícia, sense que ningú no se n'adoni, sovint ni ell, recluta homes-titola, rapaços, qui s'arravaten i estupren a tort i a dret. I per a les forces marítimes, sense necessitat de vaixells, recluta homes-tritó, com a aliats segurament tan amorals ni despietats com els altres. Perfectes hordes contra-invasores tots plegats, contra l'invasor qui l'ha desposseït de tots els atributs. Car tan famós com no fora ara (en part mercès al seu fabulós físic), fent riure tothom als escenaris! En canvi, la seua incòngrua inconspicuïtat a la qual el condemnem (car li prohibeixen el verb, del qual es creu un mestre) el torna tan innocu que

només només pot somiar truites, com les ara enyorades que es menjava, heroic, quan era encar jove. Exacte. Per als qui, entre les dents afamegades dels repel·lents invasors qui se'ns consumeixen, sabem nogensmenys comprendre'ns, car la nostra llengua és perfecció, és encar ara un altre heroi ignorat.

En tot cas, va, sense que ningú ho noti, sempre aplaudit per tota mena de molt rancuniós homenic o humuncle, com els gnoms i els elfs qui fotem capitombes de sonats pels cantons enfosquits.

«*No siguis datpelcul. L'enemic és fàcil de reconèixer — parla en enemic i sempre te la fot — i naturalment sempre te la fotrà — perquè essent l'enemic, no pot fer altre que fotre't. I si mai, amb immensa palesa imbecil·litat, li fas la farina blana, t'acabarà d'escabetxar d'una puta vegada. Mai no hi col·laboris, mai no en fotis cap cas*.»

Ens afluixàvem les faixes, jo àdhuc em desfaig la meua, de tant de riure com ens feia quan menys es pensava que en volia fer fer a ningú, quan anava amagat entre boires i foscors, i poc se n'adonava que la resta dels gnoms i elfs com ell preteníem tant com ell, tret que sabíem que els elfs i gnoms ens reconeixem en la nostra pretensió de normalitat i ferotgia 'civilitzades', i ell encar no n'havia descobert el secret.

Ell i el seu físic humiliant — humiliant per als altres, és clar — car prou creia, potser amb raó, que tothom li envejava un cos tan fàcilment '*invisibilitzable*'!

És el seu un planeta buit, saturat d'attosegons immòbils, on el romanent dels saltamarges incorporis hi fem infinita bugada de bugaderes esculpides en dolomita.

Veníem de l'obsolet orfenat a l'oasi dels escorpins. Entre els merlets, ens escarransíem i esguardàvem, esverades, els eclipsis i els miratges, i no n'enteníem borrall, i crèiem en la fi del món... o de l'univers, tant se val. En perdíem la xaveta. Només hi guanyàvem neuràlgies.

Per les pregoneses del desert ens n'arribàvem remots batalls persistents que nodrien batalles llunyanes. Insensats ciclopis origamis s'aixecaven, com els quatre genets de l'apocalipsi, i, dements, es fotien, per patològiques minúcies, a simular matances recíproques.

I només hi vèiem, com voltors, amuntegats cadàvers, com ara carronyes gitades als canyets, enllà dels murs, no gaire a prop.

Sabíem una cosa. Que a l'orfenat no ens ensenyaven re de vàlua. Només ximpleries a acomplir.

Que lluny que no érem llavors del vespre on, escàpoles, no trobàrem el foc que feia per a la nit el lepidopteròleg vell, l'expulsat n'Hac-Hac. Fou ell qui ens feu avinent que la neutra natura mateixa ens ofereix pertot teca a aprendre, teca de debò, no pas bestieses metafísiques.

«*No us cregueu mai, minyones, re sinó la revocabilitat de tot precepte. I cal sobretot expel·lir els letals verins del fanatisme. Sabreu que com més exaltat és ningú, més contraproduent no esdevé. I que calma i designi és només allò que val.*»

De sobines damunt la cendra, el lepidopteròleg sap que els únics reialmes que val la pena de transitar són els reialmes immaterials, i absolutament eteris i espirituals, dels guèisers

i els volcans, d'on no fórem nades, evocades i amb ales, com els altres papallons — amb el corol·lari a tot això que el cor de la terra és palès que ens estima apassionadament. L'única passió que no fa mal...

I com tornaves, tan tard a casa, a cruspir-te novament la truita eterna. I llavors, melangiós, de vegades com tot s'havia espatllat tot d'una! La lluita agònica amb el teu bessó et desesperava.

«*Qui me n'esbrina ni em resol l'enigmàtic rebuig del mirall envers la meua imatge? Tan bé que no ens enteníem adés, ni prou enjogassadament, com gat i cabdell! Inexplicable!*»

I a la nit segurament tornarien els pèrfids malsons amb les vellutades aranyes negres qui se't fiquen pels traus com subtilíssims talps, i les freixures llordes i esqueixades que t'asfixien, i els rosegadors monstres de dolor que són els païdors revoltats.

Condemnats a viure dins un cos. Mon cos. Ton cos, n'Hac-Hac. Els vostres, xalestes i xiroies bugaderetes amb l'entranyable toc pobletà.

«*Ton cos, ton fat*», devia haver dit el fabulós clàssic parabòlic de sempre a un lloc o altre de la seua vasta incommensurable obra.

Només la molt colta deessa al Parc de Puig-ratolí, amb un cos incorruptible, t'ho resoldrà, un matinet on estigui prou de filis.

O potser no, ni ella, pobre noi, qui sap.

(...)

38.— (*Era un altre dels qui se la pelaven sense arrest, dels qui sentien tothora la pútrida bufera de la mort bufant-los el culet*.)

Anava a veure un metge per qüestions de fal·làlgia, malaltia, es veu que ni greu ni lleu.

El metge, un dermatòleg dissolut, en acabat de tocar'm i retocar'm la tita, m'envia la dona, vull dir, la qui al mateix temps li fa d'infermera, perquè fos ella qui m'hi posés la pomada que em guariria...

Pel que es veu, és una pomada natural, la pomada del cony.

Em mormola a cau d'orella, enigmàtica, i segurament sibil·lina, «No hi ha puresa, noi, com la dels promiscus. Car, desenganya't, allò que hom anomena 'amor' només és verí i viró. Verí amarg i massa sovint letal de maleït viró qui viciós rosega el cervell. Cardar és un plaer i la solució a tots els mals. Com més cardis, més cardat no et trobaràs. No et caldrà anar mai més a cap metge. Ja saps d'on et ve tot el mal i tot bé.»

Se m'eixarrancava llavors damunt la titeta, i hi manxava i manxava de tal faisó que em destrueix tots els ossos de la

com se’n diu, la pelvis.

Amb allò, ixc de cal metge (com s’escau, és clar, molt més sovint que no pas) molt més fotut que no hi entrava. Carranquejant m’arribava, més mort que no viu, a la cantonada. Pujar a l’autobús fou un calvari.

Cony maleït, tot hi orbita. Tot hi volta. Implacable ull central de palpebres assassines, et sotja fins que et mors, et penetra amb l’esguard fins que t’ha mort. I tot ho engoleix: arbres, cossos, microbis, galàxies. Infern sens fons.

Això de cardar, em dic, mai més, mai més. I ara que sabia finalment com eren fetes de debò les dones, pelar-me-la mica, tampoc.

Una por incontenible als conys i a tot l’arsenal que hi duen dintre, vós! Avorrició, abominació, nàusea... La primera vegada equival a la darrera.

Recitaves, histrió, en acabat, la nit, menjant-te la truita, davant el mirall, que tant se valia, per vies fastes o nefastes, la qüestió era que l’Estígia se t’enduia a ínfims paratges on tot no era sinó molt pansit destrempament. I prou.

T’hauràs de fer fotre. Això del món i de com som fets, és el que hi ha. Això és tot el que hi ha i no hi ha res més. Conys qui t’anorreen, arbres qui creixen i s’estimben, microbis qui pul·lulen i manen pertot, galàxies que es desfan com marrofins al cafè verinós de l’espai sens fi...

I davall de tot, sempre present, sempre escanyant-te, despietada, la basarda que et mors. I mort, què, eh? Què, què, què...!

La por, la por. És la por concomitant de viure i d'haver-ho (dins d'allò que ets capaç de capir) tot capit. Tot capit innecessàriament, pitjor, de manera molt perniciosament contraproduent, car prou saps que com més saps, més perds, que tot allò que emmagatzemes a l'efímer cervell va destinat, aprés que ets mort, a no ésser mai més capit ni vist (per a un 'tu' ara inexistent) durant l'entera eternitat d'una caòtica evolució universal infinita, una evolució amb giravolts marejadors interminables, eons rere eons rere eons on tu hi manques...

Davallant de l'autobús queies part de terra. Hores de la nit, ningú no et replegaria. T'arrossegaves cap al piset, la truita fidel t'hi esperava...

Et fitaves al mirall, que vell que t'hi tornes, no creus?

Reialme ínfim de la realitat, doncs, on el temps és la intrínseca malaltia universal que incessant tot ho degenera.

Això. I si aprés et demanes què hi farem, la contesta és que què hi pots fer... Altre que (sigues sincer, no t'hi escarrassis pus) absolutament no re.

Absolutament... no... re.

(...)

39.— (*Una altra de les nombroses sevícies dutes per la*

invasió.)

Al camp de Mart del castell, s'esqueia que hi jugàvem al futbol, quan esclatava, amb la ventegada i la polseguera, una gran tronada.

Ens aixoplugàvem sota la porta del Lleó i guaitàvem el cel, i el solcaven, cavalcant grifons, diables esquelètics d'ulls flamejants. Ens dèiem, «*Heus-te'l, tu! Un altre miracle del parènquima del taumaturg!*»

D'ençà que el taumaturg n'Aureli Pi la bona estàtua d'en Neptú de la plaça epònima, amb el seu trident (mentre l'altre carallot dejús hi passava, bo i beneint quiscú a tort i a dret, sense malfiar's) dirigís un llamp letal a la seua coroneta, ara la vila el volia dissecar per a plantar'l al museu eclesiàstic, o com se'n deia? Parroquial, em sembla.

Li deien, per a animar'l, les altres estàtues a en Neptú, el gran director empipat qui havia, durant centúries i centúries, orquestrades les aigües incontaminades, mai les omplertes de brutícia que pertanyen als pobres cretins en èxode idiota del paradís que ells mateixos, molt barroerament, han anant volent perclòs i moribund.

Li deien, «*Xeic, aquest cop també estigueres collonut. Això dels déus, som genis colossals, ara hem inventat el més mòrbid dels parallamps, els para i te'ls separa en trenca-cranis espectaculars; com salten els cervells llavors dels farsants reunits a la plaça a proclamar-hi merdegades oratòries en forma de risibles arengues, hà!*»

A la Gota de la Llet, els tres necrotomistes, els tres autòptics patologistes de guàrdia, a l'hora de desembudellar'l, abans d'empallar'l ben empallat, se n'adonaren que el parènquima de la melsa li feia pampallugues de coet d'alienígenes de galàxies de cal collons o de més lluny. Se n'adonaren, així mateix, amb l'anàlisi detinguda posterior, al mateix temps que els raigs siderals els eixorbaven tots tres, que era aquell el pinyol d'on radiaven alhora els raigs miraculosos del taumaturg Aureli. Abans de morir, esdevinguts putrefactes en un tres i no res per maledicció del parènquima, els tres màrtirs de la ciència assoliren de ficar'l en una capseta de plom ben tancada hermèticament. Tots els miracles d'aquell òrgan espintrí o espurnejant havien estat absolutament desastrosos, no pas solament per a la vila mateix, per a tota la contrada, per a tota la nació catalana, de l'Alguer a Alacant, i no cal dir, per reverberació incontenible, per al món sencer.

Els paers, sempre molt cagadets, resolgueren d'enterrar'l quilòmetres i quilòmetres davall l'estàtua protectora d'en Neptú, déu nostre central.

Es veia palesament tanmateix que, així i tot, evidentment, l'objecte maleït sortit del cos del patriarca infernal continuava de fer maleses. Això dels dimonis esquelètics damunt grifons i flames als ulls i colcant pels núvols procel·losos i petarrers.

Tots els vailets del partit abandonat n'estàvem convençuts. Hem nascuts per a ésser putejats pels miracles dels collons, i no solament putejats durant cada molt putejada etapa de la vida, putejats així mateix a l'hora de morir d'una desgràcia o altra.

L'òrgan on l'Aureli i els altres faldilletes assassins com ell es

desaven els miracles, se'ls haurien d'haver fotut al forat del cul, justament al parènquima del budell jussà o culà, en lloc d'amagar-se'ls a un lloc tan abstrús, abrupte, i vull dir tan poc accessible, com la melsa o la bufeta del fel, vós. «*Així* — això col·legíem la unió del minyons sota la porta del Lleó — *potser per sort un bon dia l'òrgan enemic l'haurien cagat i tot, i llurs parroquians involuntaris podíem respirar una miqueta, sense tantes de mèrdiques pors com sempre, d'ençà de la invasió, no hem patides, fa?*»

(...)

40.— (*Els tres pellaires apol·linis espetegàvem pels insospitats avencs*.)

Fou en Píndar qui feu, «*Un home no és sinó el somni d'una ombra qualsevol.*»

Doncs bé. Crec que és evident que l'ombra qui em somiava s'ha morta mentre em somiava.

Un migdia assolellat i calm, al seu indret d'enllà d'enllà, l'ombra s'ensopia esbaldregada a l'ombra d'un tell (o potser d'un vern, car prou crec oir-hi encar remor d'aigua que corr), i hi havia algú qui netejava l'establia... i qui era doncs aquell, que ho recordi, sinó jo mateix... qui amb l'ajut

indispensable d’una escombra i una galleda d’aigua impol·luta… jaquíem l’establia sense bri ni brossa de brutícia… neta i blanca com la neu mai trepitjada ni guixada amb els escrits insultants dels objectes i creatures malauradament duts per l’oratge o les circumstàncies.

Lúcid, m’hi veig, crònica vera. (Tret que si aquesta, com tota altra crònica, no és sinó el recull d’uns fets aproximats, triats segons els desigs i preferències de l’autor, i l’autor, el somiador, és mort mentre l’escriu, quina vàlua creieu que serva encar…?) (Saps què? Ja ho resoldrem més endavant.)

Hi era assaborint el resultat meravellós de la meua feina, la meua tasca homèrica, i fou llavors on, vingut d’enlloc, un llamp d’aquells de tall d’allò més sublim ni formidable, d’aquells, dic, que obren bretxes a les més dures escorces tel·lúriques, percudí doncs la terra on no érem, i n’obrí sobtadament una bretxa fora-amidada, d’aquelles que s’empassen goludament carros sencers d’èpics i herculis herois ctònics qui moren doncs colossalment entrepanats per masses de roques inquietes les quals tremoloses s’estreteixen en acabat dels esplèndids impactes.

Crec que, penjat com un baliga-balaga banzim-banzam darrere la quadriga, personalment, com ells, també sobrevivia mercès al fet que els bravíssims cavalls dels altres dos pellaires, n’Amfiarau i en Bató, reguitnaren, no gens contents per llur fat imminent, i murris i malbons es negaren a ésser engolits.

Emergírem els quatre cavalls (en Giaur, en Vòrtex, en Boget i n’Abissal) i els tres aurigues, tots set ferotges i triomfals, i trescàvem de bell nou damunt la neu novella, cascú estort i pel seu costat.

Tanmateix, jo solet, pellaire sense pells, pelat de fred, il·literat i claustrofòbic, pensant-me voltat d'enemics tètrics i invisibles... timorat i estupefacte davant les petges ominoses... peülles i peuades d'ase daurat, i de nina sola i verda com horitzó... urpes de pelicà... espirals de serp salaç... i de quin ens camuflat de sòsia aguerrit i esguerrat... no crec pas que arribaré enlloc abans de caure ben glaçat.

L'ombra qui em somiava, altament heroica ella mateixa, em jaquia orfe al món, sense els atributs que bo i somiant adés em prestava... em jaquia absolutament deslegitimat, bord... esdevingut no re o no pas gaire.

Cusc i humil, talment com hom no es capté quan capta, romania ara, extraviat i sense comprendre-hi re. Havia àdhuc perdut el do de mon clarinet. Com el meu amic en Màrsies, sonava a fals.

Tantost no eixia del desert de neu, qui cony podia capir un món com el que em trobava estampat davant...? La importància que els dissortats qui hi maldaven donaven a certes inexplicables futilitats... com ara l'honor, la glòria, l'amor propi... i la fe, el déu, la pàtria, la família... i llurs fàtues extensions... l'heretatge, l'arbre genealògic, la nissaga... tot ximpleries... tot completament incomprensible per a un enteniment com cal i verge.

On hi havia 'fe', no hi havia cervell. Per als 'fidels', allò del cervell era inútil, una nosa. Cap nexe ni un amb cap raó amb cara i ulls.

I el primer cop que no oïa el mot 'hereu', m'esfereïa fort... em creia que no fos mot de fatal maledicció... Me n'allunyava ivaçós i dient-me, «*Hereu, ecs!*» Car m'havia ensumat, no sé pas d'on, que tot hereu era un lladre molt

injust i perillós.

Tothora despagat, amb tantes d'il·lusions que no hi entrava en acabat de l'aventura al món clàssic!

Era com qui enmig del pentacle, es troba, malgrat ses piramidals expectatives, únicament tastant, disgustadament, un vergonyós gust de cendres. L'estupor de l'adversari diabòlic davant tanta de comèdia, el gic a la imaginació d'altri. «*Per què no et moderes en els anhels salvatges, carallot? L'exposició histèrica del teu descoratjament és indecent. És com si et mostressis públicament bo i cagant un estront pèndul, molt reticent a tombar a la seua tomba dins la tassa... un cagalló enganxifós que, agònic, no es vol desenganxar per re del món. Trist panorama. On et durà la teua arrogància, beneit? Et penses que es tan fàcil d'evocar els somnis dels morts? Tant o més com els dels vius!*»

De fet, hom hauria dit que els presagis abans d'entrar d'estranquis a la vila estúpidament 'civilitzada' no eren gens bons ni brillants. Car senties tocar a morts. I no pas que com l'imbècil qui es veu que havia dit, «*No et demanis pas per quin collons de mort toquen a mort; toquen per la teua*.» I t'imaginaves alhora l'espectacle repugnant, per exemple, d'una grotesca catedral, amb sinistres doctrinaris lloros amb ínfules idiotes per barret, bavant gallinassa i recitant rèquiems i cantant absoltes, i, a tall d'antiverí, ben aviat recordaves el mot del vell clàssic n'Otzies Marc, «*Fot-te'n del mort i dels capsdecony qui fan que el vetllen. Un altre qui mossegava (i mastegava) la pols. Almenys el mort evidentment no ets tu! Uf, prou pots! Regracia ton fat que tan bé no se't porta per l'instant, i tira envant... Tu rai... Escolta, noi, al contrari. Amb el cangueli i la cagarel·la que et provoquen de part del budellam, les fúnebres campanes són sempre un ajut a la defecció... la defecació. Cal salvar*

la pell, i allò que la pell t'hi porta dintre heure-t'ho ben net. No hi ha re que compti com això. I au.»

Així, amb l'alegria de l'infant qui pertot arreu troba 'tresors' que ningú altre no hauria trobats, la meua disposició a acceptar meravelles, miracles, francament es veié immediatament defraudada. Aquells pobres 'civilitzats', les manies que patien! Era esfereïdor.

Llavors, això rai, trip-trap, de pellaire a escombriaire només un pas.

Acostumat amb els estables d'Augies, allò d'escurar cossis d'escombraries no era pas com qui s'escura el cervell a la percaça d'una certa paraula absent, molt àrdua feina del cronista ver.

Fins que, com amb el cossi, el cervell roman ben buit i rostat i la paraula cercada… enlloc… la paraula no hi era… era una paraula inexistent que manca a cada llibre (per estranyot que fos) del món… potser a cap llibre perdut amb alguna de tantes d'extincions com ha sofertes l'esfèrula on som…?

L'hauré de somiar, de cercapouar al pou sens fons dels mots latents… els mots que, sense matar-s'hi prou, encar fan cua on els mots no nats en fan… hi són '*in abeyance*', a l'aguait, esperant que tard o d'hora no els toqui d'esdevenir existents.

I un cop atès, sabré què dic… en suspens, doncs… si caic no caic… com la nostra República dels PP. CC…

Com l'insigne poeta vàndal, en Luxuri, ja em deia, molt millor que tots els meus altres enemics ineducats, en els seus versets obscens, on se me'n fotia perquè (jo) era lleig i geperut, i era impotent i capat, i marieta i portava les calces

descartades de la dona, i havia volgut estudiar (sense cap èxit) per a clergue, o per a psicoanalista, o per a metge pelat, per a poder'm cardar sense pena ni recança les més tendretes criatures qui hom no em confiés...

«*Els braus senglars, un cop capats, ens transformem en grassos bruts descurats bacons...*» En Luxuri havia mès eixos mots com si fos jo qui els deia.

Hom arriba on pot. I d'escombriaire es conforma... ei, i s'hi adelita i tot, si sap que qui no s'adapta bonament al món que li ha tocat, pereix, i au.

En canvi, per exemple, de clergue, hauria llavors aquell avantatge de saber per primera vegada allò que prou sé ara que, de sàpiguer, prou ho sabieu tots els altres, distribuïts a la babalà pels sacres llocs de pregon estudi de les obres mestres... a saber, que totes les dones són putes...

Se'm venien a confessar a ramats i em deien que les perdonés, car havien cardades pels descosits àdhuc durant 'quaresma'! Les bestieses!

I les impúbers xiquetes a la rebotiga de l'adroguer, qui també m'hauria feta força peça d'ésser, per tal de pujar de categoria i esdevenir algú més acceptable, em deien que llurs conyets eren ja peluts, i se m'apujaven les faldilletes o se m'abaixaven el pantalonets per a mostrar-me'ls, els conyarrins, amb certament uns pelets (nogensmenys de fresc arrencats de la cua d'un pobre moix d'atzucac) els quals s'havien enganxats amb pega. I jo fent carota d'enganyat, i trempant nogensmenys. (Oh, quin pecat! M'hauré d'anar a confessar amb el confessor qui jo mateix ja soc, masturbant-me a la voreta de les 'quaresmàtiques' pecadrius.)

I no cal dir, hom ja s'ho deu poder imaginar, com s'aprofiten les dones dels psicoanalistes i dels metges pelats i tot — quines pocavergonyes en vergonyosa complicitat amb quins pocavergonyes! Que bé que deuen entendre's, parells de farsants a pèrdua de visió! Pixant ensems a la mateixa tassa!

Hom, simple escombriaire, prou com cal i prou, tot això, si més no, renoi si no se n'avergonyeix pas prou, de pensar-hi!

Tant se val. Tant la deontologia com la parenètica de l'escombriaire em demanen d'ésser prudent i m'aconsellen doncs que cal sempre millor callar que no pas revelar, i em constrenyen de més a més tàcitament (i per jurament el jorn molt honorat on no em lliuraren el carnet amb la llicència) a no desvelar mai els secrets de la brossa ni les deixalles llençades de cap masia ni habitacle. Això no. Això mai.

Ningú del nostre ram no ho faria. Al contrari, tothom i ningú qui ha mai enaltida la delació pensem unànimement que no es mereix ni viure, ni encar menys de servar aquell petit múscul pútrid seu, la bífida llengüeta.

Personalment, de més a més, mai atès per la mania autodestructiva d'adorar les forces autoritàries, em mostrava extremadament reticent a col·laborar amb la malcarada bòfia abominable.

Així anava la conversa, cascú seguint son trop, i sense escoltar l'altre, inharmònics, cacofònics, gens simfònics...

Els tres anàvem a la moda. Ells i jo. Sabates policromes ens ornaven les peülles. Un calçat llampant no pas tampoc gens simètric, cascuna de les unitats amb els seus propis motius espargits a diferents indrets, tot en tot inspirats en els

símbols i sobretot les molt vistoses colors d'en Miró, amb blaus, vermells i grocs doncs molt vius.

Tornant a casa encar viu, mes advertit pels adversaris que em tenen vigilat de molt a prop, i que el paquet que em cauria fora de campionat, no voldria pas ara que se m'enfonsessin, les sabates. Per això he trobada una pedra llarga amb la qual burx ben endins i me n'adon que, efectivament, l'estany sencer sembla servar la mateixa consistència. N'assaig la solidesa. M'arriscaré a caminar-hi? Arribaria abans a ca meua a apaivagar-hi com cal les emocions del pobre cor.

Al mateix temps, tot al voltant, a les envistes d'enlloc, com abellot voltant cap pot de mel hermèticament tancat, jo qui em posat i sobri, i sòbriament, com cap prim circumspecte verm qui a pleret et va rosegant el cervell, adquirint noves peces d'informació que m'aclarís re, els neguits se t'apilen, et creus potser d'escirres clafert, i com t'ho faràs? Car, minyó, som-hi, quan la natura et vol mort, mors. D'on no en pot extreure'n, no en pot rajar. Estroncat, se t'acabava el doll. I prou...

Senties, crec, remor de rems. Aigües enterbolides pel moviment d'un astorador boldró de femelles nues...?

I llavors, degut a l'atapeïment dels glomèruls, no crec pas que nedessin (ja no dic pas gaire) gens. Vull dir, les sorolloses dones nues... unes quantes... força granades totes... amb una corpenta com les que li abellien a en Rubens... ço és, mamelludes rai, i natjudes... i dues o tres àdhuc panxudes... les quals totes plegades prou pretenien de banyar-s'hi.

On...? On paràvem...? Érem encar al desert de neu, amb

cascú a lloure pel seu cantó...?

En aquell estany si fa no fa arronyonat, reniforme, força llarguerut, mes de suaus corbes, i sobretot ja no pas densament glaçat, m'hi trobava (ben a la voreta) ara mateix a un extrem... les dones qui s'hi banyaven eren a l'altre, on, qui sap, potser el Sol hi havia tocat més i ara la substància era menys compacta... de fet, veig que només s'hi fiquen, ah, i llavors escarafalls rai; ara, com dic, de bellugar-s'hi, no pas gaire; altrament, impossible de nedar-hi, per exemple; l'element on s'immergeixen ça com lla massa enfetgegat, espès, oi? I fred, és clar.

De faisó que no hi romanen gaire, i n'ixen totes roses i rogetes, i molt animades i envigoridotes, com si et venen amb afanys de brega, això també.

Car som gairebé diria davant un fenomen de la natura.

És al cap i a la fi un estany estranyament només mig glaçat... no pas glaçat solament al cresp... de faisó que cap a més avall sigui líquid... com passa sempre. No. Me n'adon que tot plegat, l'estany sencer, manifesta la mateixa consistència, del cresp fins a baix de tot, com si fos fet alhora de neu i aigua, de neu qui comença de fondre's i d'aigua qui és a mig glaçar's.

No pas que no em vinguin mots a l'esment. Mes tampoc segurament el just. Com n'havia dit abans (o després)? L'hauré de somiar. Qui sap si no he esdevinguda ombra qui somia algú molt més llest que no soc?

En realitat, mercès als somnis, mai no he vist clar que re sigui fosc.

Si per a mi re fos fosc en la fosca, també us ho deia. Mes no, no pas somiant. Ara bé, veig, això sí, a l'indret 'civilitzat' on els senys lúgubres toquen ridículament a difunts, com si això arreglés re... hi ha... tots aqueixos homenots seriosos, amb carotes de jutge o de saberut, repugnants, suposadament instruïts... tots aqueixos fastigosos plepes, feixistes, creients, creguts, cruels... moralistes de pa sucat amb sang i merda... ontòlegs i 'harmaguedonians'... amb teories de boig perillós... de vegades estossegant pels bancs al carrer... llurs 'veritats' de peu de banc... quin gatxull... mes molt més sovint per les petaneres cadires a les televisions... bavejant carrinclonament sobre déus i àngels i dimonis... amb esperits, i fantasmes, i ànimes, i ximpleries d'aqueixes... molts de suposadament acollonidors misteris... quan de misteri re, home, re. De misteri, no n'hi ha cap. Enigmes inexistents, rucament i cretinament empescats per gent molt tocada del bolet i pallussa... profetes, teòlegs, sants de cloquer, estrafolles i monçonegaires en general, rampoina d'aqueixa... llur espúria saviesa tacada d'indesencastable imbecil·litat.

Al contrari, vós, escolta, tot és tan clar! Que d'on venim? Que d'on anem? Venim de la química i anem a la química.

Que si déu...? Betzols! Collonades de capellà. Monstres de fum, papus per a fer por als ignorants... I a quin món monstruós creat per quins altres monstres qui els han doncs creat a ells viurien aqueixos monstres? I quin fora el monstre qui creà el monstre qui creà el monstre qui creà el monstre..., i d'on collons sortia el primer monstre...? Eh...? Què dius? Què t'empatolles? Amb quines datpelculades...? Quin primer monstre...?

I que si els planetes i els estels...? I la buidor incommensurable, i les galàxies i les supernoves i la

destrucció constant de l'univers...? Tant d'infinit balafi, dilapidació! I re sense cap ni centener!

I ací és on responc, exultant, «*Precisament! Tot resolt de ben llonga data pels clàssics! Això rai. Una mica de pesquis, nois.*»

I que si els animals...? Llurs imperfeccions, llurs estranyeses, llurs raons i necessitats, llurs deposicions fecals incessants...? Exactament com vosaltres, els animals, caps de trons, fets de la mateixa química i anant a la mateixa extinció on la barreja es reprèn... i es reprèn perquè no pot fer altre... què altre vols que foti...?

Car tot allò que hi ha no pot fer altre que barrejar-se atzarosament. I prou.

I prou...

Mentalment força fatigat, repenjat a la soca d'un vern, o potser d'un tell (crec que la sentor de les floretes me n'arribava), m'hi adormia.

Potser m'hi moriré somiant un home...? Una dona...?

Què...? Què...?

(...)

41.— (*Com si no n’hagués, prou, univers merdós, aquells maleïts només hi són per ço d’afegir-hi merda*.)

Zombis disfressats. Llurs humorades criminals, llurs parasitismes corruptors, envaïdors, rostadors, abductors… dels cervells més innocents… els maleïts venedors de verins de religió… els mixorrers i els fanàtics… els xarrupallànties i els psicòpates… els fanocs i els sanguinaris il·luminats… tot allò que vomiten hom ho redueix immediatament a l’absurd.

Llurs fantasmagories pueril, ridícules!

I la crueltat!

Transformen cada llorda agonia en pitjor tortura amb prometences i salivoses mentides d’horrors eternes, on les immortalitats irrevocables d’angoixa absoluta et tenallen i encadenen a un atroç futur d’on eixir’n és d’empertostemps de totes totes impossible.

«*De les normes establertes, sorprès*
En delicte flagrant d’infracció
Com estorta àliga pujava empès
Vers l’ou xorc de la constel·lació.

Fingia de cap llei re no haver entès
Ni dels lladrucs de l’empait cap mitjó
Ni rotund esclop romandre’n atès.
Qui el volia, abominable guardó?

So qui invulnerable es deixondeix
I s'inhala idíl·lic i arrodoneix
Per a davallar a l'engròs per l'embut.

Cap de mos espiracles pateixen d'escorbut
Ni exhalen com ninot pensiu i quec
Fats llocs comuns del doctrinari pec.»

Esfereïdores esvalotades trucades servant abracadabrants pútides quimeres perquè els les compressis, com si fossis un altre tocat del bolet.

«*Pudegós empudegaire, desa-te'm, fon-te'm!*»

Tanca't i no treguis el nas mai més, que no ho facis d'estranquis, nocturn i predador.

No hi pertanys, món incopsable; com si hi ets arreu cap extra inconscient perdut pels escenaris, cap extra de teatre qui hom ha afegit a l'espectacle sense ni haver-ho fet a propòsit, així, d'espetec, per casualitat, i ara, a escena, sense saber-hi què hi fot, nogensmenys hi fa tossa, amplifica la versemblança de la cosa, ell, el pàmfil, ficat allà per les circumstàncies, l'únic personatge sincer, l'únic en tota la producció qui hi és com cap altre negligible decorat encar més creïble, i tot i que no sap de què va re, tot i que és l'únic qui no endevinarà mai fins al final (i encar, car el dubte persistirà) que allò no és sinó una altra ficta representació... el paper, el fa.

El paper que li toca, el fa.

Els qui sense bellugar'ns anem esventats, si fa no fot a trenta quilòmetres per segon, pujats, si et plau per força, al vehicle

Tel·lúria, sense voler-ho ni adonar-nos-en, i temporalment i d'accident (mai millor dit), raptats, empesos, burxats, injectats al tronat vehicle qui embaladament embogeix, presos irremissiblement en la sínia tràgica, inconspicus, i a les talúries, ens n'adonem, dic, que som sempre a punt d'estavellar'ns, i reflexionem encar que quin paper més galdós no farem sense haver'ns-ho proposat a fi de comptes, ara que l'esclat ens xemica en mil ions.

Infiltració. Esconillant-te pels conreus. Forat d'albacar, pels glacis perillosos. A marrameus eixint de sitges pregones. Per troneres tronades, polièdriques, com ara afectades de pel·lagra. Reblumalla escantonada pertot arreu, barbacanes escrostonades, escarpes i contraescarpes, revellins, com serrell de teixit de finíssim trama i ordit al coll molt bast de cap colossal guardiana qui, per càstig, al llord immund sangonós flum del vall et va somorgollant fins que no t'hi ofegues.

Les dones velles qui, cor-bo, *out of the goodness of my heart*, per ma bonesa inherent, m'he prestat a ajudar mentre so deambulant per parcs o fires o vasts magatzems mercantils, dones qui amb humil braó impedia que caiguessis per talussos massa relliscosos o s'encallessin a forats massa estrets i torts, eren en realitat actrius llambresques i expertes en la indetectable desaparició. On, sempre, llavors, quan tot s'ha acabat, al final sobtat de la peça, sol en la foscor, ets l'únic que romans sense lloc on tornar.

Fuig, fuig. Tot teatre d'acció és asfixiant.

«*Das Meer ist blau, so blau.*»

La mar... L'oceà tan blau, tan blau... Dolç naufraig.

Espiracles, exhalacions. Oxigen.

(...)

42.— (*Tastàvem indirectament les mels del cony de la Victòria.*)

A la processó triomfal, hi anava disfressat d'armat, i els qui ens esguardaven a les vores de l'avinguda, em xiulaven i tot que no ho feia gens bé, segurament perquè no portava amb prou escaiença el ritme tot percudint el terra amb l'aristol endurit de la llança.

Car anava pelat, els deia, «*Us em desfogueu, nois; llenceu-m'hi pedres, i també monedetes, ca? Que també fan mal.*»

Els armats rai, d'on havíem sortit, hi vèiem descansar els ninots d'en Marrac, de na Marraca, i de tots llurs marraquets, i por és clar que no n'havíem tanmateix tampoc gens. Qui tindria por d'un ninot? Immensa carallotada. Això a part.

L'important. Com digué en Ponç Pilat, «*Només qui ama obeir ama manar.*»

I obeíem les circumstàncies que ens havien ficats al lloc on

érem.

Com deia en Vigilanci Ambson, «*Com malignes borinots roden les parques — i damunt aquell damunt el qual no es reposaran, malament rai, que li tocarà el rebre*.»

I a nosaltres ens tocava de pertànyer a la guàrdia romana.

I no pas que no diguéssim el nostre parer, mes qui en fotia cas, uns no ningú manats pels grossos barrets. Tant se val, antiga història. Com diu en Plini, «*Si les mateixes bestieses les diu un aristòcrata i un pobletà; si les diu el primer són collonudes d'allò pus, i si les diu l'altre, que es foti, capdecony qui és, no valen re, més li valdria que es fotés la llengua al cul, i hi llepés com n'Aschenbach*.» I això si no s'escau que decidien els caps grossos que precisament tes bestieses són àdhuc subversives.

Com deia el sublim director n'A.A. (n'Arschloch Aschenbach), tantost veure-hi, entrant al cementiri, el reguitzell de lloses als morts, molts dels quals suara coneguts vius i dempeus, i sobretot havent així mateix clissat, tot i que l'oblidava al cap d'un minut, er hatte ihn in der nächsten Minute vergessen (ben fet, massa de por t'angoixaria), el fastigós personatge, gegantí i molt gras de tant de tastar greix de cadàver, qui fa les autòpsies dels assassinats i qui el fita amb l'odi més profund, «*Port mon dol amb queratinosa aquiescència, vós! Vaig massa tibat, i faig mal als ulls dels cretins. Malament rai, n'acabaré tot encarcarat, raquític, artrític, cadavèric, al clot. Saps què? Més val que foti el camp de mantinent vers on creixen els bananers i els volcans escopinen tigres tot cuits i a punt de dentegada*.»

I com l'immens metge, en Vesali, a qui calgué, contra els

obscurantistes capellanufes, anar robant cadàvers pels cementiris de París per tal d'esdevenir el beneficiós i gloriós anatomista que esdevingué, «*També hi anava jo, contrades beneïdes pel Solell i el paisatge i l'abundància, si duia, és clar, prou pistrincs a la butxaca. Qui desdenyaria la bona vida! A part que de cossos de morts n'hi ha a semales pertot arreu, tu.*»

Fent d'armat, mentrestant, m'anava embevent d'una certa bel·licositat fàcil.

I consirava en la palesa fal·làcia i falòrnia de la resistència pacífica. I, encar més capdecony, l'oferiment de floretes als bàrbars enemics.

Deien els pàmfils botiflers (botiflers a la insabuda, potser), «*Som genèticament ases dels cops, parem-hi l'esquena.*»

«*Sí senyor; ataconats, ens ataconaran de nou, i altra vegada, i altra, i vint-i-nou!*»

«*I quan ens hauran ataconats de valent, i brutalitzats i assassinats a llur lloure, a betzef, fins que, sadolls, tips, farts, d'ataconar'ns, se n'adonaran, els feixistes, que ja no piulem gens, que no valdrem una merda, i això encar si cap de naltres enlloc encar no roman mig viu, haurem triomfat, rics i plens.*»

«*I les floretes, dieu? Això rai. Hab keine Sorge. La nostra sangassa, tan abundant, se les enduia totes claveguera avall. I el pacifisme, demaneu? Això rai, keine Sorge, de bell nou. La nostra sangasssa se l'enduia sencer claveguera avall. I el nostre seny senyíssim tradicional, inquiriu? Cap neguit. Com qualsevol altra cagada de gos, embornal avall. I el nostre...? Calleu, collons, prou sabeu prou on, babaus!*»

« *A totdeu i a ningú se li'n fot un pet el que foteu o jaquíssiu de fotre, ara que ja no sou!*»

«Encomaneu-vos a Lilit i a Tanit, filles de la procel·losa nit. I preguéssiu, *Death to asspain. Asspain, fascist fiction*.»

Els del partit del mal al cul us atacaven, i a la més fosca matinada esbotzaven la porta i us etzibaven un tret al clatell. El dit al gallet els tremola tothora de pessigolles. I tot perquè els fot a parir la mort del mal al cul que no els jaqueix mai en pau.

Rac en acabat tot fet malbé, ple de floridures.

El vell Acusmàtic em recomanava, rere el vel, que m'oxigenés per indrets amples i alats, i no pas en indrets tancats amb ferums de suors i pets.

«No, noi; tria pus tost el país paradisíac des bananers i els cràters en erupció culinària…»

El metge em cau malalt mentre fèiem la visita i haig d'ésser jo qui ha de tractar'l. L'he despullat, desmaiat, damunt el llit, i l'auscultava i el burxava pertot arreu, i el penetrava amb dits rugosos, no fos cas que el xoc me l'eixorivís, mes debades, car no reeixia de cap de les maneres a reviscolar'l.

Com si, en el nostre gloriós patuès en extinció, jugàvem de bell nou a bales, pel barri, quan érem marrecs. «S'hi val a burxar?» «Potser sí, potser no.» «Petiteta era jo.» Fracàs definitiu. Guillant.

Tot seguit, amb presses i escarransit, com qui es vol no vist, com si juguéssim a l'acuit, fugint del consultori. «*Conillets a*

amagar que la llebre va a caçar; de nit i de dia, foc a l'establia; demaneu-li quina hora és? Les tres!»

De tornada, llarg inacabable trajecte on el meu cotxe sempre va darrere els dos o tres vehicles que indefectiblement tota l'estona tinc davant. Els so darrere molt a prop, gairebé a tocar. Sense anar massa de pressa, mes amb amb una bona velocitat com qui diu de creuer, fins que...

Fins que tot d'una allò que anava tan ben lligat, tan a cunç, es destarota.

Tothom davant meu sembla aturar's a diferents indrets dels dos costats de la carretera. És cert que, després d'anar força encapsats entre monticles, ara que toquem la costa la llum imposa el seu reialme i hom albira cel i platja.

Veig sorprès que tothom sembla si fa no fa haver's posat d'acord a frenar, arrambar's i davallar de llurs màquines, per a romandre encantat esguardant diries que devers els confins llunyans de l'horitzó, oceà endins, o si doncs això no, una mica més amunt de l'horitzó, com qui examina amb recel i feredat cap esquadró d'avions perillosament fer-hi el ruc, si caic no caic, i portant a bord bombes atòmiques.

Crec que m'afegiré entre els badocs, tret que abans cal que trobi on ficar'm. A cap marfulleda hi he de cabre.

Oceà amunt, i avall el cel, malva contra malva, i els elements essencials romanen capgirats, damunt davall, i sembla nogensmenys com ara si volguessin guanyar llurs posicions originals... molt pastosament... com si els manqués prou benzina...

A la platja de baix, les deesses dels cinquanta. Popudes i

culudes, i peludes i suades, i flairoses, i faixades i enlligacamades, i emmitjades amb mitges de ratlles dretes i ombrívoles costures i, ai, massa sovint amb garneues carreres, i amb combinacions lluents, roses i beixs, i amb sabates altes…

«*Així que aqueixa és la vostra musa*», em diu, sobtant-me a la vora, el carallot burgès i salivós assenyalant la dona 'moderna' qui de casualitat s'escau en aquest instant de raure'm al costat.

No; aqueixa és una altra adúltera molt mala pua; totes al mateix sac; en canvi, la meua musa, si en tingués mai cap, viuria exclusivament a mon cap, i s'assemblava si de cas a la d'en Boeci, molt escultural ans alzinada, ben plantada, doncs, i és clar que raonable, i per tant desitjable, trempigènica, trempífera… Car, com féu ell mateix, «*Trempant, trempant — sola faisó d'anar endavant. La resta, romanços.*»

Resumint, fora exactament com les belles dones popudes i culudes dels anys cinquanta del segle passat, amb llurs mitges, i faixes i lligacames, i calces i tovalloletes d'entrecuix, i sobretot les delitoses flaires de carranxes i aixelles molt peludes i suades, com déu mana…

Les 'modernes' d'ara, escolteu, vós mateix, estranys ens degenerats qui (la imaginació) te la porten flàccida, no te l'apugen ni amb pinces… vuitanta per cent unes cassigalls, tot de pell i ossos, i vint per cent unes truges majúscules i unes cavallots imperials molt amants de gossots i gossets. Amb això, no anem enlloc. Per implicació, ja podeu suposa on ens rau ni para (als adés prou inspirats) la inspiració.

Li dic, en canvi, un si no és arrauxat, «*Rebel·lió. Cerquem*

únicament la independència. Quelcom vital. La volen atènyer, tots els mitjans són bons, abans no…»

Encuriosit veia, sorprès, com, pel seu trau jussà, l'escòlex li treia el nas tot cagat…

D'espetec un tremolor el solcava… I seguit fotia el camp com un fuet, l'home rodó, com si rodés avall…

A delatar molt pròpiament i assenyada el ferotge fet que faig de…?

(…)

43. — (*Celebràvem la cèlebre mort del cèlebre mort*.)

Per equivocació, na Glauça, la cavallot qui aquella nit de noces anava més que no pas una mica pet, portava a pes de braç vers el bressol, no pas l'infant, ans l'elefant.

Trencadissa i sorollada rai. Això eixorivì lleugerament més d'un dels feixugament embalbits convidats a la bacanal, als diguem-ne bons bacanàlics eixamenats per la xiroia

circumstància.

Entre els bacanards i els camàlics de l'aplec de festejants, n'hi érem de totes mides i creences, sobretot mocosos i golluts adeptes a la vagabunderia, així com al plaer i a l'escalfor de les escombraries, mes així mateix hi érem alguns malgeniüts claferts d'agror, tristor, rancúnia i fúria sulfúria, ara pel licor i la drogueta, i la companyonia de la solidària companyia, com qui diu fora de combat.

Defora, havia nevat fort, de les canaleres els caramells no gotejaven pas gens, eren sòlid de glaç. L'elefant ens escalfava tots, mentre bo i voltant-lo (allò nostre semblava una confabulació de llapasses i cospins adossats al cresp del paquiderm) l'escalfàvem, car prou quan la cavallot el jaquí anar damunt el bressol va deure trobar que ja s'hi trobava prou bé (i igualment anava tipet i begudet, i li calia allò que se'n diu escorxar el gat), i hi va romandre clavat, i adormit, i el bebè qui sap on parava, potser la cavallot se l'enduia dalt, casot que sabíem buit, perquè era a vendre o a enderrocar, però on segurament hi havia tot d'estri espatllat espargit damunt davall, àdhuc quelcom per a apariar o conjuminar un llit, i una estufa que hom podria haver encesa amb llenya feta dels mobles i tot, contràriament a allò que hi havia romàs a l'establia on festejàrem, que era bàsicament no re.

Celebràvem la mort d'un company de batalles.

Mig despert, sorprenia mon melic solipsista, memorant melangiós que heus, òlim, tot rutllava més desancoradament, més a lloure, més dolçament, menys restrictiva. Havia es veu perdut l'optimisme de la joventut disposada a l'alliberació i desencarcarament. Ara, criant panxa, els nocius fums viscerals ens tenien (a ell i a eu) emmandrits, sense gaire iniciativa.

Acostumat a l’esclavatge (d’ell mateix i d’altri arreu del món), hom esdevé decadent, inconsistent, letàrgic, descosit, es va fonent dins el mateix no re d’on no prové. De l’escalfor relativa i la passable sentor dels pre-morts, passa gradualment a la fredor absoluta i la paorosa pudor dels morts — única solució de continuïtat possible per a un cos si fa no fot viu.

Àdhuc eu, qui em volia el pixavagant més elegant, ara ben de presseta em vaig apagant.

Som al darrer gra de sorra. La meua vital clepsàmmia (el meu rellotge ‘pispa-sorres’) és a trenc de pispar’m el darrer granet; mon contenidor tost es trobarà buit de contingut, i el meu sostingut ancoratge sobtadament tallat.

Amb això, vells records em sosvenen de quan faig fugir tothom amb la meua halitosi deletèria. Ningú no se’m vol sinó pel cap baix a milla, milla i mitja de distància, com si els soc el vampir qui els estimava.

He pispat a un venedor atendat a la vorera un ventall per a ventar’m l’aflat als quinze vents. La pudor pungent que faig fa créixer espines com raors. On? A les esgarrifades esquenes dels malaurats qui em flairen, de sobte esdevinguts llangardaixos gegantins, dinosaures verinosos.

Per comptes d’arrossegar arengs malmesos per a desviar els gossos assassins de la corrompuda bòfia, els escàpols em podrien llogar a mi. Els aniria darrera un trosset del camí, i llavors m’esgarriava arreu del món, i els gossos i els bòfies eternament a les escapces.

Tot en tot, cal dir que al començament no hi comprenia re.

Com si els feia por. No sé pas que es pensaven que els anava a pispar (rellotges? gripaus? lobèlies?). Què més hi venien? Només m’interessava ficar’m una taronja a la butxaca.

Mentrestant, no feia ni quatre dies, se n’anaven de ca meua els lladres, carregades llurs maletes amb embolics d’amples banderes de països llunyans, mes pàtries figurades...

I ara? En acabat de les catacresis desorientadores i les reiteracions d’unes memòries que semblen de més en més de pertànyer a qualcú altri potser viu en uns rerefons mig esborrats, se’m presenta sovint, fent-me dentetes, l’oceà tranquil dels reialmes harmònics de la mort. On m’hi hauré agraïdament així mateix definitivament ofegat.

Com faig dir a cada meu heroi, «*Ma galàxia és l'ataràxia*». Cap paper, cap neguit, cap xoc davant els més espectaculars fenòmens que t’agredeixen els sentits.

(Parlant de mos herois, només em calia això, d’adonar-me’n de més a més que a hores d’ara tots mos lectors són morts — ep, de vell, tu! — no pas perquè mos escrits — que inclouen famosament la innòcua monografia sobre els prodigiosos penetrals del camaleó femella — els hagin morts!

I això que n’hi havia qui vivien amagats a llurs dormitoris, ben adargats pels paravents amb lemes escrits, com ara «*Et si male nunc, non olim sic erit*» (si ara anem malament, prou anirem millor més endavant). Tret que és clar que ni els lemes rucament encoratjadors, ‘positius’, ni els vils talismans més o menys apotropaics, mai no serveixen per a re. La realitat no es jaqueix influir per ningú. Insurgent, fot sempre allò que vol.

Al celler d’aquell casot s’hi estenia l’estesa de prosopopeies

— els objectius, els sortilegis, els subterfugis, els presagis, personificats. (Personificats com la nereida Glauça, qui era la prosopopeia de la color glauca de l'oceà tranquil on no anava darrerement amb l'esperit.)

En el cas dels presagis, per exemple, podrien ésser perfectament representats per les dàfnies de la diàfana basseta que entomava les gotes de la gotera, qui sabien (les dàfnies), en finir cada saó, predir, es veu, el temps que fotria segur durant la pròxima.

En els casos del coratge i la fortitud raïa (la personificació) en la solució donada adés pel clàssic n'À.À.

(Que bé que sempre ens hem entesos els traspassats i els 'traspassants', és a dir, els clàssics i els qui només sols som a trenc d'esdevenir-ho!)

L'immens À. À. (n'Àttil·la Àqil·la) és aquell filòsof antic qui féu dir a la puta múrria mort qui ens rau arreu, sempre a l'aguait, «*Àdhuc a Arcàdia, nois, tampoc no em faig gaire esperar*».

Tret que, molt més a propòsit, l'encertava més tard encar pus amb, «*Contra la mort d'altri, no hi ha altre remei que el de trempar i fotre — i de retrempar i de refotre — i així anar fent — fins a l'exhauriment o l'estroncament de l'aixeta, i, amb això, indefectiblement, la bona arribada de la benaurada son*».

Ço que aplicàrem organitzant els triomfs de la bacanal a l'establia.

Parlant de lemes, i tot allò altre, diré que, «*Fotent el camp, i ostant-me ben lluny*» és ma divisa davant el més petit

emprenyament, i aquest emprenyament és gros.

Com digué n'Epaminond Ullviu (pseudònim), «*Si ningú et diu seriosament que t'estima, evapora't tantost, car, vampir, et vol d'esclau — i aviat exsangüe.*» Contra els vampirs no s'hi valen per a re la creu ni d'altres supersticions i amulets, que no són sinó miserables muntes o cimbells per a atrapar badocs i distrets estaquirots, i omplir les butxaques dels criminals predicadors de merdes.

L'únic que val és de no fotre'n cap cas, com a cap dels estúpids apotropaics talismans i fórmules màgiques, i jaquir'l sol i ben lluny, com dic, el teu particular implausible xucla-sangs: ta massa sanguínia minvant — i tota ta virior alhora — t'ho demanen amb un cert esglai.

Em bleixa a l'orella cap rantell ni cuïc del pensament el mot de quin artista de teatre, força dotat com era eu mateix de jovenet, «*—Romanguí immergit en la falòrnia de l'amor; tot allò que afaiçona tot seguit ho empastifa!*» «*—Deunhidoneret, Jaumet! Prossegueix, prossegueix… Continua d'aixafar a peu pla els collons de mes novelles il·lusions. Ets un as!*»

Els experimentats ho tinguérem perfectament present. Hi fruírem i hi fructificàrem com llimacs als llimbs, en conferència. Car tot hi fou només sexe, beguda i eufràstica (joiosa i sense malícia) bestiada. Una disbauxa molt com cal. Amb zero doncs d'enverinament de passions… ni de tarannàs impetuosos, ni impulsius, i menys implosius… ni tampoc d'escarafalls commoguts… ni de poixeules i gemecs lluny d'osques… ni de bestieses falsament amatòries, o inspirades per divinitats sempre inexistents… ni de buides angoixes per les ordalies que inaturables constantment no se'ns atansen.

Un esbargiment elefantí i carismàtic entre guineus qui n'han vistes de totes les colors, i n'han sobreviscuts no pas pocs, de paranys i conxorxes, amb nits glaçades i amb fam, fúnebrement desvetllats, bo i fent exegesi de les inhospitalitats i les avoleses ensopegades durant el jorn.

«*Cotidie morimur*», quotidianament morim. O com li deia, per a fotre-me'n, al meu pispa-sorres, a la meua clepsàmmia, recorda-te'n que, «*Pulvis es et in pulverem reverteris…*». La sorra s'ensorrava sola.

Cerimònia la nostra a favor de l'enaltiment de la sindèresi i contra els estralls que produeixen els aforismes i d'altres apotegmes que impel·leixen al pànic. Cal no tindre por de re. Tot fa cap a mare. Viure és un instant de malestar, i aprés tornem a la calma que, amb sort, no s'acaba mai. Car fora putada que les barreges dels daus naturals a l'univers et tornessin absurdament a néixer.

No. Tranquil, noi. Només et cal confiar, si de cas, que quan et moris, els teus companys et facin tanta de festa com no li fèiem a ell.

Mai no s'hauria esplaiat com avui. Tot això que s'ha perdut, alhora que, bon xiquet, s'ho guanyava ben guanyat.

(…)

44.— (*Temps d'adés me'n record*.)

Temps d'adés me'n record ara mateix
El pitjor dels campions la pilota
Tan malament la llençava
Per a trobar-la tothom pateix
Enlloc ni part damunt ni part dessota
Qui sap a quina mar de la lluna no s'embrancava
Se'n va tan lluny que mai més no fou trobada
Segur que rau a la panxa d'un peix
Ningú t'ho desmenteix
Tothom t'ho beneeix
—Peix peix qui et peixca ja t'amaneix
S'hi troba una pilota i poc que la paeix
La pilota és un ou que quan s'espelleix
Pareix un casalot sencer
D'on per la finestra n'ix el franjolí Joliu
Qui on es gita fa son niu
Cau a l'herbei i què s'hi escunça?
Un penic i qualque unça.
—Què et compraràs franjolí Joliu?
—Tot allò que em promet el futur
—Farem goig
Doncs ja ho veus tu
A gavadals clatellots
I al voraviu de l'anus burxades i mastegots.

(...)

45.— (*Vell professor amb bella carrera literària, ha ops de jove secretària per al definitiu aclariment de la seua meravellosa obra*.)

«Vell professor, en Dionís Çonçamarruga, amb bella carrera literària, ha ops de jove (entre els 26 i els 35 anys) secretària per al definitiu aclariment de la seua meravellosa obra. Esdevingueu immortal, annexada a l'immarcescible clàssic!

«Demaneu-lo, ardides, a la Universitat de les Humanitats Inconfusibles. És el més famós poeta dels conys. Se sap així mateix fer l'original i, per exemple, per comptes de guions, empra calderons. No pas — ans ¶. Cal que ho tingueu tothora en compte; no val a cagar-la!

«Sempre és festa per al Mestre de la Cigaleta. Com el simpatiquíssim talp, petit cavaller tot vestit de vellut, així presumeix ell i s'empolaina.

«Porta el capell "a la catalana", com en diuen a Europa; ço és, amb un plec aixecat. And an colorful umbrella always languishes on his lap.

«És astuciós i no diu mai re asindèticament, esquizofàsica, ço és, sense il·lació, a la babalà, descoordinat. Al contrari, s'enfaristola com nan maligne si troba que el copien amb la mínima manca de fidelitat al text que tan acuradament no paria, pobre lligamosquits. Així que caldrà fer força l'ull viu, virtuosíssimes noietes.

«Abomina bestialment de tot allò abstracte i inconcret, garbuix, falòrnia i enganyifa, merdegada samfainera, estocàstica, sempre apofàntica, i si l'encert l'endevín. Només s'estima allò que es veu d'una hora lluny que ha estat durament treballat, com la pedra monumental de les tombes més esclatants.

«De tots els innombrables milions que no ha guanyats amb sos excel·lents poemes, només al qui parli millor català de sos opsígons, tot no anirà a parar.»

Na Cassandra Rimbau i Pollinaire respon. Ell li demana què ha menjat.

¶Què heu menjat avui a l'hora de dinar.

¶Gírgoles i massapà.

¶En romanc estupefacte.

¶Per tu fotràs. Seriosament, capgròs, per a quina tasca esotèrica no em vols?

¶Eh? What? Papiroci?

¶Nyet. Ni fum ni em pix al flum.

¶Oh, panimàiu! Of course. No pas que no us hagi capit, no! «No voleu pas fer un riu al riu!» — avorriu les redundàncies; bon senyal per al dia gloriós on el miracle no s'operi i esdevingueu, així mateix, com eu mateix, quídam molt preat i molt guardonada poetessa!

¶Der Typ ist bereits ein Anachronismus.

¶With me, you’ll always be unsullied by the stigma of the prostitute; nobody will snotnoseingly excoriate you, nor shall she try to terminate you without proper cadence; I plainly see your precious visage usurped by a lovely fit of giggles, prove unmistakable that you are, like me, an unembarrassable item, and that you, no more than I, are giving a shit about it; therefore, welcome, for you are already hired!

¶*Eitelkeiten, alles Eitelkeiten*.

¶Collons, xiqueta... Veig que també sabeu força llenguatges.

¶Només aquells més importants, els qui són ops o necessaris de totes totes...

¶El català...

¶El català, el rus, l’alemany, l’anglès...

¶Dels meus opsígons, s’enduu el meu molt vast heretatge aquell qui el parli millor, és a dir, per a aquell qui parli, si fa no fa i amb prou fidelitat, en el doll triomfal com són tots escrits els meus poemes — sense pors del que mai no en dirà la sempre indigna xarnecada — de fet, en tot el que digui o no digui mai la xarnecada, totjorn hom s’hi caga, i sense atur ni cap altra menyspreable estroncamenta; heroi acolorit, moi; i vós, si ho volíeu, heroïna, senyoreta Cassandra; un ninot desmanegat amb la seua precioseta nina al braços (o pus tost a l’inrevés); tots els catalans, segons la molt xaruga tradició canfelipútrida, som una merda; m’anomenava doncs, en document fidedigne degudament catalogat, ‘Català de Merda de Referència’, i he portat totjorn el meravellós títol com cal, amb urc. Som-hi. Serem la Benplantada i el català de merda. Crec que tots els catalans de debò, sense

mixtures enverinades, som amb molt d'urc una merda. Em fotria qui-sap-lo que hom me'n considerés, vull dir, l'únic fermament declarat, ni tmpoc el més merdós de tots. Això fora horrible per a la projecció ulterior del nostre poble carregat d'una magnífica història que recula victoriosa fins als centenars de milions de segles. No fotéssim, veja'm si ens entenem, recapituléssim. Ja em direu que us en sembla. Serem cul-i-merda, la BenPlantada i eu, el bard, l'augur, l'oracle; vós enorme, esdevinguda ultraplanetàriament desenvolupada, més de vint metres de forta, això per a començar, i en acabat, colossal femella, una altra Lilit, deessa original qui tot ho rectifica, amb cony d'encantador magnetisme; sibil·la perfecta; sirena monumental; femella gerdíssima, muntanya de roses; sereu, no pas cap ordinària secretària de no re, no, vós, ans el meu porta-paroles, faraut i porsavant de les imbecil·litats (típiques per a la plebs) del meu règim; totes les imbecil·litats del portaveu oficial les direu vós; vós únicament, i amb els peus, amb els vostres peus tan expressius!

¶Quin mòrbid interès el teu en allò d'allò més agre i grotesc!

¶I qui sap, potser ens casarem i tot. Delegeu-vos-hi déjà, ma p'tite poule. En tot cas, tant se val, prou es veu d'una hora lluny, de l'horitzó ictèric ençà, que ens entenem perfectament; com en diem en indonesi...? Com veieu, m'abelleix immensament fer-me tant com puc l'esnob i el pedant, el pedagog molt xixi i carquinyòlic, llepafils i carrincló; impressiona tant els pecs lectors de poesia!

¶Ignar acadèmic qui acolloneix els qui voldrien aprendre'n, prescindint de la musa i tot.

¶Sempre els dic. que, com recomanava en Ciceró, n'hi ha prou amb, «*L'hortet i els llibrets, i apa, no et cal re més: La*

vida bona». I esperar mirant l'arbret que et caigui el verset, com la poma bona.

¶Whatever; féssim un incís, narcís, i escatíssim, si podíem, quina fora de debò ma feina.

¶No cal escatir gaire re, senyoreta Cassandra, molt cara amiga. Prou us ho dic tot seguit. Per llei d'evolució, als catalans, l'animal més plàstic del món, després d'haver rebudes tantes de totalment deformadores desfetes, se'ns tornaven les orelles conys. La xarnecamenta, les hordes canfelipútrides, horriblement malxerrades, qui de casa ens anaren traient, fins que ineluctablement no érem sinó els més tristament abonyegats de tots els pobles; ens envaïen donant-nos, no pas tant pel cul, marietes i tot com eren tots, ans pus tost per les orelles, i això de continu, és clar, amb llur xerrameca esmeperdudament fastigosa; mots desgraciats els quals més val tornar-se sord que no pas entomar; de tant fotudes, les orelles se'ns metamorfosaven més i més amb cada generació, en conys, és clar, que són aquells estranys objectes amagats a les carranxes de les dones que hom prou es veu que fot i carda i fornica ubiquament i a tesa, ontocom i pertot.

¶No cal que m'expliquis què és un cony. Ho sé millor que no pas tu.

¶Que la veritat és que no n'he vist mai cap de prop. No m'hi atansaria de debò mai. Les dones, ui, no sabeu com en tremol. Verinoses orquídies llurs conys. Conys iridescents, portes de l'infern. Bacines terminals, cràters eruptius, llençant roents i espinoses malediccions contra les mesquines tites titetes les quals voldrien totes anorreades, absolutament excloses de cada món al món.

¶Encar estic esperant. L’espelma de la paciència se’m gasta, pler. Quan tinguis prou lleure, carallot pusil·lànime, em mostraràs ton naip epistemològic, ton atot totalment aclaridor. Què hi faig?

¶Reads feces, periods, secret sundry secretions; that’s her hallowed job.

¶Tornem-hi. Ara amb les secrecions de la musa, haig d’entendre.

¶Escolteu. «*L’organdí pèrsic, porprat, del cel/ El ball que al ritme harmònic del vent/ Es duen elles amb elles les primes branques nues dels faigs/ I llavors la taca lluminosa del Sol/ Sos fotins (espurnes volants) maragdes i safirs/ I de sobte porta el vent continus sanglots de pluja/ I el ballet aquest cop dels llamps roents/ A l’escenari del negre vellutat del cel…*»

¶Crec que sovint l’únic que feu, que la vesseu.

¶Oh i espereu’s!

¶Vejam.

¶«*M’he trobat un gra de raïm/ Sota la pluja/ Me l’he cruspit i ple de vim/ Em card la truja*.»

¶Encar millor.

¶I com esteu pel cantó científic, senyoreta?

¶Com estic pel…?

¶Us ho deman perquè tinc un plec de poemes impublicables,

no pas perquè siguin dolents, tot poema al món és sempre dolent, diguin allò que diguin quatre repulsius acadèmics qui així es malguanyen les garrofes... Vull dir, sospit que foren científicament massa incorrectes; fotria el ridícul una mica més estrepitosament que no el faig normalment... Pel cantó de la realitat científica d'aqueixos darrers tres o quatre cents anys, cal reconèixer que vaig una mica endarrerit... i potser vós, avesada a la ciència, em podríeu esmenar el full foll...

¶A foggy plot with phlegmatic corpses... con l'ipnotico atroce occhio mio nel buio che veglia su di te...

¶Home, si fa no fa...

¶T'es maboul.

¶Si em permeteu, és la teoria del cony i l'anticony, i llur desintegració concomitant, vull dir, crec, concurrent...

¶M'ho temia...

¶No, aquesta no l'heu sentida mai... Em direu de ceballot, però crec, que al fons del fons, raó en dec tindre, ni que sigui sols un bri...

¶Soc tot orelles...

¶Voleu dir, soc tot conys, com a bona catalana. Això a part. La teca, el xorrèstic, el busil·lis, de la qüestió... Que quan dues dones prenen posició... i de fet, tinc, de bona font, que és l'única mena de sexe al qual no s'apliquen, vull dir, ja em compreneu, sí, al qual s'apliquen les dones intel·ligents... amb les cames nues en tisora... i se les entrecreuen o encavallen... i llavors es refreguen els conys... cony contra

cony... que equival a dir poèticament emparellen fortament cony i anticony... i els conys, com sabeu... no són pas solament la porta dels somnis dels poetes maleïts quan encar som joves... ah llas!... són així mateix, i més a propòsit, les portes de l'existència de tota cosa viva... l'uix creador d'on no neix tota matèria orgànica... i essent els conys de les dones, de més a més, creadors potencials de generacions interminables... llurs masses han d'ésser intrínsecament massives... i si mai esclatessin... podrien... els conys... esdevenir, no pas metafòricament, ans en aquest cas realment, portes de destrucció total... no sé si ho entès bé... segons aquella fórmula... la massa de la matèria és sempre igual a una congruent quantitat d'energia multiplicada per la velocitat de la llum al quadrat... potser vós, si sou de mena gens científica, tindríeu la bonda d'aclarir-m'ho una mica... la intenció, és clar, és fer que les dones, sempre heroiques en tot, es prestessin a sacrificar's per la llibertat de tots... amb les bombes atòmiques de pobre... les nostres bombes de pobre... les altres inassequibles de moment... no podem permetre'ns de fer'n d'altres... no dic pas millors... car... amb el fortíssim velocíssim refrec dels conys i els anticonys... no sé pas si em faig entendre... són versets molt carallots, ja ho sé...

¶ (*buidor*)

¶Senyoreta! Senyoreta! On sou, on sou...? Heu fotut el camp? Segur.

Com adés en Tiburç Oripell, qui també empeltà sos sonets amb bombolles molt fètides de boges obscenitats, el pobre Dionís Çonçamarruga romangué amb el nèctar del seu verb als llavis. Se n'adonà a la fi de la seua futilitat, o utilitat, tant se val, tot depèn com t'ho miris. Es repenjà a la fluixa barana de les escales que davallava vers la porta per on na

Cassandra Rimbau i Pollinaire no havia tocat el dos, i, bo i esmentant ara dos de sos versos més coneguts, com eren aquests, «Verecunda garrella barracuda, pse!» «Forní un crit de desesperació, agh!».

Tancant la porta de fora, la rauca nit li trametia tanmateix mormols de deliciós sorollet. Eren els malsons dels covards i volpells del món, personificats pels belluguets, barrufets, follets i gambutzins d'etzigori, etzibant a tort i a dret batzacs, bitzacs i guitzes, ninotets bleixant i panteixant, fecals, amb fels i llufes, folls, gelosos, fent ganyotes i quillats exquisidament amb estalzins.

Es tragué les antipares o sobrecalces, i, amb urbanitat i alhora adonant-se a una dolça cal·listènia, es retirà llavors la resta dels vestits; féu un cop d'ull a la farmaciola, i decidí de no pas servir-se'n. No li calia, amb aquella nit tan acomplerta. Massa satisfet amb els resultats del jorn, sobretot amb la historieta de la postulant ulteriorment esparverada.

Rient sota el nas boterut i granellut, es deia, sense perdre gens d'estona en aclarir si allò tampoc escandia prou o gens, «*Cap congoixa de clapar prou/ Estort aquest nit no em tol/*

«Com roncarem companyons del moraduix/ Ara que tot neguit ni corruix/ Prou ha romàs orfe i garduix/».

(...)

46.— (*Quina ferum que no ensum de carn tendra i tendrum!)*

En el procés de voler sobreviure aprés haver'ns trobat exposats a totes les letals radiacions de l'espai exterior, aprés igualment d'haver viscut a les palpentes en fosca gàbia que es veia brutalment sacsada a batzegades i on les angúnies ens abassegàvem sense que ens en planguéssim gota, fidels com el discret n'Acates, i, màxim, gosant potser bleixar de lluny en lluny, «*Ai els pits, la meua mare tan grossos i els meus tan petits!*», ens trobàrem finalment que els llums s'encenien i que la porta es desenferritjava.

Hi entraven quatre gerdes donzelles, i de mantinent se'ns estintolaven triomfals les titoles. Senyal indissoluble de bona salut. Les possiblement propiciatòries cabrides expiatòries ens feien trempar de valent i, mentalment, estrafèiem i tot el vell oncle luxuriós, n'Orc Igor, quan en olorar'n de lluny ja mormolava, «*Noi, quina ferum que no ensum de carn tendra i tendrum!*»

I en els nostres il·lusoris repapieigs, amb papil·les fructíferes, policàrpiques, en tastàvem i tot, gens aigualides varietats de viandes extraordinàriament gustoses.

La deformació ni espellifaó de carns que no cometen regularment els cíclics carnífexs a les clíniques, ço és, els cirurgians de guàrdia, damunt llurs taules de tortures, i el nostre designi d'acció instantània no eren pas gaire

diferents. L’una s’assemblava a les altres com a la gola de l’orc Igor les sangoses cabeces d’alls al rast suara penjat a la cuina.

D’un glop tauto- i auto- glotòfag, esdeveníem gats ferotges qui ens menjàvem la llengua, i no dèiem altre, guturalment, o àdhuc ventríloqua, que, «*Fam! Fam!*»

I ens llençàvem com feres al farnat. Sense por, car «*die Angst die Zunge behindert*», com contestàvem al mestre quan l’eixabuc que ens etzibava, bo i tallant-nos la lliçó ens impedia de continuar. I allò esdevenia un xafarnat que el mestre no païa, i aixecava les crosses, i formulant imprecacions gruixudes, ens volia assassinar, d’on que saltéssim com gats mesquers amb una piula al cul.

On fracassa la bòfia, el reu hi reïx. Un altre ridícul xarnec garlaire i pompós qui roman mastegant odi, mentre naltres caguem ostes pels olivets.

Érem els designats (ordenats, no pas voluntaris) per a netejar les gàbies i naus dels estúpids viatjants del cosmos. Ens temíem que, en acabat de la neteja, o moríem dels microbis de part de per allà dalt, entre les galàxies o constel·lacions o com se’n digui, o pitjor, els militars (tothom amb dos dits de cervell, i no pas curts de gambals com ells, sabem con són) ens assassinarien com solen fer, qui sap si aquesta vegada amb l’excusa que havien de protegir llurs merdosos ‘secrets’, com si ens importessin gens, com si importessin a ningú qui no fos com ell un afegidor de merda a la merda del món. La bona gent sempre som a la mercè (inexistent) dels pitjors i més sàdics malparits, polítics, jutges, capellans, i militars, tots fills d’un déu betzol, tancat, idiota, i tant cruel com el més repel·lent dels déus mai inventats pels sempiterns criminals, el déu

bibliós, sever, castigador, i tanoca com ell sol, sense unça al cervell de comprensió de la realitat.

Ens encolomen corretges sens fi de penjaments, i demolicions, i un extens estès exuberant carnatge, i els hem, si sobrevivim, d'estar agraïts, o s'hi foten de bell nou amb més de zel ni buidor despietats, i ens trameten agrament a l'obliteració. No els sinó inventar cap incident brut, per a reprendre les hostilitats d'anorreament. Llavors tots els estalviats per la casualitat (posat que n'hi hagués cap), retorna a la vida prehistòrica d'escombriaire, escandallant entre els rebuigs de la runa.

Per això, abans d'acomplir (per força) la dura comesa, fèiem una festa de comiat. Preteníem de celebrar els catorze mil anys de la creació del gremi dels escombraires i pellaires. Era el dia on les dones hi podien ésser a gratcient. Totes les bones dones, per disposició natural, se somien, com cal, putes.

I en quins compromisos no ens ficaven llavors! És veritat que ens deien... 'si us heu de morir ben aviat de tota manera'...

Així i tot, el més viu se'n desentén. Car qui sap mai, potser no ens assassinaven, potser aquells 'secrets' ja els sabien tots els enemics (els 'enemics', l'existència dels quals tan necessària que els sempre als militars per a no fotre re altre a la vida que anar exterminant divertidament d'altres humans).

'Fuig, fuig, i fuig', diu el viu qui encar no és mort. No el sedueix cap relliscada. Reclòs al seu mendraig, tot destret ni trasbals fratricida així prou s'estalvia, i cap de les cicatrius que no ha rebudes no se li infectaran per molt que caduqui

altrament.

Car segur que ens retiràvem o ens retiraven del programa. Millor. No tornaríem mai més als letals espais exteriors. No volíem pas també morir de sífilis, com tots els exploradors anteriors.

Citant na Celestine Dingleberry, «*Se t'atansa il·locutiu, evanescent en les tenebres, l'esquelet putrefacte de la mort i et diu, "Sentiràs durant allò que et roman si fa no fa viu el tuf i el buf, i el baf i el bleix exhausts i repel·lents del clot on amb fàstic no et sebolliran, pelleringa*".

Com formulava adés el sortós impotent, «*Som de la benaurada pasta que no lleva ni amb pudents llevats de mants de conys, fuig!*).»

Doncs això, ara que el subjecte era conys, prosseguíssim en la relació dels fets autèntics de l'atípica exploració.

Els cràters d'aquell estrany planeta tot de volcans eren de fet enormes conys violacis – confiàvem que l'expert en la matèria, el professor Çonçamarruga, tantost no arribàvem a casa, ens en faria la crònica.

Això en va escriure, sense tocar bola, pobrissó, «Com n'enyoràvem, en tornar a la sòpita terra, les sentors d'aquells misteris esborronadors! Plecs i plecs cuixes amunt dels volcans, de flaires marejadores; rosetes sialagogues amb brunes molt sàpides precisions; conys ignipotents de roents cotilèdons; si a la primera oportunitat, i amb tres anyets i escaig, ja ens cardàvem les cosinetes, i un cop, malignament i malaurada descoberts per les esgarrifades esgarrifoses lletgíssimes puritanes, fotíem un bot sensacional, talment com en Tristany mateix, i cames ajudeu'ns-e, els sanguinaris

saigs aixarnecats qui ens empaitaven prou ens havien vists prou; i ens exiliàrem per a sempre pus; allò en canvi era paradís, cràters com déu mana.

«La lleugera, inconstant, papallona de llurs conys festejava amb cada enorme, ampla i llonga, tija de flor de carn qui es resolia llavors en delitosa saba de densa llefiscosa llet. Conys violats, abruptes escabrosos mal-rostats voravius dels cràters, emuntoris, oronells, uretres, anus, pors, ronyons, exutoris, vesicatoris, purificatoris, purgatoris...

«Els volcans femelles, de qui les crestes aspres, oscades, rautades, de llurs sengles conys, els abellia força, es veia palesament, de recíprocament refregar's; per això s'atansaven, planeta mogut i remogut.

«Pudia a meravellosa sentor d'esbojarrada hormona de femella, a vesc de feromona descordada, cràters bessons, forat del cul l'un, i l'altre el del cony, descominalment oberts, les dues amants veïnes, enormement badades, enceses, roents, llurs portes de l'infern clafertes de sang i merda delitoses, amanides molt convenientment amb pebres i sals de vegetal lleterada.

«Els volcans dona, pots de pintura. Menstrus i d'altres vessaments conyístics. Amb afoll o sense. La natura en pinta de dalt a baix, i de dreta a esquerra, de tot el cresp o superfície del divinal planeta. Colors de tomàquets, no pas verosos ni vermells, ans allò que en diuen color mig conyac mig negre. Qui pogués xuclar-hi sense cremar's com esquifidet llumí!

«*Conys qui s'obren/ Pipetes qui es regolfen/ Borinot dels cràters/ Mès a mort pel fibló de la papallona fatídica/ Borinot plorem-lo/ Sempre besunyà rere les flors amb*

laves de nèctars/ Nèctars als conys de les plantes carnívores / La capseta secreta dels déus/ Hi estotgen d'amagatotis d'estranquis d'esquitllèbit/ Els molt murris garneus/ Llurs nèctars i ambrosies/ Medecines tuties panacees/ Opopònacs xarops boníssims/ Inapel·lables infal·libles/ Per al gust i el tastar del nen i la nena/ Eterna joventut i excel·lentíssima/ Salut immillorable/ No ens hem trobats pas mai enlloc millor.»

Els nostres avantpassats foren tots arqueòlegs iconoclastes, no pas agrònom afligits per les anomalies i els accidents d'una meteorologia boja, ens deia abillat de neons, el nan aborigen. S'assemblava a una mofeta en tots els detalls.

Una mica més lluny s'hi esplaiaven els seus menuts. El centelleig orgàsmic de les petites mofetes mentre enjogassadament cardaven pels descosits, ens feia rumiar, amb amables somriures. Admirats, car quina orquestració psíquica no els havia de demanar per força el fet de saber's servar els pets, de no lleixar-ne anar fètidament cap ni un en aquells moments tan crucials. Si més no, no pas que ens n'arribés la maror. Cap de naltres poc sabia personalment si en fora gens capaç, de servar's la petarrera en aquelles, com dic, delicades circumstàncies.

Per sort, teníem la bolla que no érem mofetes ni, per la nostra feina d'astronautes, no havíem mai pogut cardar. Coses de la ingravidesa. Orgasmes, sí, home, i tant, a milers, abans de ben jovenets els armats espacials no ens reclutessin. Quan hom gaudeix de la possessió imperiosa de dues mans molt adaptables a la forma del neguitós objecte, per què li caldria cap altre forat ni embut?

Deia un de naltres, el més viu de tots (qui es perfumava com doneta per a dissimular la pudor natural que feia, perquè les

dones se li arraïmaven al voltant, von seinem kleinen Geruch von Aas begeisterte, esperonades i escalfades per la seua pudoreta natural de carronya), «*Orgasmes a milers, això també, però, en la privacitat de mon racó, on tot hi és tranquil·litat, sense cap mena de presència impressionant de dona incandescent, segurament brutal, i sobreeixint de greuges i retrets. Llavors on fora el plaer? Per què cardar quan te la pots pelar? A què trau tanta de generositat en afalagar conys sempre desagraïts?*»

Com deia adés en Frederic Prínceps, citant el clàssic de la teoria de l'esfera terràqüia cal·lipígia, en Teofrast Bombast, «*Amare e no vegner amà xe come forbirse el cul sensa 'ver cagà*». (Amar sense que t'amin és com torcar't el cul sens haver cagat.)

Parlant de culs, per la formació (i deformació) molt dogmàtica del cos aerodinàmic, som, els 'astros', forçuts només del cul. Com qualque grotesc barruf d'ultra-son, hem, per comptes de cap, un ou asclat, i un pit tot escarransit, i, som camacurts, amb hem cascú un culàs fenomenal. Un cul tot bombat, tapat per uns pantalons de necessitat sempre apedaçats amb mil pegats d'addicions tècniques. Cada cop que les sobtades gimnàstiques marcials de règim militarista on malvivim ens fan posar a la gatzoneta, braços envant i estesos i creuats — *crec! zas! zap! mec!* — els culs dels pantalons tot estripats, per a la subversiva diversió de tots els altres malaurats qui, fuet al puny, no ens alliçonen.

En el pregon safrà de l'eclipsi, amb les granotes blaves, escombràvem i fregàvem enmig del desert l'astronau, quan se'ns atansà, virós i esplomatgegat, suara tornat, despitós rai, del seu reialme eremític, un personatge qui prou podia haver estat un alienígena de qui sap quin altra concentració de planetes maleïts havent fotut de polissó en la tornada.

Potser confiava que faríem abstracció de les aromes enganxifoses que exhalava, les pútides flaires que el nimbaven, ell qui es devia pensar, carallot il.lús, que tanta de penitència l'havia transportat transcendentalment a qualque mena d'estúpida santedat, i que reflectia doncs una certa qualsevol lluminositat gloriosa, car no pas que no havia estat pas per no re totes aquelles dècades de son veïnatge amb els imaginats companyons, els alicorns, els demiürgs, els cignes, i les diferents disfresses i tapisseries vivents de l'altre món dels desesperats tocats del bolet.

L'amagàrem dins la nau quan ens n'adonàrem del núvol de pols que feien als confins llunyans de l'horitzó groc els automòbils de la bòfia militar. Duem sempre a la butxaca unes ulleres trencades, i així quan la bòfia irromp i ens demana si hem albirat cap pobre perseguit sense cap culpa, el qual volen eliminar sense més testimonis, i troben escaient mentrestant d'allevar-li, cosmèticament, la comesa d'innombrables estrafolaris crims i així esdevenen, sense haver fet llufa, lladregots feraços, i mortridors descordats, i reus de descarrilaments i d'altres carrinclones escenes de tràgiques gelosies dutes a terminals, extrems, ni exterminis, sempre els podem afirmar, tribulets fictament atribolats, que dissortadament avui se'ns trencaven amb els huracans les antipares, i guipar-hi, vós, molla, gens.

Amb la bòfia, qui sempre cagada, no gosava entrar a l'infecta nau, partits, el santó, el faquir, qui pudia a mofeta i a florit cadàver, inestable, a les últimes, i sobre empès pel vent furiós, vers allà baix, l'horitzó moribund, els vilipendiosos corbs el volien d'una puta vegada caigut — *cau! cau! cau!* — cridaven, moguts per l'oloreta de perfecta carronya que fotia.

I llavors, de sobte, les aigües tèrboles, les aigües màgiques

de la nit netejaven allò que el jorn embrutà. Tancàrem la porta de la neta nau, i esperàrem com estàtues de marbre polsegós de super-magatzem oblidat, que ens vinguessin o no a rembre, escombriaires complidors.

No pas que no ens teméssim, amb raó, que amb la foscor absoluta de l'oclosa celístia, l'ogre qui se'ns cruspiria de viu en viu no fotés també cap, desert ençà, i amb la mateixa celeritat que els militars encarregats de la nostra liquidació instantània.

Sí, ves. Preus i gatges, i penyores i maleficis, dels diversos oficis (del viure). Tots som uns al principi, mes després hom es capté, i es desenvolupa per força, segons les disposicions inherents, burinades, inscrites, epitafi-grafiades, al seu cos.

I de viure o de no viure depèn únicament del seu voler.

I això àdhuc quan esdevens una víctima de les irreversibles nefastes circumstàncies.

«*Atès que, tantost triares de néixer (cagada roc!), de res altre no pas que et poguessis en acabat plànyer*.»

(...)

47.— (*Empaitant la pròpia ombra en interminables òrbites curtíssimes*.)

Els miratges elèctrics s'evadeixen a mesura que et perds per d'altres horitzons — horitzons pertot, estrany planeta — horitzons a pèrdua de visió — potser anem donant voltes a un món diminut i pervers, prepòster, dins el qual no hi ha absolutament re — cap accident del terreny — només sempre el mateix desert, on sols els miratges insignificants, sense substància, com els somnis dels caps buits, hi fan disgustadament aparició de lluny en lluny.

Vast i buit amfiteatre, tota la vegetació s'hi boixava irremissiblement, què deu fer? Una eternitat.

I ara, ujats d'anar fent òrbites curtíssimes, banyats despietadament d'una grogor encegadora durant el jorn. I, vinguda la nit, absorbits per l'horror escanyadora.

Cada subjecte, objecte menjable. Per ens insospitats. Llambrescs, lleugers, plàstics. Silents. Insurrectes, tòxics agressius. Monstres.

O potser no hi roman ja ningú. Cap mena d'enemic. El darrer ésser viu, qui sap si no en deu pas fer pocs, de períodes geològics, ni d'èpoques de desastres universals, ni d'eons de mai no acabar, qui traspassà, eixut del tot, abans de no arribar a cap altre cim, bo i claudicant, patèticament ronsejant, carrisquejant, amb rampes i més rampes a cames i peus esquelètics, pels rocallosos rampants...

Volent esguardar el cel, no fos cas que re no s'hi atansés per al rescat. Debades.

El desert indecent és fet de sorra llefiscosa, enganxifosa, tan promíscuament gregària que fa angúnia.

A la perifèria del somni, el submarinista s'hi descobreix, venint d'enlloc, sense saber què hi fotia, totalment orfe i desert de companyia, i havent oblidat on anava ni si tampoc anava enlloc.

Vivia una llarga dolorosa vida, però de sobte dubtava que la visqués — tornar a la tendra jovenesa on les ungles se'm desencastaven soles dels dits... què va passar després? — vaig caure, atuït, a somiar?

El somni és llarguíssim — la vida que em pensava viure era el somni allargat?

Submarinista de sorres compactes, al cap d'anys i panys de súpliques al desert, s'expandeix com la flor de la saviesa?

«No so responsable de les meues accions — només dels meus somnis.» Es diu, una veu que clama al desert.

L'únic amagatall que he trobat, qualque deserta abandonada comuna on finalitzar mos ben trists dies.

Un trajecte vital tot ple de símptomes repugnants de disbauxa — les ungles brutes de merda, arrapant-se al darrer arbre mort.

Un ambient devastat, un paisatge turmentat, amb tot de residus desastrosos que cap excusa mai no exoneraria.

Eixorc exercici de la captiva memòria. Maldant desesperadament per a creure's, incrèdul, que la vida és de debò potser cap cosa autènticament continguda en cap

contínuum. Cap pec arquitecte vehementment dedicat a la reconstrucció de quelcom que mai no existí.

Amb el seu invisible consentiment, una petita dosi de remembrança.

Volgué la xiripa que de molt jovenet, pel meu cap d'any, vaig rebre un obsequi delitosament enverinat. Vaig desfer prou il·lusionadet la cel·lofana d'aquell preciós present, i ara «*diré l'àls que hi descobrí si ho record*».

Dins hi havia una mena d'eina molt semblant a aquells emmotlladors que els geladers no empren per a lliurar o llossar esfèrics gelats damunt els cucurulls. Tret que era un lleva-ous. A la capsa hi deia, «*Castrate Yourself*». «*Tol-te els collons tu mateix.*» («*Per a jovencells de cinc fins a dotze anys.*») Curosament vaig desxifrar-ne, amb l'ajut d'un diccionari, les instruccions.

Prou subreptíciament, em vaig tancar a la cambra de banys, em fiquí a la banyera buida d'aigua, i assegut a la vora d'on hi ha, enmig, l'aixeta i, baix de tot, l'eixidiu, vaig obrir la carranxa, i ardidament, d'un espetec, m'apliquí llavors l'instrument on calia.

Era l'objecte màgic fet d'un metall, no pas gens fred ni escarransidor, ans càlid i amorós. I m'acopava perfectament els collonets. Activí tot seguit el lliuradoret, i (*nyac, vós!*) mos collonets romangueren perfectament acopadets a la copeta del miraculós, molt útil, atuell.

Quina enveja no em portarà aviat totdeu! Quelcom tan fàcil i reeixit, i tot per cap preu! Un regal vingut dels àngels! Pitgí, cliquí, premí, i au, premi. Premi gros!

Calia, però, ara, anar ensems amb compte i amb celeritat. A cascun dels mànecs de la llosseta rodona per als gelats (en aquest cas per als ouets), hi havien, molt enginyosament embotides, infiltrades, i amb sengles taps de metall al capdamunt (els llevaves i el benaurat contingut emergia tot solet), dues bones pomades diferents; la primera, la que t'havies d'empastifar generosament a la nafra, tantost fet, ben net, el tall, la qual, mercès a un foc interior i molt efectiu, atribuïble a la bonda de la fórmula exclusiva amb la qual fou parida, et tancava immediatament, com ara si te la cauteritzés, mes sense fer-te, ni pensaments, tant de mal ni d'injúria com et faria un foc roent de veritat, per a aturar-te instantàniament la pèrdua de sang a la nafra, doncs, i jaquir-t'hi, encar millor, una preciosa indolora durícia; i pel que fa a la segona pomada, per a enllestir la proesa, era feta d'un producte, és clar, altament desinfectant i antipirètic, i sobretot antiàlgic, analgèsic.

Cert, no es pot negar, que «*aní ranquet jorns àlgids d'analèpsia*», i nogensmenys au, en acabat, tot collonut. Com un llebretó tot espatotxí.

En fi, tot plegat, meravellosa esdevinença, joguina perfecta. I personalment, com dic, xiroi com un gínjol. D'allò pus sortós, boller, xambó, pel al llarg romanent d'una vida molt més feliç que no pas amb aquella espelleringada maledicció sempre penjant i emprenyant com tant de mascle desgraciat qui encar voltava per aquell món totalment destarotat, desballestat, fet un cagalló, un fèretre podrit de desastres sens fi.

Sense paràsits ideològics ni ideoclàstics, sense concupiscències ni dones ni fills, trobàvem la llibertat de viure.

(Gosaré dir-ne, amb el clàssic, '*oicoiòsi*'?). (Ço és, em pertanyc a mi mateix; reconec ara verament qui soc; dins els meu cos, és com si em trobava de debò finalment a ca meua?)

La llibertat de viure ensems amb mi mateix pertot arreu i cent per cent, com dic, sense distraccions ni neguits. Cos i esperit íntimament compenetrats, com dos bessons besats, hem pogut anar traient tot el suc de la vida i hem viscuts a tot vapor. Única manera d'esdevenir totalment (un mateix) en l'existent. Recomanat, minyons!

Ens evadíem, amb calms savis encadenaments de pensaments (amb cada armella que duu lògicament i enraonada a la del davant i a la del darrere, i això amb tota la tranquil·la il·lusió, i per no re ni per cap intromissiu maldecap interromput), estorts, lliberts, de tots els càrcers on no ens volien engarjolar, opressives, les encarcarades forces enemigues de la vida viscuda a pler.

I me n'adon ara mateix que, coincidentment, mon estada i ma durada (al món d'adés i al d'ara) han també sempre coexistides — foren exactament contemporànies! Que estrany, ca? Dec ésser un cas únic.

No pas que els envejosos no ens assetgessin. Era normal, cruspits per l'odi envers els privilegiats.

Els tentacles i els brams enrabiats del karatekes, i les dosis obligades dels tocs febrils, molt discordants, amb musiques d'esbojarrats carraus, no record pas que ens neguitegessin gaire.

Foscs aspectes passatgers del nostre brillant trajecte venturós. Cada saó era vernal per a nosaltres, i molt

arreladament apocalíptica per a ells, els encar afligits pels verrinys (les fúries assassines sexuals) eixits dels feixistes collons qui clamen tothora pel sotmetiment i la destrucció de tothom altri qui poden, pútridament eixamenats, covardament acorralar.

Cal malfiar's sempre d'aquells mal fornits indigents. Llur món és un altre. On tot hi és risc i re no és sòlid. Món de soldats, d'assassins a sou. Xops i embriacs de sangs. Qualsevol subterfugi els és prou bo per a promoure'n un altre. Bany de sang. De sang. Sangasses.

Foren cascú un oprobi. Ensinistrat en tota mena de cruesa com la que davallava per les clavegueres, fins que (al seu esperit romàs estantís), pitjor, no s'hi estancava definitivament.

Tingueren uns pares, uns mestres, uns jutges, uns polítics i militars, molt rectes... I tot allò que els digueren fou equivalent precisament a allò que dels rectes ja normalment no n'ix, «*Merda!*»

El submarinista s'enfonsa de bell nou al món alternatiu on la sorra infinita rau al territori opac de l'oblit.

Una granota de fusta s'encimbellava tota sola al capdamunt del bufet on raïa, sempre estàtic, entre les medecines màgiques de mon pare (l'aigua del formidable bolet, la miraculosa gelea reial), el mussol de les lliçons tan renitents i estoiques.

I prou que me les escoltava, i que me les enduia al cor, perquè hi romanguessin burinades, inesborrables.

I ara? Ignar per terrenys ignots. Aviant de bòlit

desordenades pandiculacions, solcat per esporàdics tremolins. Carrers deserts de l'infinit. Esdevingut el somni incert d'una ombra fugaç qui corr cap a l'oblit.

Deu ésser el meu esperit. Immergit en la nit, sempre la nit.

La nit la por glaça les llengües. I tanmateix, tothora infós amb un cert afany de voler aclarir quelcom. Sense mots, mancat de balises verbals que em duguin al bon port de l'entesa, de la comprensió.

La impressió indefugible que el desert es tanca. Pudor de resclum com més anem més poderosa. Episòdics ruflets del suspecte oceà arenós. El planeta, petit que ja no ens l'imaginàvem, s'empetiteix encar, i allò engruixeix els nostres dubtes. On som?

I tants de pous irregulars enmig de les carreteres, claferts de renascuts bandits amagats qui t'absorbeixen i instantanis et degollen amb llurs raors rovellats. Per a cruspir-se't.

Noctàmbules serps se'n rancuren i llencen, abans el matí un darrer elegíac llambrec als càrcers obscurs d'on, cada cop fins ara, no ens n'hem esmunyits per les targes escaients, àdhuc més àgils i esprimatxats que no pas elles.

On anem? L'estaló qui, esperonat per esmolats esperons, ens estalona, és l'esquelètic de les faules d'adés?

Sols l'existent existeix, i quelcom dins meu hi és viu i existent, o potser (segona única possibilitat) hi soc el paràsit (a quelcom de viu i existent).

I ací, com deia, deu escaure-s'hi l'antiga faula de l'insecte virolat qui en desert pelat se somiava si fa no fa humà capat.

O era l’humà somiat qui somiava insectes virolats en formes d’ombres qui t’amenacen després durant la nit?

Quina nit? Quin desert? Cap dels dos no és gaire ben definit. Ni dins el seu somni, dins la seua nit.

Neutrins. Neutrí l’un, l’altre antineutrí. Tot plegat, «*Puf!*».

Onírica barrija-barreja. Intangibles vials d'opopònacs i panacees no em salvaran pas. Salvarsans per als sifilítics. Malícies i delícies del record d’infant. Bagatel·les de baldragues qui embaga desbragat, ton pare.

Has jurat i perjurat, agenollat. Massa decebut, enganyat, per la malignitat educativa ambient. Tret que, agònic, poligònic, punxat i punxant amb força irascibilitat pertot arreu, t’has fet el propòsit indestructible que enduraràs tota dolor.

Només l’eternitat de debò no dura (massa! horriblement massa!).

I llavors te n’adonares. No!

L’eternitat tampoc no dura gens, o a tots ops no gaire. Sols per a una durada molt relativa. Car el temps (aquella noció obtusa que hom anomena el temps), roman condemnat, d’hora pus tost que tard, a la inexistència. Amb brutalitat bofiesca, el famèlic univers tot s’ho menja, mai que no creu que re no el nodreixi prou. Cap altra tasca la seua que la d’anar cruspint-s’ho tot. Gana que té, gana que tens.

Recances i enyors. Els clars i sovint fortament acolorits panys i perpanys de l’enyorat mur de la meua vida em passen pels ulls del magí, ara que soc, insomne, tot cercant d’esbrinar-hi cap cop amagat que m’expliqués molla la

perplexa totalitat alhora del malson i de la quasi bucòlica benaurança que, sense cap ni centener, a baules estocàstiques, i a autoesquediàstiques aparicions, no m'entrevenen, tenaces, el cervell, justament en acabat de metrallar-me-l'en.

Ara que el meu amic se'n va tot carregat amb allò que li pertany, el cotxe curull i vessant, li dic a la seua dona, la qual sempre m'ha odiat, amb raó, supòs que. «...»

I com si endevinés que me li anava a confessar qualque cosa traumàtica i terrible que tant no m'havia marcat, tant, em talla el devessall de paraules que li anava a amollar, i em talla amb quelcom... Quelcom que sona a vers citat de qualque poema de sempre ignorat arreu i pertot... Dient-me de fet que callés, que se li'n fot dels meus mèrdics pecats, que ella (i tothom prou escarrabillat) tot ho sap de tota manera.

Diu, estranyament i enigmàtica, i rítmica i rimada, aquella donota sense ni cultura ni imaginació, «*Know all about the offenses by the old chicken fences*». I romanc amb un pas de nas.

El seu home (l'Avel·lí, ella es deia Euniça, Euniça Afrodítica), n'havia confegit un de molt millor, i per tant del tot comprensible. El portava imprès a llurs cartes de visita per als amics.

«*Casats adés amb tots els ets i uts*
Som l'espòs i l'esposa dissoluts
Ben contents de continuar els afers
Cascú cardant de tort i a l'inrevés.»

Tanmateix, un rau-rau. Sabia aquella noïble oïble donota de

cap altre crim comès adés pel manguis qui fui, i ara però vergonyosament i potser traumàtica reprimit...?

Via fora, vós! No t'hi envesquis.

I contraatacava. Era jo qui, aquell cop, apodíctic, en aquella saó on semblava que, xiuxiuejant, em volgués dir quelcom de dolent de mon amic, li havia retret que: «*Tota 'confessió' oferta lliurement amaga sempre (de part qui es 'confessa') un 'pecat' més gros*», (segons devia d'altra banda haver dit un clàssic o altre).

I callà, emprenyada.

Jo rai. Afavorit per un físic negligible, pertot no pas mai gens remarcat, com si no hi soc. Esmentant, crec, l'antic bard de l'areny, «*per la pega, català, i una cara d'albardà barrigant rere la gla*».

Gens remarcable, com dic, inconspicu, nugatori, un aspecte immediatament oblidable, de físic insignificant, anònim, mena de neutrí qui, tot i que pertot es fot, mai no és remarcat.

Neutrí, un motiu que hauria d'adoptar. Adoptant la veritat, t'adaptes al medi i no mors.

Quan la tempesta desarrela enormes franges de crits encunyats alhora per l'esglai i la perfídia de les obscures existències divergents, cada vida, com cada trencada tija de vincapervinca, es creu damnada per la refulgència i l'efluència del mateix molt irruent naufraig.

I, encantada, hi bada, com el babuí arcaic qui, amb prou lleure, ja no ploramiqueja davant l'aridesa de l'esdevenidor,

ans fascinat ens esguarda, damunt cap tossal pelat, com fugim, cama-romputs, de la impaïble implacable calamitat.

Si tot fugitiu (innocent com tots els fugitius) és tingut teòricament (per les putrefactes ments morals, arraïmades en repulsius aplecs d'inquisidors qui transgredeixen tostemps contra tota lògica) per molt abjecte criminal, i haurà doncs d'errar, susceptible a l'hemiplegia, o si més no a la pèrdua de certs fragments, pels segments més obscens de l'aberració de l'ambrada llum i de l'abominació de l'estavellat paisatge, així mateix, potser quelcom o altre fent-li avinent, com llum al cervell, de les antigues proeses dels fòssils, s'arraparà, de bell nou, amb les ungles brutes de merda, al darrer arbre mort, i cridarà victòria.

Victòria com la del falcó impertèrrit, o potser lleugerament adelitat i tot, davant la darrera avidesa de les rels migpartides, i de les roques que enraonen pertot amb retrunys d'accelerats núvols formats per roents polsims de cendres, i dels exclamats rius d'aigües evaporades, i recorreguts, per comptes, per llurs torrents de còdols, en l'espectacle definitiu d'un anorreament nuclear, que el rellotger abans tan tifa amb les finors dels seus talents, ara, horriblement esguerrat, psicòticament esdevingut amb son darrer aflat falconer molt filial, allarga encar un braç descarnat cap a l'enriolat animal, glaçat per sempre pus.

(...)

48.— (*El calaix dels tres mitjons*.)

Al calaix de dalt de la calaixera, ho tinc tot ben endreça.

Amb el mitjó bo sempre ben plegadet a l'esquerra, el dolent sempre no gaire ben plegadet a la dreta, i enmig, és clar, el mitjó mitjà.

El mitjó bo és un mitjó impecable, sempre com cal, ben rentat i pentinat.

El mitjó mitjà no és ni gras ni prim, ni lleig ni bell, ni net ni brut, ni ros ni bru, ni moll ni dur

El mitjó dolent és rebec, indecent, flonjo i descosit, és un excèntric, un melangiós i un irritable. No fa mai bondat.

Tres mitjons tinc, doncs, és a dir, el bo, el dolent, el del mig, el mitjó mitjà.

El senyor Flamenc és un flamenc molt senyor.

Com les grues vora els estanys, els flamencs són ocells camallargs de color rosa. S'estimen més romandre drets damunt una sola cama, amb l'altra ben plegadeta i amagada sota la panxa.

Per això amb un mitjó que en tinguin sempre prou.

Així, quan el senyor Flamenc surt a fer un tomb per la platja, sempre es posa el mateix mitjó, el mitjó mitjà, un mitjó que serveix per a totes les ocasions.

El mitjó dolent no el prendria mai. És un mitjó que li faria vergonya de portar enlloc. Semblaria un captaire al·lucinat, perdut en somnis i a la lluna.

Pel que fa al mitjó bo, només si mai anés a l'òpera, o a cap palau, potser se'l posaria. Qui sap, potser ni llavors.

Altrament tampoc no se l'endurà enlloc, que no fos un lloc de molt haver de semblar com si algú fos la gran cosa. Cosa insultant. Anar a un lloc on fer l'hipòcrita i el magnífic carallot és allò que es porta.

No, no. El mitjó bo és un mitjó massa parençós. Massa presumit.

I el senyor Flamenc, encar que sigui un flamenc molt senyor, no vol ésser pas un senyor pretensiós, amb aires superiors, com qualsevol farfant fatxendós d'aquells qui pretenen amar les fastigoses cerimònies dels malastrucs titelles dels palaus, quan en realitat les troben pesades i fastigoses d'allò pus.

Els aires superiors fan de ruc. De ruc pretensiós, és clar. D'aquells rucs qui bramen molt, i sense raó, només per a fer-se veure. D'aquells rucs, de qui hom en diu: «*Vanta't, ruc, qui a vendre et duc*.»

No pas dels ases com cal. Qui treballen i fan la feina, i llavors frueixen del descans amb tot senderi i tranquil·litat.

Aquells qui si portessin mitjons, els portarien mitjans, com el mitjó mitjà del senyor Flamenc, un senyor de veritat.

(...)

49.— (*La imaginada línia Maginet, d'altres relats per a la canalleta*.)

N'hi ha que sovint escrivim molt merescuts peans als llapis.

Mercès als llapis, sabem (una mica més aproximadament) qui som.

No pas, és clar, que calgui fer, ni de la ciència ni de la història («*on en full verjurat, el perjur ha perjurat*»), cap mena d'altra merda religiosa.

Tret que sense llapis, minyons meus, on fórem?

Malament rai.

Com diu (el savi de la muntanya) en Montaigne, «*Doncs sí, minyons, he conegut un bon quídam qui no comunicava les vicissituds del seu sojorn vital que a través de les funcions de son ventre*.

«*A ca seua us presentava un reguitzell de gibrelletes dels darrers set o vuit dies. Aquell era el seu discurs, el seu sol motiu d'estudi. Tot altre argument trobava que li feia pudor...*

«*De la mateixa manera, aqueixos escrits meus, què són al capdavall, afaiçonats diguem-ne una mica menys grollera, sinó els excrements, tantost durs com fluixos, i sempre no gaire ben païts, d'un esperit que ja fa catúfols, pobrissó...?*»

Em dic Magí i soc escombriaire i, a estones, escric. I com sempre he dit, molt menys elegantment qu no els savi Montaigne, «*Mos caquetes, mos escrits*.»

Tot és vanitat. Què és l'autor sinó el reu amb la vanitat més depravada, son treball traginant, a tot estrebar, el mateix grau d'iniquitat que cap altra lleterada?

Soc l'escriptor faquir — tot allò que escric és vidriós — escrit damunt el vidre del paper de vidre — i punxa i nafra com el vidre. I put, segurament que put. Put a va. Put a presumit. Per això escric. Per a pudir, per a fer-me remarcar, amb la meua estranya sentor. Presumptuós de merda. Un de més. Au.

Una cosa que no soc (segurament perquè no en sé prou, o qui sap per què) és un altre dels qui, sòmines ensopidors, bavegen a poc a poc plúmbies novel·les de llargàries somníferes, vull dir, soporíferes, tanmateix sovint preades per crítics tarats.

Grandiloqüents, et serveixen incessants massa empapatxadors bous ni bèsties grosses. Impaïbles, fatigosos, carminatius.

En canvi jo, qui sempre he estat un mec escarrabillat, amb poca cosa m'he compost perfectament.

Fora potser escaient d'esmentar ací un altre clàssic, molt més modern, en John Updike, qui féu aquest 'vers':

(Una preciositat de cagada.)

«*Tot i que les de més de les caques que faig*
No siguin la gran cosa, piules, cargols, cigars
Mal fumats pudint a l'àpat d'ahir.
De pobra consistència i aviat fosos...

«Aquest, nat al prat un soliu migdia,
Abans el vespre fosc no s'abatís,
Fet i beneït sens dolçor ni pena,
Amb tota normalitat, tanmateix...

«Quina obra d'art! Una duja adorada,
Perfecta al cossi, com si el terrissaire
Qui el formà, amb eixa argila poc amable,
Un vas de topazi hagués volgut fer,
Ni amb nacres ni amb llums d'estels, una única
Espiral, que et deses amb el poema.»

Molt bé, i ara podré dir això. Escolteu:

Hi havia una vegada un de tants de milions de déus escombriaires perdut per l'altre univers d'adés no fa pas poc. Un déu capaç d'infondre vida als objectes, com ara un altre bon escriptor com jo mateix, que puc fer volar un botó tot i que no duu ales, o parlar un descosit tot i que li manca la llengau, o estossegar un setrill sense que tingui d'altra gola que la que, de vidre, duu al broc, per on pixa, i precisament així és com els déus de llavors no afaiçonaven quelcom que en deien 'animals', és a dir, guineus, llops, adips, i un bon munt d'altres espècimens, de formes diverses rai... Peixos, ocells, monstres...

I tot això ho feien com...? Doncs així mateix, bo i pixant-se. Pixant-se a un clotet i afaiçonant-los amb el fang que en resultava, i això ho feien com a innocent entreteniment, amb figuretes de fang.

I així en sortiren també els dinosaures i els rinoceronts, i orangutans i tot, i aquell déu escombriaire especial, aquella vegada que dic, va fer un cagalló estrany, ni amb ales ni amb quatre potes ni amb moltes potes, només amb dues, i aquell cagalló, infós amb vida, és clar, esdevingué l'humà amb cigaleta...

I aquell déu cagaire llavors va dir, carallot, «*No és bo que l'home sigui sol.*»

I tots els altres dius digueren, «*Què dius! Ets boig? Com s'estarà millor en aquell món infernal on l'has fotut, que sol, sense que ningú altre no l'emprenyi! Eh?*»

I tanmateix, essent com era un déu força betzol, no en féu cap cas, i condemnà l'home a haver de viure amb un altre cagalló, aquest, per comptes d'amb cigaleta, amb un foradet que en digué 'cony', i aquest altre cagalló esdevingué la dona de l'humà, i li va fer la vida encar més merdosa. Un maleït afegitó del qual s'hagués volgut passar, tot i que no li va recar gens, no li va saber gens de greu. Potser trobava agradable la diversió que li produïen les baralles sentimentals, les rancors, i gelosies, i revenges, i passions ridícules, de les parelles. Era un déu pocavergonya.

I aquesta, minyons, és la història d'on no fan cap els humans, i el destí, la ineludible fatalitat, que no els espera. Ésser enduts, com qualsevol altre cagalló, torrentada d'aigua avall, avall.

És el fat únic de tot i de tothom, inclosos els déus prehistòrics qui confegiren o fabricaren les figuretes. El fat universal de desaparèixer. I au.

I us he dita aquella vegada on jo, en Maginet, el gran escriptor, em devia anar palesament morint, perquè perdia pes acceleradament, tot i que menjava fort, i, pel fet que aquell fet tant no em neguitegés, fins a punt que no podia ni endurar-ho, al capdavall, d'ençà d'un moment on prenia la resolució d'aturar la catàstrofe, decidia de no pesar-me mai més sol?

I vaig començar a pesar'm, de primer amb el gat als braços, i més endavant amb el gos de la veïna, i més tard acompanyat amb mon germanet petit, agafat de la maneta, i així anar fent, fins que, finalment, després de provar-ho amb diferents animals, car la por i l'angoixa em pesaven de més en més sense afegir-m'hi gaire pes, em pesí amb el rinoceront a collibè.

Amb el rinoceront a l'espatlla, l'optimisme (fals) se'n seguia. El fatalisme se'n fonia. Un rinoceront afegeix molt de pes, dona molta de seguretat, de gravetat. I em deia, crèdul, que, amb allò, segur que encar viuria uns anyets de més. Que ja no em migrava com ploma que el ventijol s'enduu.

Fou un remei sensacional.

I vau veure aquells dos gigolós de bracet?

El zel de llur idil·li els duia, tanmateix interiorment indòmits, a l'escorxador, on llurs sengles putes i riques patrones no els comandaven de presentar-s'hi, i d'evocar-hi, de prop, el dol i la dolor de les bèsties sacrificades,

justament ran llur de execució per part de maleïts botxins.

«*Allò els espera així mateix a ells per llurs pecats*», els adverteixen, mafioses, amb boques lúbriques i poc higièniques, amb umflades galtes, de part de dins sempre òrfenes de cap tresor amb gomfolítiques perles i refulgents diamants, ans fornides amb queixals molt corcats de treure-hi focs i més focs.

I nosaltres, en canvi, déus creadors, els dèiem, amb solidària urgència, «*Acopeu-li, nois! Erradiqueu-vos ras! Foteu el camp, emigreu ben lluny, fora d'aquesta constel·lació de gàrgoles traïdores! Trobéssiu enjondre de segur millors galàxies!*»

Car, minyons, cal sempre escapar de tot genocidi. Cal no lleixar-se fer. Quan van massa mal dades, cal fugir sense complicacions, àdhuc si cal nu.

Quan els cronòlegs assoliren de desxifrar si fa no fa els jeroglífics del meu antic sarcòfag, déu o escriptor escombriaire qui visqué en èpoques escolades abans aquest altre univers vostre no fos ni creat amb els cagallons de quins altres déus morts, se n'adonaren que fui mort en un altre adotzenat genocidi d'involguts aborígens. Les històries de cada maleïda esfèrula vagant per l'espai en va clafertes, de genocidis sempre impunits.

A qui toca, toca. I ens havia tocat a nosaltres, déus obsolets. I amb quina gràcia no sabérem acomiadar-nos d'enlloc. Diguérem, cortesos, simpàtics, bellugant la cueta al cul, «*Bona nit, bona nit*».

Això rai. Coneixeu allò de, «*A cada porc li arriba el seu çon Martí*»? Doncs un bon dia qualsevol els porcs qui ens

envaïren patiran el mateix destí. Qui no troba consol és perquè no vol.

Ah, minyons! Així i tot, és ben clar. Els aborígens, ens cal romandre ben aferrats a les rels. Envaïts, ens envairan de nou, i altra vegada, i vint-i-nou, i als darrers nous, sense que se'ns ennuegui mai al coll la nou, de bell nou, serem els darrers nou corcs corcant la darrera rel. I la rel, minyons, això rai. No hi ha re que nodreixi com la rel. I què voleu que hi féssim sinó corcar. Corcar, corcar, per això hi som. Com els darrers nou déus creadors qui, evocats pels qui els enyoren, i invocats i convocats, llavors fan un cop de cap, i, de tota empastifada còsmica, reemergeixen de la foscor a refer ben refet el terreny maleïdament i malignament malmès pels invasors.

Els poetes poetes vivim a la lluna. A la lluna, minyons, tot hi és més clar.

Els assolellats hem desapareguts d'aquest món enfosquit.

Pel que fa al meu destí, massa vexat, amagat on era, haguí l'aberrant impressió de sentir els afalagadors mormols d'uns míssils terminals qui davallaven descordadament a esclatar'ns definitivament damunt.

I llavors m'esguardava entra la runa. Allò semblava un cadàver. Hifes i micelis, corrosius, em solcaven com si fos cap xacrosa peça d'aviram ja corsecada.

Em cordava més estretament la sivella, i els atesos pel foc del cel, i d'altres afusellats, en acabat de l'aberrant rebombori que s'inaugurà el jorn on els multitudinaris míssils no caigueren, érem pelleringues ambigües.

Embrionari de bell nou, infecte, impregnat de l'acaronador oceà subterrani, havia tanmateix en acabat emergit de la claveguera on m'era abscòs durant tots aquells anys. Era, crec, el darrer dels Catalonis dels encontorns, víctimes tots els altres d'un altre adotzenat genocidi.

L'aparent cessament dels trasbalsos catastròfiques significà un canvi d'estratègia per part del poder, que així pretenia potser fer-se veure com a lleugerament minvat, esdevingut més balsàmic i menys trepitjador a la babalà de la sang i el fang dels nostres cossos.

La irrupció dels escombriaires enemics qui desbrossaven, en escamots fort cohesionats, els laberints que hi menaven, al pinyol o nucli del poder, és clar que era una floreta de març, un espectre malaltís i equivocat de floreta esquerdada.

La polseguera segregada pels escombriaires, mentre feien veure que netejaven els secrets solcs que menaven als arraconats embuts i a d'altres indrets tabú on les matances extremadament sanguinàries dels clandestins no havien tingudes lloc durant milers d'anys, amb els atuells i les ferralles infernals pertinents, formava al cel, surant damunt del laberint, una mena de llunàtica pagoda polsegosa, o més aviat d'espantall de pols, que és clar que no retria mai compte dels innombrables crims ni atrocitats allí comesos. Un espantall de pols vermellosa no ret compte de re. Només de la brutícia ambient que romania als embuts i als racons de les tortures.

Que hom esporgués el laberint dels sacrificis més aviat ens havia d'esporuguir que no pas de semblar oferir-nos cap temptació de pensar que el poder s'esmenava mica o, per als clandestins aborígens destinats a l'anorreament, d'esperança que el combat i el motí havien passat d'actualitat, que eren

potser ara matèria d'esbojarrada supèrbia, i que més ens valia doncs, per a apaivagar encar més un poder que amb allò demostrava, potser una mica de feblesa, o potser una mica d'impossible bondat, de captenir-nos força carrinclonament i resclosida, esperant doncs dies millors, on ni batllius ni inquisidors entre el invasors al poder no ens turmentaven, si més tan fortament ni cruel ni definitiva.

Ara, quin barri el nostre, minyons, ple dels contemptibles mafiosos i d'altres gàngsters repel·lents!

Calia parar-hi compte, passar-hi com si no hi ets, espectral... Amb cara neutra.

Me'n record que, tret dels trets, els trets al visatge sempre els hi conservava impàvids, inescrutables... Mes faccions no s'alteraven mai. Ara, de sobte, amb el trets, tenia els trets trets de polleguera. Tantost oïa volar trets, l'horror se'm dibuixava massa còmicament ni grotesca a la faç. I ja no romania mica parsimoniós ni estatuesc. Al contrari, corria com un cagat. I sort que ho puc contar, car, de cops, els trets, com xiulaven, com adés no narrava! De prop, vós, de prop. Ui, de propíssim.

Ara, un dia, consilients, botant i cantant ensems, segur que celebràvem la gloriosa victòria del nostre equip, fins avui sempre injustament castigat!

I esclataren encar els trets, i, per comptes de fugir, com ens propel·líem llavors vers els malèfics tiradors! Aquell dia érem massa feliços, no teníem por de re.

Alguns dels nostres caigueren, mes el gros de la massa sencera els enxampàrem amb les armes a les mans, maleïts mafiosos, bòfies, tifes, gàngsters, botiflers. Els aixafàrem

que no en jaquírem sinó un bassal de merda i sang. Revenja justificada. I la celebració continuà encar més joiosa.

Les represàlies del poder no es fotrien esperar. Tret que ara posseíem les armes dels arsenals dels podrits invasors qui havíem destruïts aquell dia miraculós.

Podia vindre la predatòria merda, en hordes enormes, i bombardeigs traïdors, tant se val, no ens acollonirien pas. La revolta era engegada. Amb allò n'hi havia prou. El tast meravellós de la llibertat, de la independència, ens feien fantàsticament invencibles. La impotència l'havíem llençada avenc, canyet, avall.

Recordeu, ens volia el poder anorreats. Que obeíssim o que ens revoltéssim, el resultat era el mateix. Ergo, l'exterminació dels marcats per a l'escorxador qui érem nosaltres.

Ara, amb la revolta, si més no no ens anorreaven sense perdre-hi re. Ara sabrien quin mal no fot anar perdent no sols individus (se'n foten, dels individus), sinó territori i (per a ells, lladres avariciosos de mena) l'abassegat robat tresor.

Quina vana inútil frisança la nostra de jaquir tanmateix empremta! Com si els exterminats, els extingits i afligits — l'idiosincràtic, fort dispèptic, bestiar — no en jaquís mai prou!

Tot depenia dels moviments tel·lúrics i els capricis atmosfèrics. De cops, els romanents dels vençuts i agredits resisteixen millor els embats de les circumstàncies atzaroses que no pas els romanents dels malignes agressors.

Fóssim únics, originals. Mai ecoics.

Ecolàlics, ens ennueguem espaordidorament tot estavellant-nos als micròfons. El nostre alambinat sialoquent discurs ix de pertot a la biorxa.

No repetim sinó debades. Si no ens els escoltàrem mai, per què creus que mai ens escoltarien?

Cert que tot alambinament d'alambí subversiu és transgressiu. Disfressa i corromp el tema escollit estúpidament pel repetitiu dominant. Què vols que emprem com a argument els sotmesos sinó llur mateix argument totalment tergiversat?

«*Atenció, atenció!*»

Rere la finestra, el reietó Nimrod Feinetes presencia, aterrit, com se li ensorrava la torreta. Un terratrèmol sembla descalçar-ne els fonaments!

Amb quin abortiu no l'avorteix? Quin cuc hiperbòlic i sepulcral qui pernabat horroritzat?

Tots els mitjans d'enverinament mental feia hores que, a llurs pantalles, s'esgargamellaven en una bogeria d'hiperbolitzacions descordades i d'anticipat cofoisme. En aquesta avinentesa, crec, per la ridícula inauguració de la carrinclona torreta.

Llavors, al capdavall, la ximple celebritat, na Pepeta Culcagat, ja es disposava a cantar l'himne nacional abans no comencés el falsament apellat si fa no fa esdeveniment transcendental, és a dir, com sempre, efímer i banal, quan...

Abans no sonessin les estridents cornetes i en Feinetes no

eixís del palau en processó molt sumptuosa a escapçar la cinteta entre les fastigosetes ‘majorettes’ de la legió estrangera, com dic, la torreta s’esfondrava amb sorollades i polsegueres rai.

Els enverinadors mentals a totes les pantalles volien esbrinar, molt severs, «*Quins han estats els corcs terroristes qui, maquinant en la foscor, sabotejaren la molt solemne i patriòtica cerimònia?*»

Quina en conxorxàvem (els terroristes) per a fotre-ho tot de creus? I en un jorn tan assenyalat, *ha ha!*

Món on els circells de la tristor et volien altrament ofegat. Cercant debades a quin bosc de flaires dubtoses, encar mig dret ni sencer, no assoliries repòs?

Hi havia al voltant fongs psicodèlics.

Els drogats veiem visions i ens creiem, trestot, fil per randa, els discursos parlats interiorment per potències qui prenem per transcendentals, és a dir, per fats espectres carrinclons qui viuen en nus indrets només vists molt ocasionalment en les idiotes al·lucinacions dels trastocats.

Déus i rucades d’aqueixes qui imperen en imperis celestials, els quals, com els botxins dels invasors, i abans com ton pare o ta mare, quan et maltractaven o et donaven simplement pel cul, et castigaran molt cruelment quan els passarà pels collons, tant si has fet ben fet com si no. Fatalment condemnat de totes totes. Món de bestieses sens fre.

Tantes de merdegades plenes de metzines que no ingerim a causa de la necessitat nostra de nodrir’ns, no és pas gens estrany que, de vegades, embriacs qui sap de què, ens fotem

a somiar desperts, i a veure allò que no hi és ni hi ha.

I és la por a allò que no hi ha que és a la rel de l'invent més deplorable i malèfic per als humans, les religions de merda. I no hi ha religió que no sigui, de cap a peus, en termes absoluts, merda i prou. Minyons, no us lleixéssiu embacinar. Mai!

Car qui s'empassi cap d'aqueixes merdes, no hauria de tindre dret ni a respirar el mateix aire que respirem. Car l'enverina amb les repulsives radiacions del seu cervell a tesa corromput.

A l'ombra i de lluny, i així i tot ota solemnitat em fot a parir; insuportable, vós; tanta de cerimònia carregosa ni tanta de merdegada acumulada!

Taquicsèrics, ens eixuguem de pressa els capellans. El molt subversiu discurs alternatiu no fou pas de les nostres boques anònimes d'on eixí. Qui ho provaria?

Allà on vagis fes com vegis. Obtempera amb tothom qui saps de molt mal arrambatge. Ets un altre boig sense saba. Aquell qui sempre penjarà, amb minses fines insinuacions, les llufes a altri, mai a si mateix.

Quant al xèrif, el xèrif, com sempre, és el més betzol i obtús de tots els personatges. Un reconsagrat insípid dogmàtic idiota hi és el xèrif, en totes les relacions que n'oiràs o les imatges que et mostraran, per a la teua cretinització.

Era comprensible. Car es tractava d'un 'western'. Als westerns tots els personatges hi són, per la natura del gènere mateix, imbècils. Tret que el xèrif, al western que veia part de dins del meu bolet (com veia, si obria els ulls en la nit

absolutament fosca, a les parets somiades del meu món imaginat, els quadres si fa no fa mitològics, els quals, si te'ls miraves tombant el cap una mica a l'esquerra, segons els reps i els moarés sedosos del vellut curt on eren pintats, mostraven jungles molt virolades, amb salvatges nus i totalment pelats guerrejant com simis, i de l'altre costat, tombant el cap doncs una miqueta a la dreta, hi veies a la base, a primer terme, l'espona d'un llit, amb, dalt, una vànova d'un blau fort, i, més al fons, entre els llençols, mig incorporats, un nen cara-rodó i sa mare molt amorosa), el xèrif, deia, doncs, pitjor, més crèdul, més embacinat, més injectat per les nocions més ximpletes i puerils.

Tant se val. Els aborígens, en el nostre propedèutic sojorn transitori on fos que anéssim exiliats, amagats al fons de cap tut de tòtil, no entrem mai en pànic. Abans ens lliurem a la màgia de l'higiènic soliloqui. Llavors irrompen irruents els bons pensaments. Com més calumniat, més emancipat. I un cop immers en les pitjors calamitats, millor encar amunt llavors no et dinamitaràs.

Perfecte baldragues seduït per la contesa, on abunden els tombs perillosos. On hi fots d'excrescència clandestina a l'engranatge?

Embalsamadors falsaris, ens embalsamàvem tots solets. Ossamentes, angoixes oníriques, zigzagueigs. Contrafaïment epidèmic. Tot ho tenim ben acunçat, no t'hi capfiquis. Hipogeus i germinant.

Haurem enganyats un cop més els cronòlegs a la fi mesos en defallior. «*Aqueixos antics cadàvers encar eren aparentment ben vius; ens fugiren dels dits, mentre clapàvem, sense fer gens de soroll, com aedes qui peonessin sobre grosses i grosses d'ous, gànguils, prims com boixets,*

amb un embalbiment total, no fos cas que re no esclatés ni cruixís i, tanmateix nus, sense blasme ni taca, fossin cruspits, amb esquinçaments inassimilables, pels ignominiosos truculents autoritaris botxins de les buides cavorques, maldant, sedecs, per a emparar's dels enverinats bagatges de llurs cridaneres descobertes. No pas de les nostres, ah, malaurats! De les llurs. Desconfits en escruix, ens menen, resurrectes, a l'abissal depressió i al suïcidi.»

Els malaguanyats aborígens extingits som com els déus adés ragnarökitzats per l'enemic.

Renaixem de les cendres esventades dels passat en forma de dimonis molt més malparits. Mòmies renascudes dels foscs focs eternals.

Esparverats per l'abrupte atac frontal de la garoina encesa del Sol, despertats en orrupte per la llum d'un jorn inesperat, cucs, larves, suara plàcids, pàl·lids, intrusos a la carn sots les esfilagarsades mortalles, amb ulls esbatanats calibràvem el grau de risc ni de perill on ara no ens trobàvem, esmeperduts.

Rearmats reclusius somnàmbuls espiadimonis saltironàvem damunt les flors dels lotus i els nenúfars. «*Lotus continu. Lluita contínua*», entonàvem a ritme d'ales.

Descordada en acció, la nostra resistència esperonava els èxtasis dels jardiners, íntimament rebels dins llurs reialmes, construïts a tall de laberints de budells teixits, trama i ordint, abscissa i ordenada, en rengs i rangs ben acunçats, pels escandalosos baveigs dels molt afligits paràsits d'ultratomba, qui a l'improvís desenterraven de vegades a colossals cops de càvec.

Paranoics, emètics, oliats, superficialment encar febles, amb membres empoltronits, suara eixits dels llimbs inflexibles de les múltiples concussions d'uns reductes subterranis sovint vigorosament reduïts a ruïnes.

Esmercen en va tota energia a enllestir, un cop i altre, el nostre anorreament. Ens extingeixen mil·lenaris, i amb fanàtica ambició ens mutilen el paisatge, el llençol on ens emboliquem, carronyes, el llenç del mirall on ens miràrem estranyats, i un huracà de nines ressentides, exèrcit de les clavegueres, carregades amb càrregues explosives, abruptament els creixen com òrgans indesencastables a la intimitat de llurs cossos, i ben aviat es col·lapsen tots plegats, destruïts part de dintre.

Enriqueix l'orquestra, amb ecos primitius d'abellidors preludis de cants de victòria, la nostra pertinença al lloc d'on pensaren, patètics, desnonar'ns.

Ressons i èmfasis de rapsòdies, com cucs exuberants, es desenterren, sobirans, i corroeixen fins al pinyol llur estantís monòleg, alhora que al·ludeixen a l'eclipsi, a la sagnia ineluctable de la fins ara perenne llum que els esclaria l'oníric infern on xauxinaven.

Paisatge que perd ràpidament tota versemblança. Inerta pell que s'esbotza amb un vague somrís traïdor, i anuncia, amb inapel·lable malignitat, que pels barris morts de l'oasi calamitós, unànimes són les cridòries monòtones de les larves, meravellades pel sobtat solstici de llufes a l'èter, i el brou asfixiant de càmfora i d'excrement a l'ambient.

Per quin conducte s'extrauran de llur embruixat malson sinó pel de la defecció més apodíctica?

Osca a osca es van trencant. Tant com no ens mortificaren amb llurs violents atacs de xarnec, i ara, escapçats com els ànecs de l'àvia, fútilment almoina no ens demanarien si encar els restés amb què fer d'innocu pòtol mendicant.

Que es fotin com ens fotérem, saps?

I ara que omplerts els quatre fulls amb el verí líric de l'opalina pel·lícula que em proposava per la tasca d'avui, amb tota dolcesa, minyons, diré prou i us abandonaré al son sobri, ètnic, i vescós com l'aixeta de les mels i els fels.

I us desitjaré, cuscament i foteta, «*Bona nit. Totes les xinxes a ton llit.*»

(...)

50.— (*L'espectre escurafumerals.*)

N'Ànim i n'Ànima, aprenents que fórem d'escurafumerals, ara esdevinguts fadrins prests per al viatge menestralenc de solidificació dels coneixements, el mestre qui ens ensinistrà doncs ens adreçà vers dos altres mestres perquè els demostréssim allò que havíem après i alhora aprenguéssim, filant més prim, allò que ells sabien. Així, sabent ja prou,

esdevendríem ulteriorment mestres nosaltres mateixos.

El tresc fou ric en escunços, en esdevinences. Malsons, dispèpsies, al·lucinacions. Místiques ocurrències i vulgars. Algunes tot plegat força poca-substàncies i amb sense gaire versemblança, amb barroeres agressions i d'altres cortesies.

I llavors, n'Ànim i n'Ànima ballàvem el Vals de les Idees, i, valsant valsant, i badant badant, fèiem cap al lloc perillós.

Ballarins llambrescs i elàstics, ens volíem anartres (sense articulacions), i així, saltironant llivells amunt, per escales que no menaven enlloc altre que als cràters encesos del Montgibell mateix, com anava dient. A frec de caure-hi, continuàvem dansant per escabroses vores, fins que, exhausts, migrats, massa rodar, marejats per les imatges confuses, de debò ens hi estrompàrem, flames avall, per a cremar-nos-hi en un instant, volcà de la saviesa.

Rebíem davallant clatellots cantelluts com nens entremaliats.

«*Quin era aquell estrany desgavell que es portaven entre ells la bella vella i el vell bell? Montgibell avall, hi davallaven de cap, banzim-banzam, la vella bella i el bell vell.*»

Me'n record que, tot valsant, sentimental, li deia a cau d'orella, enyorant les lliçons d'en Llucià, «*Tu seràs na Formosa i eu n'Energètic, i, com a l'Illa de les Amors Distretes i les Estretes Indestructibles, esdevindràs la meua uberosa dona-cep a la Vinya Meravellosa, amb tos peus fets de rels i sarments, tos cabells de pàmpols esponerosos, i ton cos de dona perfecta i venusta, i amb uns braços com branques, i uns dits com branquillons, dels quals penjaran*

els circells, i els fantàstics carrolls dels delitosos raïms de la sensualitat, i en tastaré uns quants, i esdevindràs, amb cordialitat exagerada, tota moguda i eixida, venèria, i, pregaràs i imploraràs, com les altres dones-cep, «Us ens cardeu, us ens cardeu, si us plau!» i, amb els més ardits dels altres aeronautes, ple com tu d'arreçó i de verriny, tiraré endavant, amb la cigaleta en perxa, i enravenada i enriolada, i te m'empeltaré, i, ara perfectament empeltats, i alhora florint i valsant, jamai més no serem pas descompartits. Millor que no els déus i tot. Ni eu n'Hermes amb herpes, ni tu na Dafne amb fil·loxera, mon tresor.»

Tots els meus somnis comencen amb la mateixa pantomima. Amb jo llegint el somni que ara experimentaré, car quan dormim no és pas de fet que somiéssim — allò que fem és llegir el llibre de la nostra vida; una vida més sencera, car inclou no pas sols la de les hores de vetlla, ans la de les hores dormint. Amb la segona molt més interessant i detallada, car l'altra, la de la vetlla, no és al capdavall sinó un pobre simulacre.

Les meues pel·lícules mentals s'acaben totes igual — amb crits agònics que demanen vanament mercè, mentre els botxins mengen truites de prepucis fregides amb el greix dels sentenciats.

Tot ho veig negre.

No hi ha remei, altre que saber agafar un ritme de vida sense sotracs. Què ens diu en Lucreci, ficant el dit a l'ull a tot vanitós, sigui súbdit o rei?

«*El gloriós ceptre d'Homer i la teua escarransideta cigaleta, el mateix fat — un cop morts ell i tu — al mateix infern inexistent, al mateix sac del no re. Pels segles dels*

segles. Desenganya't — per molts d'anyets que no visquis seràs mort justament durant la mateixa infinita duració. Tant et val viure un minut com una centúria i mitja — la distància abans i després del teu breu efímer passatge romandrà tothora estàtica — és eterna per l'un cantó i l'altre. La teua existència, a fi de comptes, compta exactament com no re. No compta. No comptes. Benvingut, carallot, al club dels descomptats.»

Amb ulls tèrbols i amb urçols impertinents a les parpelles, i sobretot absolutament buits d'iris i ninetes, la fit — i la fit — fins que no desvia l'esguard, lletja llorda mort de la dalla ratada i esmussada qui ara se'n va, ranquejant, i amb la cua empeltada al cul tot empastifat.

«*Quin triomf el meu!*» Anava àdhuc a cridar aürs de joia, i llavors me'n recordava. Soc l'efímera. Emblanquinat, invisibilitzat, acoquinat, desaparegut.

S'espelleix l'efímera i el jorn és curt i l'efímera pereix, i la nit tomba, i la tomba tomba en la nit dels temps, i la nit dels temps tomba en la nit dels temps morts, i, morts, els temps, no tomben ni re-tomben enlloc, car alhora abruptament tot espai s'ha fos. I res no tomba enlloc.

Només et confessaré l'horror constant al cor. Per això que em calgui, per exemple, tot i que sé que no serveix de re, el parany amorós de la dona-cep — o tant se val, qualsevol altra falòrnia.

Les arts, les distraccions, els entreteniments, les decoracions. Empelts, guardons, distòpies. Apolàustics (prests a la barrila), ens hi llencem de cap.

«*A la font de les Pièrides d'on som les muses*

No aturem mai d'inventar-nos excuses.»

En un mot, tot hi és vanitat — ressentiments, ràbies, passions, emocions — tot hi és excusa — amors, odis, argent, honor, genocidi, victòria, vençó — per a no pensar massa pregonament en l'única veritat, l'única certitud — l'horror al cor de l'univers — la destrucció total i ineluctable de tota cosa, i sobretot del meu 'eu', el meu simulacre d'unitat vital — el meu cos aital com és, fossilitzat en efímer teor (espectador), estàtic entre catastròfics trontolls, i amb un sensori tot abocat a la quieta contemplació.

O potser esdevinc pocavergonya, noia, i t'ho dic encar més clar. «*Saps oi que amb cada pet i amb cada llufa que amolléssim, l'ànima de què parlen els repulsius supersticiosos de substància et va minvant? No petis ni et llufis gaire si és que ets dels qui serven aquelles creences folles. Moriràs amb l'ànima a zero*.»

Com deia en Mencken, «*És impossible no sentir fàstic en presència d'algú qui creu que posseeix una ànima immortal feta qui sap de quina vagarosa mena de gas* [segurament molt pudent, interpol personalment], *la qual continuarà existint quatre milions d'anys en acabat que el sebolliren. [...] L'adoració que practiquen els cretins no té re de noble, i tot d'abjecte llepaculisme. Es tracta d'arrossegar-se repulsivament davant un ens qui, si existís, l'únic que es mereixia fora d'ésser denunciat i no pas respectat. [...] I què són els merdosos capellans sinó vils revenedors de tiquets falsos a les portes de llur 'cel'? [...] També, si el capdecony corrent del carrer és fet a la imatge d'aquell déu de què els ximples s'empatollen, llavors, per collons, homes de geni, a tall d'en Beethoven o d'Aristòtil, són palesament superiors a llur déu*.»

I entretoca en Breton, *«Tot allò que repapieja miserablement, guerxo, infame, brut i grotesc, va inclòs en un sol mot — 'déu'.»*

És clar que re no és més fàcil que criticar totes aquelles puerils estupideses dels devots datspelcul. Hom s'hi passaria el jorn estenent-s'hi. I a fi de què? De re. Els estúpids són irreformables. Com deia en Foxx, «*Els estúpids en són massa per a adonar-se'n, que en són*.»

Parlant de possessions estrambòtiques, em dic, amb en Lucreci, que, havent entrats al volcà de la saviesa, és cert (com sempre, temporalment!) que cada cosa que comprenc, em pertany. Car, ben copsada, la conceb al meu esperit. I en concebre-la esdevé meua.

Ara, però, afegiré que ningú no posseeix la ràbia (per això en Lucreci i tot savi de debò s'aferma contra la passió). La ràbia et posseeix. I no és gens bo lleixar-se posseir per re. L'angoixa que et porta et fa malviure. Per això me n'estic, de cap confrontació. On mena? Al capdavall, on duu?

Soc com el gos perdut qui demanen que hom no l'osti, si us plau. Els de l'anunci enganxat als pals de les cantonades hi insisteixen, tretzeners, «*No l'ostéssiu, si us plau; és molt emocional, i es deprimeix tan fàcilment que es voldria mort, pobrissó*.»

Mentre al cel hi espetegaven les incomprensibles fulgors, es voldria pus tost emblat d'una arrencada per aparicions fosques i perilloses, o potser ja occit, embolicat en arnat drap de sidònia, i llençat al canyet.

Quin parell no fotem! El gos perdut i eu mateix. Tret que pel fet que no am gens d'ésser ostat, ja m'ost eu mateix, diguem-

ne preventivament, i així sempre l'endevín.

La dona em venia darrere. No sé pas què volia 'salvar'. Conduïa plena d'angúnia. Eu conduïa davant. No anava enlloc, gos perdut.

Conduir és xoc existencial — sobretot de nit — què hi faig? on soc? on vaig? dins aqueixa conquilla de ferro, esventada cap a la foscor? — els malsons — l'angoixa de no saber on tombar… de rebre la col·lisió… del motor que de sobte s'atura a l'indret de més trànsit… el perill ubic…

De sobte un mà rasà el curull. Callàrem en sec. No diguérem res més. Les idees partiren per trescs esborrats. Interromputs a mitja cabòria, com en Coleridge, mai més no recomençaríem.

(…)

51.— (*Un vesper sencer de vespes negres es veu que, qualque jorn o altre, el fiblava arreu del carbassí — i allò li enterboleix, encar pitjor, l'enteniment — aquest cop d'empertostemps*.)

Escombrant al voltant dels escocells i les garangoles, rebia, sense demanar'ls, els ineptes afalacs de l'arnat Arnolf,

l'inadequat. «*Ho feu amb tanta de traça! És veu d'una hora lluny que sou un professional com déu mana!*»

M'explicava alhora, com sempre, tots els seus malsdecap amb la dona. «*Tornant de l'hospital on la dona pareix… de negra nit… El primer accident. Tornant de l'aeroport quan la dona parteix cap al Brasil… de negra nit… El segon accident, més greu encar. Per això em veieu tot esguerrat. Bo per a re pel que em roman.*»

Una altra vegada, tornàvem de berenar al prat, plens de pruïges concitades pels minúsculs encesos agostins (els leptes) qui raïen, incomptables, entre els brins d'herba, i us ho voldreu creure, la dona foté una puntada a la soca d'un roure imponent i en féu caure un vesper de vespes negres. Empipadíssimes, totes plegades em fiblaven al cap.

Semblava en acabat una síndria podrida, a frec d'esclatar. No em vaig refer sinó amb un cervell foradat per llacunes d'oblit insalvables. Tota la meua ciència penosament adquirida, ara, tot d'una, a can Pistraus.

No en fa pocs, de dies, que, d'ençà d'aleshores em pix a les sabates i em cag als calçotets.

De decaient i decandint, tost a difunt — mon decés, per a aquell qui mentalment ja em disseca, indeleblement segellat.

«*Arnolf*», li dic, «*Si alfarrassessis on pares, potser em faries el plaer d'alliberar les llambordes lleugerament escalabornades que tanmateix no ocupes com escarabat anodí, i podria allavòrens passar-hi l'escombreta.*»

«*Heu vist, car escombraire, l'espieta qui a trenc de calçada ens vigilava enfonsat a l'embornal?*», em respon, «*Ara que*

parlàvem de les vespes negres i de llurs èpiques proeses, concitades i àdhuc belleu convocades pel nostre verb, n'han aparegudes dues, de ben justicieres, i en sengles molt virulents atacs sos dos ulls han resultats instantàniament fiblats alhora. No era cap branca ni paviment de vorera, allò que el seu cap colpia, era un vesper tot just començat al sostre de l'embornal amb el fang de llurs salives guaridores. Quant al tolit orb espieta, escombreu-li, si sou prou home, totes les cagades de gos damunt! Fart de delators! Execrables xerretes! En creixen pertot arreu, botiflers, i entre els veïns, i a les cantonades. Monstruosos embrions indiscrets. Malignes nefands paràsits. Són els impotents de l'odi descordat. La mona diu 'mona'. Qui t'acusa, s'acusa.»

No feia pas gaire que, per bàrbara efracció, ens havien envaïts de bell nou els enemics, i els tremps i les llunes dels ciutadans eren crus, i molt sensitius i malfiats. Els esperits de tots a trenc d'esclat.

Dalt als tucs hi havia, sempre serens, els stupa, ah, i, encar més palesos i sensats, els ziggurats, plens de zeloses ziga-zagues de rats.

Érem a la placeta on els adés abnegats escaquistes ara només hi eren per tal d'ésser-hi, destrempats i accidiosos, i em deia l'inadequat, «*Mon vaixell per a les vastituds universals és mon sarcòfag, mos companys de viatge eternal mos escarabats sarcòfags, amb ullals de gripau contemplatiu, i probòscide de senyoreta prosopagnòtica.*»

Li dic, «*Som, Arnolf, tots plegats uns cagots malenconiosos. Esdevinguts inermes ostatges de la barbàrie ambient, tota intrepiditat lleixàvem que se'ns erosionés. Garfits constantment als colls per les sinistres urpes marcials dels*

invasors emmascarats, xafallosos i papissots, tot allò que vivim és irreal, com ara generat per les fosques sessions dels ximplets místics, on tota presència és tremolosament espectral. Som uns acollonits sense redempció. Perquè volem sobreviure, no fos cas que, de bolla, pels daus de l'atzar, encar servéssim mica de futur, ni servíssim llavors per a emprar-nos-en.»

Fa, «*Tots cuguços i capats. Com cal! Llarga vida, escombriaire! La sorprenia de tornada, enforcada no pas pel seu drut corrent, ans per un company d'aqueix. Li dic, més tard, amb permís, 'Doncs això, vós, na Desitjada, prou em pensava que el vostre amant era aqueix, no pas aquest', i em diu, 'Sí, ves, pel fet que en matèria de pixes es veu que també soc dislèxica, és natural que sovint en prengui una per una altra. Al capdavall prou cavà que totes es valen...?' On reconec, és clar, que tota la raó és seua. I em trobava, una mica més tard, ara esdernegant-me a la cuina, bo i sèdulament netejant-hi l'amuntegament de llur festa d'anit, quan m'ha dit, 'Faldilletes, muda't ben mudat que ara et diré on has d'anar'. Tot afanyat, enllestint, havent fent via amb la vaixella i l'aigüera i el terra, em trac el davantalet, i ras cap al racó de les golfes on em rau el vestuari. Llas, a part camisoles de glassa i organdí per a la nit quan li haig de fer massatges al llit, tota la meua roba de mudar consisteix en més o menys apedaçades lliurees de lacai; cap tern ni tabard de senyoret. Així que me n'emprov cap, i al capdavall, tan de pressa com puc, me li present. Em tracta de drap moll, és clar, i de polla plomada, però em sembla que prou sap que no em roman pas re de més decent. Em diu ara, com em temia, que haig d'anar, en representació seua, un cop més, a cap enterrament de cap dels seus més remots amants. No crec ni que se'n recordi gaire, del magnífic espècimen de mascle immens, altament distingit, mentre que jo prou l'haig salivosament, tot i la tristor*

concomitant, present. Cal dir, que les dones amb una alta proporció de testosterona, com la 'meua', sí, consider a dreta llei que no sols són sempre les més ben triades per a un mascle mancat, són així mateix les qui millor saben triar-se els druts del moment. Havia estat la filla del finat qui ens convocava a l'enterrament. Una altra dona penosament aflicta amb (o addicta a) un gran sentit idiota d'allò que és 'absolutament' propi (de fer, de dir, de pensar, etc.), és a dir, allò força vanament redundant i al capdarrer inútilment ruc. Com totes les dones casades les quals son pare havia conquerides, la convidada de veritat, com dic, era la dona, però m'hi enviava a mi, tornem-hi, com tantes de vegades, tres o quatre ja, de representant seu. Li fan fàstic els enterraments, i de tota faisó és una dona massa enfeinada per a perdre-hi temps. Els morts amb els morts, i que es fotin. Com al cap de no re ens en fotem (esmeperdudament) tots plegats. I com els assistents, més o menys valents o goluts, ens fotem la refecció, vull dir, els ganyips i els vinets que ens duen per a assuaujar'ns el diguem-ne 'dol'. Els de més passàvem el test de la correcció, no pas així tots el test del tast. Els de menys — tardans invasors fatxendes, tifes — es feien els vigorosos, ardits, coratjosos i baronívols, i ho devoraven tot, àdhuc els atuells de plàstic. Entre les dones excepcionalment més densament enjoliuades, t'hi trobaves la filla. Semblava haver estat ella, una rosseta aparentment fràgil, lletgeta, intel·lectualoide, qui en féu la recerca, per a aplegar una relació de tantes d'amants de son pare com li fos possible de recollir dels llavis somrients del vellard xaruc i ja desnonat, claupassat i relinquit, jagut en llit d'hospital. Una atapeïda relació de noms de dones molt més joves que no ell, totes maridades amb gent burgesa i de la nostra nèxia, és clar, i amb les quals encar (el vell extremunciat) se'n recordava llavors, en d'altres llits molt més plens d'al·licient que no pas el d'ara, d'haver-hi també jagut. Enllestida l'elegant cerimònia,

érem a un poblet dels cars, molt ben acunçat, i el jorn romania assolellat, i sorprenentment la filla em féu pujar al seu automòbil, i el visitàrem i m'indicà els noms i els rangs dels habitants, qui, com son pare, portaven aproximadament noms vulgars de la cruel mitologia germànica, de rels i de ressons dubtosament heroics. En semblava, pobrissona, prou orgullosa. Com si d'ésser'n tota pol·luïda, de llurs podrits pòl·lens avials, fos la gran cosa. Mentre son pare ja raïa sebollit en tenebres, llençat avall de qualsevol manera segurament pels revenjaires enterramorts lleixats a llur lliure albir quan tothom havia fotut el camp del petit cementiri, tractat doncs de qualsevol faisó, malauradament i nigament embolicat en una darrera disbauxa de llords llençols i d'altres parracs i drapots, i qui sap ficat on, a quin altre clot sense ple de runa i sense marques, mentre que el clot luxosament marcat romandria lliure fins que qualcun de llurs familiars no es morís i el pogués omplir. Va com va. I endavant. Garguirot, i a córrer.»

Enllà de la cleda de la pleta on hi ha, estès i amorriat, el ramat immens de tombes que es fragmenten fatigades pels elements, veus, embalats, els bòlids indiferents a la carretera de la vora del cementiri, i és així que et ve a l'esment l'assamfainada cançoneta del «*Tot és fosc a trenc de migdia*», on els bòlids, rai, com si re; passen volant vora aquest ramat nostre de morts molt afanyats, en plena saponificació, com passen volant vora totes les altres interminables i curulles tombes dels vasts cementiris esbarriats arreu. S'enfilen àvids i com si són orbs, i no les veuen, llurs ulls «*No hi col·lideixen de front, en gros estrall i en greu desbost*»; de fet, gens se'n curen ni se'n xauten; de fet, et deies, «*Se'n foten com d'un altre petit insecte mútic, inerme, afracte i indefens, qui mig menjat per la terra, inútilment encar mig no es rebregués*».

A part de la irrupció trencadora dels invasors a darrera hora (i prou sabeu que les incursions dels qui ens envaeixen són múltiples i ubiques), l'únic 'home' assistent a la cerimònia havia estat jo. Érem tots plegats a la sala; de tant en tant n'entraven, antigues amants, totes casades; aqueixa d'ara era magnífica, una valquíria, es tragué la capa i portava un nadó embolicat davant, els seus dos pits petits i musculats anaven enlaire; fou ella qui en un moment de molta pregària i recolliment, em prengué pels collons i se m'endugué, amb una servent o dida qui l'ajudava, darrere els cortinatges de la porta, a la cambra del costat i em llençà damunt la catifa, i em féu la vaca de la manera més bestial, mentre les de més de les altres qui havien entrades (no pas totes ni de de bon tros) (car en devia haver de prou assenyades, i àdhuc potser de penedides i tot, i no cal dir d'envejoses i de ressentides qui portaven tírria a la valquíria) se'n reien amb malícia. Pel meu cantó, tanta d'humiliació benvinguda em féu de fet descarregar ben aviat. La valquíria em refregà rient la modesta lleterada (que escopinava a sa manassa) a la cara i la jaca, i s'aixecà gegantina, colossal, abans de tombar l'esquena amb un gest de greu menyspreu. La cleca, vull dir, la claca, inclosos la dida i el nadó, foteren el mateix, fonent-se a l'altre cantó. Es revenjaven totes plegades de tots els faldilletes i de tots els consentits banyuts, justament pel fet natural que ho fossin...? Qui endevinarà mai com pensen les femelles, vós!

Mutis i a la gàbia. Al capdavall només hi soc en solemne representació, no pas meua, seua — sempre interdit de totes totes de demanar re ni d'adreçar mai mot directament a ningú, i menys als druts ni a llurs parents ni coneguts — només, això sí, sempre respondre amb màxima amabilitat i submissió, si mai per cap d'ells no soc curiosament o imperativament qüestionat — és a dir, si mai es dignen

adonar’s que existeixc.

Això rai, cap dificultat, vós; no la comprometré mai pas!

Ara, això també, quants d’anys no l’enyoraràs, beutat de vult angular, ossut i bestial. Valquíria fosca, bruna, brutal, botxí, executriu. Sempre m’ha encaterinat veure’m amortallat en carns caldes, enèrgiques. I naturalment, com més humiliat, més delitosament encès. Dones de la claca, amb els esforços mal continguts, pels traus estratègics se’ls evaporaven feromones, i fortes d’altres, delicades i enamoradores, sentors de dehiscències fol·liculars, i m’hi rabejava, i hi era, part dedins, feliç — ai, tinyeta, immers en una folgança que voldria que durés fins a mai més, tot i que em fenyc, em disfrès, em pretenc (no sé pas si amb gaire èxit), mitjanament destrés.

Car a qui vull enganyar, dones dures? Entre llurs mans, com capó a la caponera, hi visc a pler. I encar més, enyor un futur arcàdic, utòpic, on l’escumosa cavalcada dels centenars de centenàries, qualcunes encar amb la mala setmana, em vinguin, famolenques, a assetjar. Tot i que tot deu tindre un límit o altre. Car, en canvi, les doblement mil·lenàries ja no les veig pas que puguin arrossegar llur ànima, la qual, tot i que feta de teranyines, lleugereta rai. Amb tant de flonjo acobitiament, ponc un ou, i pueril metamorfosi, mon simpàtic cloqueig de pollet fa les delícies de tot el roent femellam.

Què em volia llavors, enmig d’enlloc, segrestat al seu vehicle, la filla amb vult de làmia desnodrida, i amb ganglis de tòtem de fusta antiga?

Aclaparat per l’exorbitada negra nuvolada que se’ns atansava, claferta de trons i àvols llamps i malignes, amb el

pit angoixat i la gola constreta, silentment cridava al cel que desbotés, que es desfermés, que desencadenés l'enorme pluja.

Em veia difunt entre les falgueres. Car amb quina frisor, aturats d'espetec a un cantó de la deserta carretera, no se'm llençava també, gormanda, damunt la cigaleta! Rèquiem (ara sí ben escaient) per al meu pirulinet, vós, de debò! Fou ella la qui em desumflà d'empertostemps els collons fins que no esdevingueren panses. O millor, pets de monja. Pets de monja en lloc de collons. Qui s'hauria imaginat que la filla, adés suara tan plorosa, no amagava, rere la lamentable disfressa, una altra Judit escapçatriu?

L'endemà de matí, després d'una nit on, llençat en l'ariditat, la passava al ras, m'esguardava nu a l'espill. Mon minso pirulí, que ja abans ningú mai tampoc no hauria confós per cap ariet (ni de joguina), aquell microscòpic espotzim meu a la carranxa, venia recentment esglaonat en tot de nous trencaments, conseqüència del deleteri deliri de la escanyolida làmia del fabulós indret — lloc embruixat on, en realitat, la donzella era el drac. Havia perdut el poc de cohesió que li restava i havia ara atès una degradació considerable. Segurament, ningú ni re, ja, el ressuscitava. La prolèptica resurrecció de la carn, no feia (sortosament!) ni per a ell, ni per a mi 'in toto'.

«*Hi ha gent*», vaig comentar, sense esguardar enlloc, tret del terra on escombrava, «*qui malauradament confonen l'escombriaire amb el cossi de les escombraries mateix, i qui conseqüentment hi giten llurs brutícies, no pas doncs a cap cossi com a tal, ans orelles endins del qui l'ompl, i això com si fos la cosa més lògica ni normal del món*».

N'Arnolf, és clar, no pas que se sentís gens al·ludit. Em

digué, «*Sabeu? Sempre haig envejada la vostra feina d'aprofitament i de neteja. Sempre m'haig volgut voltor, el millor dels animals. Quan la dona era de viatge al Brasil, i era a casa sol i feia el que volia, sovint em gitava al divan, un divan com el d'en Turguèniev, aquell divan seu que ell anomenava 'çamoçon', és a dir, de l'auto-son (car quan 'hom s'hi ajeu, el son li ve automàtic'), i hi somiava truites a gratcient, i a gratcient hi meditava pregonament, i decidia manta vegada que allò m'hagués convingut de valent. Què no hauria donat perquè la meua ànima transmigrés de faisó sobtada, en una astoradora ovidiana metempsicosi instantània, i al meu cos repulsiu s'hi instal·lés qualque pobre voltoret, maleït per la sort, i jo, el meu ens íntim en pes, ocupés per comptes el cos magnífic de l'estercorari i detritívor meravellós, rei de les alçades, i de les baixúrries quan cal, ocell de bé i senyorívol com ell sol. Campió dels aires i dels més inaccessibles sots. Sense esguard ni reguard envers ningú, i ensems el més beneficiós per a tothom.*»

Tots aquells fragments qui sap si lleugerament reveladors no em feien ni fred ni calor. Prou entestat estava en fer net de corquims i calçobre, i dels pigments, tubercles, i unts, subrepticis de les esquerdes i cicatrius, i ascles i osques, badades a les sofertes llambordes pels obscurs perbocs dels figurats cisells a les rodes dels tancs i d'altres molt bruts i llords aparells d'invasió.

Es planyia l'inadequat ara no sé pas gaire de què, «*Em diu la dona, 'És que no t'afirmes, home! Per això, si hem de llençar re de l'aplegat per tal d'alleugerir la càrrega comuna, sempre s'esdevingui que sigui de ço del teu'. I respondria flèbilment si gosés, 'Com em puc afirmar si soc l'únic qui no té accés als diners?' Tret que, en realitat, ja em va tot bé així. No diré mai que en tingui prou i trop, de les injúries i els inris que m'encoloma i m'infligeix. Al capdavall, d'home*

no en soc gaire. Em fa dir ‘ecs’ de fàstic de pensar-me de debò mascle, sobretot quan hom veu per què servim — per a destruir-ho tot. Soc pus tost diguem-ne un home-dona, i doncs una persona més sencera. Ella rai, és una dona-dona. Potser massa dona i tot. I a tall de dona exemplar, sempre li abelleix d’enganyar’m. També m’enganyaria jo si fos ella. Soc ‘enganyable’ per natura. De fet, prou m’engany, no pas que no m’enganyi tant com puc, tret que no pas com ho fa ella, més essencialment. Car com es fa hom cuguç d’ell mateix...? Això deu demanar massa de gimnàstica, d’acrobàcia, d’equilibri — qualitats o atributs que em manquen d’una manera absoluta. Ella m’enganya no tant en el que fa com en el que diu que fa. Les grans aventures passionals de pler de típiques nits fragoroses d’amor carnal en llit conegut, em diu que ‘pse’, que no eren sinó unes ‘quantes de cardades de no re’; mentre que de qualsevol cardada passatgera amb un qualsevol, qualsevol nit de passatge, en fa una muntanya d’incomparable activitat i de sublim vehemència. I em diu de la nit on era a l’hostal, per exemple, i hi eren els tretze atletes tarzanescs, si fa no fa condeixebles, qui, abans de córrer als campionats urbans, comarcals i àdhuc provincials, es preníem i administràvem els comprimits i begudes més agressivament estintoladores de llur vigoria. El ‘Biovlit’ del doctor Vilòbit, tan bo per als tendrums més propis i genuïns, ni més abscons i subjacents i bàsics. L’aixaropet essencial del doctor Jekyll. La regalèssia mentolada del doctor Esteve. El liniment lenitiu del doctor Sloan. La mal barrejada gasòfia alcohòlica i ensucrada, i ‘antastènica’, del doctor Cerebrí Mandrí... I la baralla aleshores per situar’s cascú més endavant del reng per a cardar-se-la, car, segons ella, se’ls cardà tots tretze en menys de dues hores. Quins salvatges, va dir. Era com cardar’s una dotzena i escaig de frares ben pudents, o encar millor — una dotzena de frare de babuïns i de mandrils ben nerviüts.

Crec que el premi de la correguda on anaven a fer esport no havia d'ésser sinó per a ella. Tret que no corria. I l'escórrer's no és pas el córrer, encar que, segons haig llegit sempre en manuals mèdics molt exclusius, s'ho val molt més. No pas que m'ho cregui. Els metges diuen les bestieses més grosses. Córrer t'afegeix vigoria, escórrer't te la treu. Correguda i escorreguda són contradictòries. No pas que m'ho cregui, tampoc. Només ho dic, així, per a escandallar la fermesa de l'opinió que en tinc o no en tinc.»

No sabia com esperonar l'esguerrat a fer-lo que se m'acomiadés i em jaquís sol amb els meus pensaments, no pas amb els seus, sovint tan barroers, i per als quals creia haver desades ja tantes d'antigues quitances, tret que ell em devia confondre per altri, i havia doncs oblidat que era a mi a qui ja havia envescat amb la mateixa mandanga.

Ara que em concentrava justament a netejar més pregonament encar, mil·límetre a mil·límetre, els indrets sollats pels aparells de guerra, em sortí amb aquell altre estirabot.

«*I és veritat que els fadrins, abans no poguéssiu entrar, a tall de mestre, a l'Honorabilíssim Gremi dels Escombriaires (amb les diferents especialitzacions de Pellaires, Drapaires, Mesquiters, i qui sap quines altres més críptiques, quasi-angèliques, Denominacions), us calgués passar les Ordalies del Congru Bastoneig...? Car comprenc perfectament que no hagi pas d'ésser gens fàcil, no, de cap manera, d'entrar al diguem-ne paradís terrenal de l'ofici filosòfic més important de la humanitat. Dura propedèutica, dur ensenyament, dur aprenentatge, a fe! Tanta d'absorció, assimilació, suscepció, de coneixements cabdals!*»

«*Tot és veritat i re no n'és*», li deia, sense fer-ne gaire cas.

«Home! Una contesta així es devia merèixer, segurament, durant les Ordalies, i sense cap lenitat, uns deu minuts més de bastonada! Car en això consisteixen, si n'estic ben informat, les Ordalies del Congru Bastoneig. Hom recull, a l'Arena dels Exàmens, dos fadrins (o fadrines, car hom divideix cònguruament per sexe) qui opten al mestratge, d'un pes i edat semblants, i nus i a pèl, i davant el tribunal dels Vells Companys, és a dir un molt adient aplec digníssim d'areòpags ex-fadrinots i ex-mestres, i armats cascun dels adventicis adversaris ara amb un bastó de les mateixes mides, posats davant per davant, han, en tres períodes alternats de deu minuts per a cascú, de sotmetre's al duríssim ritual, on el primer demana qüestions, sobretot importants, és a dir, filosòfiques, com ara què fora l'eternitat, la infinitud, l'espai, el temps, totes aquelles nocions de fet indefinibles, però també qüestions de pes pel que fa a la química, la física i la matemàtica, i tant si la resposta (que ha d'ésser sempre breu i precisa) és magnífica o una mica ranca, el qüestionador bastoneja de valent, tant fort com sap i pot, el contestador, això sí, sense mai matar-lo del tot, car si l'occia, ell mateix era cerimoniosament occit, això és elemental, servar seriosament la dignitat 'escombriairística' és primordial. Passats deu minuts, els papers revertien, s'intercanviaven. El 'bastonejaire' d'ara bastonejava el qui l'havia bastonejat. I així, de deu minut en deu minuts, l'hora s'escolava, i els dos extremunciats, a la fi de la prova, s'arrossegaven com llimacs nafrats damunt llurs propis mocs de sang, i rebien la Honor Màxima de l'Humà, és a dir, d'ésser Mestre Escombriaire. Prou podeu, redeu! Tret que de tot això, què hi ha del cert, i què hi ha de palla, eh? Eh? Eh?»

«Ja resposta, Arnolf, és idèntica a la d'abans. Com diu en Lafontaine mateix, 'Els ulls [com els altres sentits] *ens*

enganyen i alhora ens diuen la veritat», li faig avinent.

«*Deu minuts més de tacó per a vós, punyeteret. Oi! És que els escombriaires sou tan filòsofs! No us entendré mai del tot! Tret que si de cas una mica més reveladors els trob els d'antany... I tant. Em plau sobretot mesclar'm amb els més antics i romàntics dels escombriaires vostres, els qui netegen cementiris durant les nits, a la llum de petits fanals pudents, o de llanternes de penetrant carbur. Llavors, molt apropiadament, 'expressionística', 'representen llurs semblants follia', i entren en trànsit i van de cul i 'oraculen'. Amb senilitat tanmateix hercúlia, i bruelant com 'brucolacs' revinguts de l'enjondre, conjuren ideogrames a cop de llapis, i encesos en fantasies de necròpolis, en mormolen de boníssimes. Vull dir, boníssimes concepcions, nocions, teories... Els Concilis d'Escombriaires, i no pas els de cardenals i bisbes, i d'altres miseriosos desgraciats com aquells, això sí que redundaria en un guany immesurable per a la Sacra Filosofia Universal! Malaguanyats! Es veu que els qui crien malves en saben un niu. De què? De tot, car han accés als arcans del mai més! No pas que també no m'encaterinin les màximes dels qui netegen els vils escorxadors. Els 'escorxadoraires', a defalt dels 'cementiraires', són filòsofs excel·lents, exquisits, excelsos... Ep, però! Quina hora és? Ui que és tard, hi corr a escoltar'ls; la necròpoli és lluny, i hi trigaré massa, a arribar-hi; potser ja n'hauran dites les millors i tot. Tot aquest temps que em fèieu perdre avui, home, no teniu esmena, sempre donant-me taba!*»

Mon tanmateix no gens benvingut company de caça, claudicant peripatèticament, contant-se'n tot sol, finalment li acopava. D'on que jo aixequés l'escombra un instant en signe de pírrica victòria. Pírrica, car em retrunyien, amb força mals averanys, les pobres meues daurades orelles

d’ase. Si no em distreia aviat amb teca més afable, crepuscle d’agalius temibles, l’araig propvinent el clapava desastrosament rai.

(...)

52.— [“*Queia l’araig — (I l’araig és la nit.) — I soc al llit — (On de clapar-hi haig*.)”]

Els periodistes (historiadors diformes i amorfs) són còmplices dels assassinats a betzef, les matances universals, els desastres causats per les armes dels àvols aprofitats de totes les guerres.

Llur rabeig en els relats de les atrocitats als més prestigiosos diaris, què són al capdavall sinó propaganda dels règims criminals que els paguen? I què foten en realitat sinó anar ensinistrant-nos, a martellades repetides, en totes les àrees i llivells del nostre enteniment i la nostra sensibilitat, perquè esdevinguéssim endurits, i immunes a l’horror dels pàl·lids i més pàl·lids, mòrbids, moribunds, ensangonats, desfets, podrits, cossos, perquè els acceptéssim llavors amb tota naturalitat.

Com qualsevol presumit menja-merda, tot periodista cau tard o d'hora, i això enmig dels carnatges, en repapieigs culinaris on es creu encar més especial que no ningú, i que potser ha esdevingut un altre d'aquells déus virtuals qui ni sisvol caguen, perquè no els cal.

Si els mortals caguen merda, què cagarien els merdes? Cagarien mortals...? Vejats bella teogonia! Jotflic!

Exemple, n'Humbert Leschiottes, qui sempre escriu en xarnec perquè fa més fi —més fi (de trajecte) del merdós budell culà, és clar, amb rictus el seu d'ull del cul, i amb ull de sípia morta.

Sota els parracs sumptuosos, els múltiples llavis a les vàlvules de succió del pop feien el mateix soroll que, a les seues orelles adormides, no feien les xinxes quan el xuclaven, i l'hi jaquien 'xinxells' (ço és, petits xuclets de xinxa), com els xuclalls o ventoses del pop l'hi jaquien també xuclets més perceptiblement amorosos.

Ara que dormia el son dels retors de retòrica més àvol ni orada, i és al reialme dels xanguets del comú sempre esfereïts pels gripaus i les anguiles elèctriques, hi comet (una més!) l'àvol oradura (sense conseqüències, car s'escau en avinentesa de somni) de revelar al públic, per vies subversives, la conxorxa dels bessons Xil·la. S'hi juga la vida, i no es deixondirà sinó suós i tremolant, enfebrosit.

En Xil·la Enfufa i son germà bessó, en Xil·la Enxona, endiumenjats, propietaris del diari on el Leschiottes hi fa també servei d'esclau, van de bracet a fer un tomb. No cal dir que voltants, discretament, per llurs eunucs camàlics, llurs sicaris i ergastres (obrers), dòcils per a ells en llur

domesticitat, i folls assassins com ells sols per a tothom altri.

Amb trets de tritó, sovint empelten a llurs visatges, en la seriositat nadiua de suposats molt severs suports de la societat, qualsque privats grotescs execrables sarcasmes, d'aquells que els socialment correctes típicament poden permetre's alhora de conspícuament i dissimulada adreçar als altres vianants, per força menys demostratius, en llurs tènues abillaments, d'ocupació lucrativa, o d'heretada ricor.

En apocalíptica emulació, càustiques i amargues proclamacions llurs estómacs, profanament ni obscena, destil·len, per via esofàgica i faríngia, envers els qui, bo i caminant, no els assisteix cap mena d'immunitat.

Amb trets sarcomatosos, fascinats per l'àcida atrabiliària condició dels subrepticis comentaris contra ells hipotèticament bombejats (si més no en pensament), estranyament, potser incitats tàcitament pels disfressats goril·les, els quals, a llur torn disfressats de merdosos gossos ferotges, esdevinguts, si cal, traïdorencament plàcids, com diem, acompanyen els Xil·la, tanmateix, per força desorganitzats, els sollats i ultratjats qui els els dedicaven, enxarxats llavors ells amb ells en íntimes discussions, prematurament es calfen i tot seguit s'escalfen i reescalfen, fins que, immersos tots plegats en diversos intercanvis de formidables injúries, acaben esporgant-se mútuament de molts de membres d'uns cossos qui evidentment devien dur-ne a l'origen massa.

Els Xil·la, amb allò (es diuen) ens entretenim un colló, sobretot arribada la salvatge bòfia qui, no solament no recull cap dels cadàvers de fresc, ans n'afegeix a manta.

S'exalten, potser, «*Som tant democràtics, excitem tantes de*

contraposades apassionades opinions, els nostres dogmes són tan contradictoris, que la terregada no sap on para, i se les foten entre ells, mentre naltres, aïllats a l'illa inaccessible del poder únic, no en som, benèvols, sinó els meravellats espectadors.»

L'espectacle es val gairebé el del cancan de la vora. On, entre centenars d'assortits dinguilles i cassigalls, hi gaudeixen i repapiegen de valent els auto-proclamats 'elets' — en realitat els desgraciats pertanyents al més vescós i fastigós sediment d'aquella repulsiva societat, com ara els concagats xarucs senadors a vida, i els virulents malignes baldragues de la cort suprema, i hi sobresurt, de prop, en Frederic Diarreic, d'una llarga nàcsia de la més alta (i baixa de sostre) prosàpia de l'abjecta noblesa castelladra, tots els integrants de la qual d'allò més genèticament llefres de xarrupar cagarrines, i qui, amb una clau de dentista per a extreure dents, amenaça les prostitutes perquè se li caguin de mantinent a la boca, o els obr el trau del cul espaordidorament, i tothom coneix, als cercles més excelsos, que l'estat de la merda que s'empassa que més li plau és en estat diarreic, d'ací potser el seu nom. I en Frankie Criptògam, l'enèsim franquista entre els presents, qui, com tots els franquistes, és anorc i pràcticament mancat de tita (una tita més petita que no cap petit clítoris) (per molt que es vanti, com tot mitjamerda franquista, del contrari). Les meuques, i les truges llurs mullers, no es poden servar el riure quan li guipen el virtualment absent aparellet, i com s'emprenyen molt simiescament llavors ells. I hi ha el rajà en Nonià Nonraja, el ministre plenipotenciari de les 'molt vaselíniques' relacions entre invasors i envaïts, i al seu costat el tibadíssim rei Esguerra-rectes del Canfelip, qui (tothom ho sap i hi fa, foteta, barrila), lloga putes excedents, i se les enduu a la cagadora i les vol de testimoni mentre molt dolorosament no caga, i havent cagat sa merda pútrida, els demana de

remenar-la ben bé dins la tassa del cagar-hi, i, quan tenen el brou de merda ben remenat, traïdorencament, a l'estil dels reis de tota la puta història, les arrapa pel clatell i els fot el cap al seu brou majestuós perquè s'hi neguin, i allò el diverteix un colló — i au, no re, una altra puta en excedència morta — i l'escena enterament filmada pels bessons qui en fan còpies amagades — d'on la força 'xantagística' llur s'incrementa exponencialment.

«*Elis, elis*», fan de lluny.

I passen sis mesos absents, perquè els 'terrorístics' atemptats minvin una mica, i esdevinguts potser cosmògrafs, fictes capitans de creuer, els despenen alegrement fent opípars periples sens arrest, bo i creuant l'esfera múltiples vegades, i hi reben les pèrfides confidències de les vídues — llur cervell d'idiota clafert, curull, de les maledicències dels pseudo-herois de l'imaginat enemic — reviscolades provisionalment cada cop que els escàndols esdevenen nàquissos, i troben que no n'hi ha prou, i que cal doncs afegir'n.

Hi copsen al cel, entre majúscules tempestes, entre llampecs a l'abís tot fosc del prometedor fons universal (univers en dol sempitern), escrits de confessions (escandalosament redactats) (i en lluminoses majúscules) dels sistemàtics abnegats sense altre al·licient a la vida que d'engreixar el sistema amb derisòries escanyades glopades de figurativament molt incisives miscel·lànies (de vàlua moral un zero, i de vàlua mortal un cent).

Amb el desdeny i la grolleria dels més indoctes maellers, o ramaders, o traginers, o bardaixos abissinis, i babuïns del cor de jesús, o de quin altre fastigós chor celestial de fangoses molt devotes meuques, s'imaginen, amb

grandíssim urc.

Així, amb peculiar confusionària ortografia, llampants visions d'aparicions immundament miraculoses van apareixent incessants, incontingudes, als fulls dels diaris nocturns.

De la son al son, curt caminet. (I tanmateix, ai!)

Consell de per vida. No t'hi posessis mai l'oníric obstacle insobrable de les efiàltiques ('malsòniques') noves novelles i de darrera hora ('urgents, emergents, catastròfiques!') només conjuminades perquè dormis, si dorms (on les súcubs qui llavors passatgerament et posseeixen no són sinó infectes putrefactes esquelets), ben acollonit, i desesperat, despagat, descoratjat, corromput a distància, car el caos és a tot allò que els Xil·la aspiren.

Com més caòtics, més ens entrematem.

Pensen, en llur desastrosa vanitat, que hi ha massa de no ningú al món, i que cal delmar'ns fins que no romanguin sinó ells — i sobre ben immortals, no fotéssim, amb llurs refugis hipogeus, llurs coets, llurs paradisos 'molt estrictament exclusius'... Ei, quina purrialla, vós!

(...)

53.— (*Faula o romanç de les efiàltiques terrors provocades per les darreres notícies vingudes del malastruc univers*.)

«—Oh dolces secessions!» El darrer i més ínfim dels ens invocava espectres. I espectral ell mateix, expectorava tot dient, «*—No ous pas, portats pels vents de tempesta, els ominosos còsmics presagis que t'hi trameten els místics muricecs? Són la teua receptivitat i la teua capacitat d'entesa prou esparpellades ni desempallegades, i no gens torpedinades per tes sòlites enrònies, i tos estúpids rebuigs, encastats als corcats budells de l'ànima, contra les úniques veritats sòlides? Arriba la irresponsable mesquinesa del teu refractari malmès tòxic hostil cervell, fonamentat en les clavegueres pútrides i pútides dels dogmes i nocions durant mil·lennis, injectats pels agents de les maleïdes religions, a eixes alçades de ferotge imbecil·litat? No endevinaves mai que tots tos mestres eren doxòpates (dogmàtics de la bogeria) qui et volien doxòpata com ells, i, a través de les edats, no t'hi fixaves que no eren sinó titelles, titllats pels autèntics savis menfotistes, amb raó, de baliga-balagues, qui es bellugaven adreçant-se recíprocament imprecacions flagrantment errònies, perquè romanguessis sempre confós? No t'atiaven pas a no mai reflectir-te a cap mirall, car el mirall és l'únic que, sense falsedats ni fantasmades, et diu de debò què ets? Ço és, un aplec infame de subpartícules en ebullició, una pasta si fa no fa antropomòrfica que expel·leix de continu brutícies indistintes, tot i que te l'envernissessis ni te'l raspallessis fins que lluís un instant de no re en qualque escleta imatge d'ínfim somni*

sobtadament fos i incomplet? Oh dolces secessions! No ous ara mateix la trencadissa absoluta? Oi que tampoc no sabies que l'univers era fet de prim, molt fràgil, i làbil i friable, negligible vidriet? Vidriets de cops molt esborronadorament acolorits amb tints fastigosament xarons?»

Prou calia que tot es trenqués tard o d'hora, i potser aquell jorn, el foll, tota la raó l'assistia. I l'enganyós tot total es trencava precisament de debò en aquell instant.

En Carlets dels Ensurts ens advertia llavors que efectivament, que ens n'adonéssim, pertot arreu, amb quina acceleració no s'esqueien ni esdevenien, les sobtades suplantacions com més anàvem més agres. Semblava verament ésser l'hora de l'abrús d'aigua de la 'golconda', quan toca ploure gent, i no pas, aquest cop, llangardaixos ni granotes. Homes, dones i infants els veus que, sortits d'enlloc, davallen del cel, sotmesos a esparagmes adventicis, a apedaçaments on la víctima sempre és un mateix, ço és, l'heroi, el protagonista, esdevingut així doncs centó, ostomaquió, palimpsest. És que és clar... Les transmigracions, les metamorfosis, llongament aglomerades, fent cua, esperant que els cossos es morissin i alliberessin les ànimes, les quals llavors ocuparien immediatament cossos novells, ara es descordaven. Totes les ànimes anaven de cul. La pressa els duia l'entrexoc. Xàldigues arbitràries a tota tesa, l'atmosfera n'anava estranyament plena. Se'n fonien milions en un bleix. O se n'apegaven de noves de trinca. Les èndisis se seguien convulsivament. I clons i 'galatees', estàtues i motors, eren ocupats per ànimes desvagades, qui no trobaven millor destinació. Dobles de dobles, petits i grossos, immaturs i grans, cada moment que s'escolava creava un doble novell, i era un doble enemic, o 'antimatèric', hom en redubtava, amb

raó, car els anorreaments instantanis s’esdevenien arreu. Les heautoscòpies negatives eren ubiques. Hom es guaitava al mirall i no s’hi veia gens, s’havia esfumat amb el seu doble reflectit. Quan hom s’endinsava intel·lectualment en una matèria qualsevol, les imatges, a crostestes i molletes, se li abocaven a devessalls indeturables. Bruixes i espectres li n’eixien de pertot, li’n surten de trascantó, i no sabia si mai la llau s’aturaria. Els pitjors, més inics, poders de l’altre univers desencadenats. En llur presència monstruosa, els dobles instantanis se us doblaven en ànimes esguerradament bessones en un altre instant ulterior, i així sense aturador, efectivament. Et veies disfressa de tritó esmunyedís vingut d’enlloc, qui et sobrevivia, per a ésser sobreviscut instantàniament per una altra forma autònoma, hipopòtam, rinoceront, puu de pou, cuca de la llum, icnèumon…

On ens amagaríem? No hi havia pas indret prou segur. Quin dels nostres dobles se’ns salvarà de la desfeta? Cap ni un no se’ns immortalitza gens…? Ni mica…? Gens ni mica…?

Galdós, collons, doncs! També és pega! Ni això no ens pertoca!

I tanmateix prou m’havia cregut, per moments, qualcuns d’aquells llibres que pretenien de saber re. Per exemple, que si més no, ontocom, alguna de les ànimes bessones se’m passegés de debò, tot dit i fet, per les ombres dels ‘ultramons apeironístics’, ço és, havent ultrapassat doncs aquest malalt univers llavors llençat a les escombraries, se’ns passegés per un altre món, aquest sense mollons ni mèdols que en marquessin els límits, extern i tot a les interminables olles de pressió de la infinitud on tot es crea ni mor, un univers sens fi poblat solament per cossos ingràvids, sense massa ni pes, ni cap altra quisca ni pel·lagra.

També m'havien dit, mentint-me segurament, que cada individu en servava tres i tot, d'ànimes. Moltes més, és clar, si hi incloem els dobles qui se'ls creen casualment, en avinenteses i esdevinences propícies, diguéssim que amb les bones concatenacions, oi? Per crétues favorables per on l'excés de substancia, el trop i massa d'essència elemental, no s'esmuny i es filtra enjondre... vers l'interior de qualque altra massa si fa no fa somàtica qui s'esqueia de passar-hi, distretament, per la vora.

No sé per què m'he cregut mai re! Carallot! Brètol! Estaquirot! Badoc! Infame!

Me n'anava corregit, enderrocat, fuetejat, tip fins a la coroneta de fenòmens supernaturals, de projeccions astrals, de tòtems i teoremes, i de vels i d'espectrals entreveniments, i de monstres vists quan no hi veus molla, monstres de la lletjor més avial, desfigurats de totes totes, i dels Kas, dels 'daimons', dels genis, dels dobles dels ous qui durant els malsons se les campen per on volen, dels xarlatans i xamans i del col·lectiu sencer de falorniaries de merda. Amb un magí, el meu, molt datpelcul, i que imagina desbridat. Un enteniment que entén sense entendre-hi re. Un sensori que sent i se sent absent. Amb un esperit somiador qui se me'n va a viatjar tot solet "in spiritu", violat a tort i a dret per les ànimes soltes de qui cascú qui morí no era compost i ara vaguen pels espais cercant a qui malmetre. A qui metre a mal, distorsionar, destrossar, destarotar. La sempiterna faula de l'home esborrat alhora que era subratllat.

No. Rebutgéssim d'un cop i d'empertostems la totalitat dels atzimboris. Els telepàtics, els estorçaires d'esperits, els passaires per llindars misteriosos, els descarnats mots energumènics dels espectres liminars romancejant per

llimbs i purgatoris, i els ‘processionaris’ qui se t’enfilen pels desconeguts intersticis anímics, els de les experiències extàtiques, els ectoplasmàtics...

Tots plegats la conya de la conya sense cap ni peus, extraviats en ridículs rudiments d’ignominiós fútil somieg, rotant absentes, fredolics cadàvers tornant de melangioses disbauxes en sòrdids xibius, potser pensant, «*Ah, si la faula cruel de l’infern fos vera, vós! a la fi ens escalfàvem mica, no fot?*», i qui sap si en aquelles saons no entrepussen i cauen al noc, i s’hi banyen, paràsits en adient estoig, i en sents el xiuxiueig, i adés enjorn serem a l’hora diürna, i tot d’una aquest maleït malparit mal pair, per art de màgia, se’ns guareix.

Se’ns guareix, vós, justament a l’instant on érem qui sap si a trenc de transmutar-nos també, com ells, els restrets falsaris del camí recte qui perbocaren al llarg i ample de les centúries llurs càustiques metzinoses erupcions rapsòdiques, en crus dimonis amb llapis de plom, bo i escrivint, amb pudents ingredients d’àvol dogma, les cròniques ben recòndites i marejaires suara empescades ençà de les llordes anfractuositats del nostre sepulcre ultratjós.

(...)

54.— (*Quatre romanços d'afegitó, confegits per un afeccionat a confegir-ne.*)

a) Feia d'atent espectador al primer reng d'una altra peça de teatre, i, sense més ni més, enmig de l'acció, l'actriu qui feia de mare foté un crit esfereïdor, i ningú no sabia què fotre-hi, i llavors els actors se n'adonaren que allò que l'esfereïa a desdir, dona molt carallot, era un petit insecte de llargues potes i llargs palps, i qui sap quantes d'altres antenes i fiblons, i un dels actors, qui es disposava en la peça a fer un entrepà amb pasta de cacauet amb mel i panses, tot d'una, per tal d'assassinar en acabat el pobre insecte, buidà la gerra de cacauet amb mel a terra, on així alliberava la cullera de fusta amb la qual volia, es veu, esclafar l'insecte de la por, i per això, escandalitzat per l'empastifament que s'atansava, i impel·lit pel meu sentit de la justícia, vaig treure'm una sabata, i vaig pujar a l'escenari bo i dient, «*Ja ho faré jo!*», i llavors me'n vaig adonar immediatament del tort que cometia contra mi mateix, sobretot quan vaig adonar-me'n de quin insecte no discutíem. Hem vaig exclamar escandalitzat, «*Què anàveu a fer, ignorants! No l'heu esguardat prou bé! És que sínquisis esquediàstiques us enterboleixen la visió? No us n'adonàveu que això és un miracle! Un icnèumon dels petits, tot d'un verd gerd, amb encantadors reflexos d'or. Un fràgil joiell volador! A qui se li posés al front! Prou podia! No hi ha millor diadema ni coronació al món! Única meravella! Una de les creacions més abracadabrants de la sacra natura, extraordinària mare de tots!*»

I fou aleshores on per la força de la meua voluntat em transformí en espermatozou, i muntí l'icnèumon verd gerd

amb reflexos d'or, i esdevingut or i verd gerd lluents, com ell, com si en feia part, els dos plegats formant un mateix joiell alat, eixírem volant, mentre totes les dones, actrius i espectatrius, es tapaven els forats, no fos cas, que en llur horror avial, ens els fiquéssim trau secret amunt i les prenyéssim amb canviots i amb d'altres monstres i afolls primitius. El rudimentari ritu pleonàstic d'obturar-se a la babalà, i escarafallosament, i de qualsevol faisó, cada obertura a l'exterior era còmic d'allò més.

Eixírem del teatret rient de valent, tant l'icnèumon com jo, l'espermatozou qui el colcava intrèpidament.

...

b) Tombant de cap vers el cercle d'artistes escombriaires, hec la malastrugança de trobar'm a la porta de la torreta el fill de la portera.

La portera viu al costat de la torreta, que és efectivament això, una petita, molt estreta, torre de guaita, amb una escala que fa espirals fins arribar dalt de tot, on hi ha una mena de replà amplet que anomenem la cambra de sessions, i on els artistes escombriaires ens apleguem a contar'ns esdevinences de la nostra molt artística carrera.

Personalment, gairebé mai no em faig fins a la cambreta; no soc gaire bon parler, i m'estim pus de romandre a un dels esglaons prop la cambreta, i escoltar les narracions de mos

companys. Narracions que en acabat faré servir en els meus rucs i efímers escrits, sempre prenent el protagonisme de l'acció, i anònimament, o dient-m'hi de noms estranys.

Aquell vespre malastruc, doncs, «*I ara, qui t'hi trobes volent obrir la porta de la torreta...? Com dic, el fill de la portera, un dimoni morquenc d'uns vuit o nou anys, psicòpata, d'aquells qui una mica més tard esdevindran soldats o bòfies i hauran llicència per a occir pobra gent afracta (indefensa) a betzef.*»

Te'l trobes pixant vora la porta que vols obrir, porta la qual de més a més ha mig blocada tot enganxant-hi una mena de pom de branques punxegudes.

Els escatxics tuixegosos de la seua pixarada em paralitzen una cama. Romanc incapaç de moure'm, com aquell esquirol qui vaig veure una vegada qui escopinat per una serp romangué mesmeritzat i a mercè que se'l cruspís el predador més a mà i avinent, que no s'escaigué pas que fos la serp, la qual, després d'esputar l'esput traïdor, se n'anava xiulant despreocupadament.

Com lluitava llavors contra mi mateix! No sé quanta d'estona durà la parcial paràlisi. Al capdavall, sempre aidat per la força de la meua ínclita voluntat, assolia d'alliberar-me'n, i obria la porta amb tanta de revolada que enviava l'arbret punxegut al cos del morquenc criminal.

Es va fotre a ganyolar estentòriament, com el boig rabiüt qui ja era, i, així mateix com el malalt llenegós caragol qui exigís, enfebrosit, la seua inexpugnable closca que el feia catafracte, volgué fer sortir sa molt putejada mare, demanant-li alhora que li portés el fusell automàtic, que em volia esborrar del món allí mateix. És clar que abans sa mare no eixís,

disfressada de pirata amb el fusell davant, jo ja era dalt de tot, disposat plàcidament a escoltar les sòrdides o còmiques capdeconyadetes de mos confrares.

Estranyament, quin buit més buidador! Car dalt no hi havia ningú. Avui només havia gosat jo acarar'm al molt idiota botifler perillós.

Hò i més, no trobant tampoc a la biblioteca cap dels llibres arreplegats durant les nostres missions de neteja, ves a saber per qui ara fementidament emblats, i potser convertits pel morquenc trinxeraire o sa morquenca mare en carn de fum i foguera, de sobte em trobava ben fotut; no podré fotre el camp de la torreta sense que m'assassinin tot emergint-ne.

Fins que, esguardant angoixosament girientorn, força entristit, sentint la recança i el despit pel mancament dels afectuosos petits muntets de llibres trobats, en tost dels llibres, no trobava a la paret un forat imprevist!

«*Oh naixement!*» Com m'hi embotia, com de retorn en canal vaginal! Com hi ensopegava, encar penjats per vidielles, pler del meus companys! Com n'eixiríem llavors plegats!

Ara caient i ara relliscant, ara alentits o ara estavellats en gaures i enjòdols espontanis, que havien nogensmenys consistències (no gaire vulnerants) de durs tendrums, al capdavall, com aixeta que tot d'una jaqueix de veure's estroncada, som rajats a la llum. On? A l'altre costat, talús avall, de la vaginal torreta.

Oh coneixement llavors de l'altra realitat! La realitat on ni als somnis ni malsons no els és llegut de fer-hi cap cop d'ull! Ausades, dic, i albíxeres! Ben arribat! I com hi corríem, forçudets, de llibrets benauradament carregats!

...

c) Me n'anava tranquil·lament amb, a cada mà, penjant-me una tineta plena d'haver buidada la comuna d'aquella caseta amb uns quinze o setze llogaters, quan una de les dones qui hi viu sola, d'una certa edat, potser setanta, potser vuitanta, potser noranta i tot, se'm repenja a la porta de la seua cambra i em diu, amb pretensió seductora o fascinant, que em vol parlar. Jaquia les fètides tinetes fora i hi entrava doncs.

Li dic, «*No us em caldrà analitzar gens. Mon infantesa fou magnífica. Mos pares meravellosos. Ma vida perfecta. Agraït, al capdavall esdevinc pols, com tothom, feliç i infeliç. I au. Car qui es plany al món és malparit de mena, i només és mereix que, damunt, hom l'ataconi.*»

Em diu, «*No hi puc fer més. Se'm desvetllen ensems tots els ferotges dimonis qui se m'amagaven al cos, i la cenestèsia (la sensibilitat que informa de l'existència i de la funcionalitat del propi cos) em fuig a can pistraus tantost no ensum carn tendra.*»

Li dic, «*No us pensareu pas que no em defensaré. Quantes de vegades, català de mena, érets tranquil·lament oblidant-te en pensaments, quan tot d'una, esfereïdorament, truquen a baix. Surts al balcó. Qui hi ha? Qui hi ha? — fas, amb una*

certa frisança, o potser ja astorat del tot, i l'assassí de baix no et respon sinó amb mals arreus, amb trucs encar més forts, amb burxades de trident, amb coltellades... Tu, amb angoixes i ofecs... Com un enze raus atès... És el cor que et feia figa. Car tots vivim al cos d'un assassí qui tard o d'hora ens heu. M'heu, t'heu, l'heu, ens heu, us heu, els heu — meu, teu, leu — enzeu uzeu elzeu — mec tec lec — enzec uzec elzec — se'n fot, malignament faceciós, quimerudament vilipendiós, l'enemic — fins que... Efectivament, fins que li ve l'hora de cagar! Sabeu aquella...? "Per més que sies poderós/ Sempre hauràs de fer de cos." No pas que rimi gens, ja ho sé; la qüestió, però, és que és veritat.»

Em diu, «*Tret que sigui el de l'agulla.*»

Li dic, «*Què? On? Qui? Ah, tocat, tocat! El cos de l'agulla, hà, bona! A la fi, tard o d'hora, tot rima al món, tot hi és tan lògic... Què deia? L'enemic a baix, i l'enemic dins d'un mateix. Som-hi, així estem. Cretí patètic qui fureteja, ranc, com peó esguerrat, escapçat, no anant alhora enlloc i pertot en escaquer espatllat, allí hi soc, mig mort. El meu 'connectoma', ja com més anàvem més escarransit, de laberint si fa no fot passable, n'esdevé un d'enderrocat, arronyacat, aviat arranat. A pastar fang, cada sinapsi s'hi esbojarra sola, els electrons arreu de bòlit, llurs visatges cridaners, insolats, horroritzats, passant com esquers davant els nassos dels peixos abissals a qui, massa esborneiats, també a ells els llums se'ls fonen, o els esclaten a ritmes discordants... Avergonyit per aquella confusió irremeiable que havia ocasionat, sentia que em confiava secretament ell mateix, el cor espatllat, "Ofega't a l'oceà, teca per als peixets/ Una fi més neta no te la puc desitjar".*»

Em diu la bruixa, «*Continuaré pouant al teu subconscient, cas que cap no en rumbegis, car la cosa crec que deu porta*

cua.»

Li dic que efectivament, «*Votàrem, guanyàrem, i, com era de preveure, els canfelipútrids, sempre bavejant rere el nostre anorreament, i en hordes horriblement armades, ens assassinaren i instauraren llur enèsim "règim de pacificació", és a dir, l'emmerdament i l'ensangonament generalitzats. A la qual molt sanguinària, destructiva, "pacificació", feta només a base d'assassinar tothom qui gosés respirar, naturalment que ens en refuséssim (de plegar'ns-hi). Per això, armats al nostre torn, ens perdérem i ens trobàrem per les muntanyes, tothora amatents llavors a lògicament assassinar tantes de brutals hordes canfelipútrides com podíem. Ja de menut em desmanegaven "autoritats" a mastegots. Mes rebutjava sotmetre'm a tota pacificació. Al contrari, triava sempre allò millor, i allò millor era sempre resistir, fos com fos, amb les armes avinents a l'instant. Me'n record que a l'escola dels invasors em digueren de dibuixar re en honor al rei, aquell monstre de repulsió irresistible, aquell magnet d'horror que només atreia els degenerats canfelipútrids. El meu dibuix era simptomàtic. L'invent de la sempre gruada guillotina familiar, amb tants de forats per al coll com colls hi hagués a la putrefacta famolenca 'fa mímica', amb forats més petits per als infants, àdhuc els de pit. Que no en restés mai ni sospita, d'aquella molt repel·lent nissaga mortífera. Del premi que molt graciosament no m'infligiren me'n romanen seqüeles a la pell i als ossos*.»

Em diu, «*Així que què? Resumint. Que a baix, a la porta, no hi ha la mort. Hi ha el teu cos, l'assassí. Car què és un cos sinó una fàbrica de mort que mai no fa vaga fins a la fi?*»

Li dic, «*Mals crònics i cròniques dolors. Neurones del ventre me les confon amb les del cap, de tal faisó que a la fi*

només dic, veig i escric merda. Cag sil·logismes, lògiques pensades, mots. Ja al bell començament em fa caure per les rostes escales, i asclar-me el crani al capdavall. I no gaire més tard un espasme m'empenta i em fa trencar un aparador. I llavors nàusees a betzef, i cefalees sens fi.»

Em diu, «*Cobermòrums quòrums decòrums llatinòrums fòrums...*»

Li dic, «*Per qui pregueu?*»

Em diu, «*Pel sac, pel cul, in sac-cula sac-culòrum.*»

Li dic, «*Què en trauríeu? Algú va dir, "Per la xarneca xereca ideologia del penediment, tothom a bruta cabra hi put si hi és massa premut".*»

Em diu, «*Te'n vas? No consoles una pobra anciana qui ha menester d'escalf humà?*»

Li dic, «*Ja em perdonareu, com deia també mon pare, un altre clàssic, "Abans l'obligació que no la devoció". Soc únicament un recollidor de sobralles. No pas cap consolador. Llibres, crostes, molles, fustes, ferros, papers; sempre amunt i avall per escales amagades. Al bar de nit, on canten, en americà fictament apassionat, carrinclones tonades, t'hi esmerces, fantasmal, i tot ho aprofites, un minso no ningú, negligible, insubstancial, mancat d'adí, com qui diu no vist, i re no llences. Reculls puntes de cigarret i de cigar, reculls calces estripades i potser sanguinolents de violades; amb les restes en faràs cigarrets nous; de les calces, un cop rentades, netes de les sangs i lleterades, i sargides si cal, les revendràs, o, si això no pots, te'n fas mocadors. Això sí, també. T'hi trobes pertot, com dic, escales amagades, desertes, abandonades, gairebé*

ignotes, mai redescobertes, mai potser àdhuc compreses altre que pels qui, ara morts i re-morts, les obriren. Amb tota confiança t'atipes, tot treballant, aprofitant entrepans no gaire encetats ni mossegats. I era l'únic qui vigilava la finestra. Assenyalava, mut, l'avió en flames. Cau, cau, s'estavellarà. Ningú altre no semblà mai fotre'n cap cas. Ja ho trobarem. Ja s'ho trobaran. Tant se val. Passeu-vos-ho collonut.»

On em fonguí, amb les tinetes, avall avall.

...

d) Les nits netegen allò que els jorns embruten. Aquest matí me n'assabentava, que l'Apegalosa, la degenerada germana de l'invasor Micky Merda, havia publicat un llibre, on, sota nom lleugerament deturpat, es veu que em jaqueix tot plegat fet un drap brut. És un llibre fastigós per definició. Maleïda família dels Merdes. I l'Apegalosa Merda, la pitjor. Dels Merdes, com de la pitjor merda, desencastar-te'n poc que mai no pots. Com si el nelet (o la culpa) fossin meus que, son germà l'invasor, se'l cruspís un os quan campava amb uns companys per la muntanya. Ep, no pas que no ho hagués desitjat, no pas precisament l'esdevinença amb l'os, mes que desaparegués de ca nostra d'una maleïda vegada, això i tant. Tret que no són pas els desigs que maten, qui cregui això és un supersticiós idiota. Si els desigs despatxessin ningú, a hores d'ara no fórem al mon altre que tres o quatre

malparits molt malfiats i doncs, de tant aïllats, invisibles. Invisibilitzat no pots suscitar les malvolences de ningú.

En fi, sort que el jorn es presentava atapeït. He sortit de casa doncs a omplir l'agenda.

En jungla tota verda on el tresc s'estronca al lloc del 'rendez-vous', el psítac vermell qui duc al muscle em fa avinent que qualque part rere les espesses bardisses hi rau el perill mortal. Els 'eixràpnels' hi xiulaven com els esvalotats xauets, i llur mormol m'esgarrifava com el mormol del capellanufa pudent i marieta qui et captura al confessionari com esborifat moixó al garbellet.

M'ho temia, ai!

I efectivament esclarien de bells animals silvestres qui els farien nosa, repugnants escamots de maleïts erisictes, qui en acabat marcaven amb la creu vermella el cent per cent dels arbres, que llurs companys de darrere assassinarien impiament per a fer-hi lloc i instal·lar-hi màquines aberrants d'anorreament còsmic. Sempre i pertot la mateixa barbaritat. Criminals arboricides qui 'netejaven' la jungla per a cometre impunement llurs crims contra la humanitat i àdhuc l'univers.

Quina infame deturpació del sacre mot 'netejar'! On hem arribat? Ultrapassàvem els límits de tota degeneració! (Allò empetitia fins a tornar'l no re el tort que em feia la pobra degenerada Apegalosa.) Home! Si el primer senyal de la bona (no pas la degenerada d'ara) civilització fou l'aparició de l'escombriaire! De l'home humil qui neteja, l'home més bo, fent l'ofici més antic, doncs, i més honorable i útil de la humanitat en les seues incomptables repetitives aparicions. Recollint i amuntegant, i ocasionalment sebollint, brutícies

diverses, i putrefactius inaprofitables heteròclits elements, com ara carns infectades i emmalaltits escapolons.

Reculàvem si fa no fot intactes part defora, ara, això sí, molt agreujats ni enutjats part dedins, el psítac vermell i jo, i ja, força abjectes ni dejectes, passats els enjòdols a les portes amb els morbers i llurs odiosos alans i mastins, tornàvem a casa. Cantàvem fluixet excelses cançons del gremi.

«*I mesquiter i escombraire/ Havent perduda la flaire/ I robavellaire i brossaire/ I trastaire i merdissaire/ Pudim, i fugim per l'escaire/ Carronyaires i femataires/ Llepaires i ronsejaires/ Pel caire banyegaire/ No hi banyeguem ja gaire/ Ni tabolaires ni barrilaires/ Barbollaires i xerraires/ I dinadaires, pels reialmes/ De les morques i les costures/ Ni estassem enlloc garbelladures*.»

«*El camionet del drapaire no frena ni poc ni gaire/ I el carretó del pellaire no roda ni amb rodes d'aire/ I el merdisser i l'escombriaire de caure som sempre al caire/ Escac-i-mat al nostre vagabundejar d'escorniflaire/*»

Al cap i a la fi, com totjorn, un desastre gros n'esborrava un de petit. I ara esperaríem la benvinguda nit.

Les nits netegen allò que els jorns embruten. Tots els torts de la jornada.

I encar més benvinguda (confiem-hi!) la benaurada nit eterna esborrarà els torts de l'eternitat. Som-hi.

(...)